

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1819; Vol. 4
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

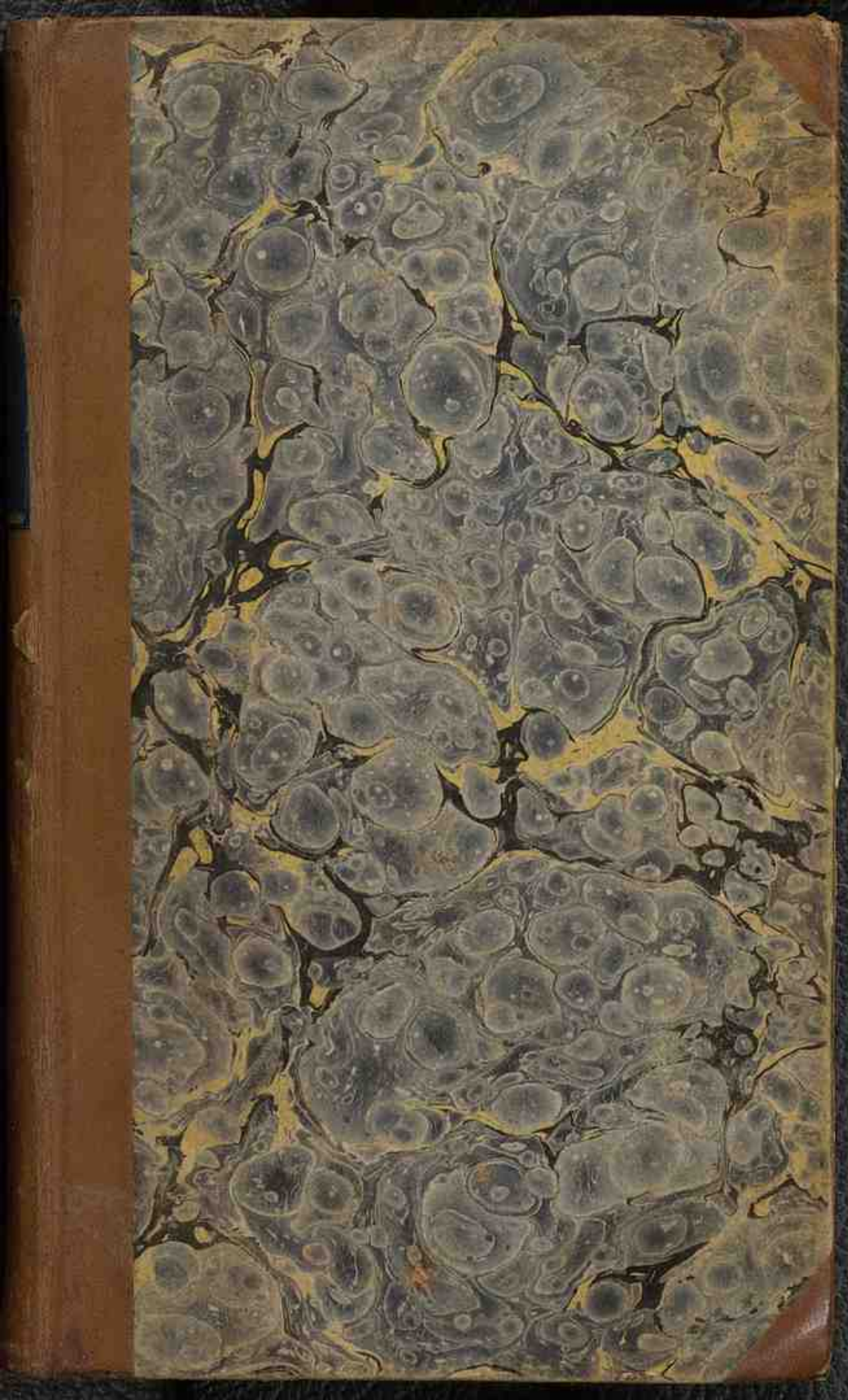
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

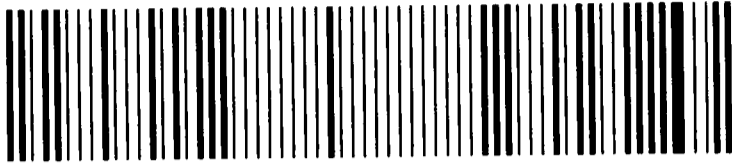
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

5-7-9
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00074 9

+Rex

Læsefrugter,

samlede paa Litteraturens Mark

af
A. F. Elmquist.

Fjerde Bind.

Narhuus 1819.

Trykt i Udgiverens Officin

I n d h o l d.

	Side
Amasias Beleiring	1
Las Casas, Napoleons Fortræelige	26
Bønnskrift for Napoleon til det brittiske Parlament fra Grev Las Casas	33
Marskal Lannes's Død	44
Montebello's Gemalinde ved sin Mand's Tiig	46
Klosterbroderen Anselmus	48
Ridder Rodenstein. Et Oldsagn	61
Moriz von Rokobue i Persien	64
Baron Stackelbergs Fængenskab iblandt Mainoiterne	71
Loango og Kalonko, tvende afrikanske Kongeriger .	74
Juliette Sombrevil; Mønster paa barnlig Dmhed .	77
Kielderpigen Mary	78
Ines de Castro	81
Stattergalen. Et Hyrdesagn	82
Kaffe er en Gift	83
Et skrækkeligt Mord; opdaget, dog ei tilfulde straffet	85
Den vise Dommer og den fiærlige Hustru	89
Sangerens Trøst	90
Kransen	91
Amor og Rosen	92
Til mine Venner	93
Un-kdoter	94
Logogrypher	96
Francesco Petrarca	97
Kiærlighedsprøven	108
Winfried, Fiskeren fra Chiemsø	122

Øynet den hellige Ølvesteraften	
Tartarflaget	
Moritz von Rosebue i Persien. (sluttet)	
Magnetismens underfulde Virkning	
Skildring af det vesifalske Hofliv	
Historisk-topographiske Misceller fra Omegnen af Paris	187
Washington, i Begyndelsen af Aaret 1817	192
Remble's Afsted fra den brittiske Skueplads	195
Den amerikanske Spottesugl	196
Keiser Napoleon efter Waterlooflaget	201
Marsskalk Lannes, Hertug af Montebello	211
Napoleons Skrivelse til Grev de Las Casas	214
Marsskalk Ney og hans Henrettelse	217
Napoleon og Skuespillerinden Bourgoin	220
Formeentlig Marsag til Berthiers Selvmord	222
Paris	223
Napoleon. Skildret af de Pradt	228
Skuespillerinden Mad. Fusil paa Fugten fra Moskau	230
Skolemesteren paa Mafferade	241
Baronesse Krüdener	247
Særlingen Suwareff	249
Tartarflaget. (sluttet)	257
Udalbero's Løste. Et nordisk Sagn	289
En Studenterhistorie	293
Kunsten at flybe	296
Foraaret. Idylle af Konstetten	300
Nattergalens Tonemaal	304
Dehlenschläger	306
Thorvaldsen	306
Kjærlighedens tre høieste Momenter	309
Skilsmisse og Gienforening	311
Maiblomster	312

Amasias Beleiring.

Det skænker mangen Glæde, at grundste i Historien, og finde Træk, som hædre Menneskeheden. Men desværre! Udbyttet er saa ringe. Overalt skuer man meget, meget Blod, men saa store og gode Handlinger. Man møder en tallos Mængde af mægtige og lykkelige Erobrere, men saa store Siæle — megen Røg og liden Ild. Hvor lykkelig føler man sig ikke, naar midt iblandt saamange Vilbfarelser, Nædsels-scener og Ekiendigheder, man dog engang skuer Dyden! Nært bærer man hos den, og betragter den med Beundring. Man deler Vandrerens Følelser, som forvildede sig i Arabiens Ørkener. Længe vankede han igiennem golde, ufrugtbare Stepper; han saae intet uden Løver og Tigre. Men pludselig bliver han en Caravane vaer. Hans Hierte banker hoit af Haab og Glæde. Han flyver de Væsner imøde, som have samme Organisation som

han, og som han aldrig troede at giensee, og frybefuld udraaber han: „Store Gud! saa finder jeg da endelig Mennesker igien!“

Den berømte Erobrer Moez. Eddulat havde bemægtiget sig hele Provindsen Caramanien, hvor tappert endog Ali-Mohamed, den Høimodige, forsvarede den. Den ædle Ali havde kun sin skienne Stad Amasia tilbage, og her beleiredes han allerede i sex Maaneder af Moez. Staden var vel befæstet, og rigelig forsynet med Levnetsmidler og Krigsfornødenheder; ogsaa havde Ali svoret, hellere at begrave sig under sit sidste Fristeds Ruiner, end at overgive det til Fienden, og hellig var Eeden for Ali-Mohamed. Moez drev Beleiringen med største Iver; Califen Moctafi, som kraftigt understøttede den Mand, der engang skulde berøve ham hans Throne, havde ladet hundredtusinde Soldater støde til hans Hær. Imidlertid afflog Ali den frygtelige Kampmasses Storme, og lærte Moez at kiende de Hielpeskilder, som Folkets Kiærlighed aabner for en tapper Konge.

Allerede vare Moez's Levnetsmidler fortærede, og hans Soldater, givne til Priis for Hungeren, begyndte at murre; Sultanen saae sig i den yderste Nød. Han forsamlede sine Hærførere til et Krigsraad, og tiltalte dem saaledes: „I, mine Besværligheders og min Hæders troe Deeltagere! Skulle vi lade det legyndte Bærk ufuldendt? Kun een eneste Stad modsætter sig

min Magt, og dens stolte Mure trods Eders prøvede Mod. Skulle vi forlade Seirens Bane? Skulle vi lade os bedække af uafsvættelig Skam? At opgive Amasia, var at tilbagegive Ali hele det erobrede Land, og flygte for en Fiende, som vi har overvunden i saa mangfoldige Slag. Imidlertid, mine Helte! truer den frygteligste Svøbe, Hungersnøden, at adsplitte min tappre Hær; den gjør stærke Fremskridt, rundt om mig seer jeg oprørske Bevægelser, og mine halv forsmægtede Soldater have neppe Kraft til at kæmpe. Tael, hvad skal jeg gjøre?" — Den hele Forsamling iagttog en dyb Tausshed. Ingen af Moez's Generaler vovede at give ham Raad; den ene frygtede for at gjøre sig mistænkt for Feighed, den anden for Uklogskab. Kun Nervan, en ung dristig Kriger, Nervan, Sultans Forrolige, hans Ungdomsven, stod frem og sagde: „Moez, jeg kiender kun een Udvei — Wrens Bei." Moez omfavnede den unge Helt, og sagde: „jeg hører Beuskabs Stemme, jeg vil følge den. Ja, heller døe, end leve beskæmmet!"

Den næste Morgen, ved Dagens Anbrud, mynstrede han sin Hær. Hver stor var hans Forbauselse! Istedet for at murre, udstødte hans Soldater et Glædeskrig, og raabte, „Leve vor unge Sultan! leve Profetens Yndling! Til Storm! Op! til Storm!" Moez underrettede sig om, hvad der havde givet An-

lebning til dette høie Udbrud af Glæde, og hvoraf det kom, at Soldaterne, som Aftenen tilforn havde været saa modløse og nedflaaede, nu vare saa glade og kamplystne. Da fortalte man ham, at der om Natten vare komne Engle til Leiren med alleflags Levnetsmidler i Overflødighed, og havde ikke forladt den, førend den var forsynet med en Dags Proviant. Moez fordulgte sin Forundring, og lod dem blive i en Mildfarelse, der kunde være saa gavnlig for hans Planer. Imidlertid forekom dette Tilfælde ham besynderligt, og det var ikke langt fra, at han havde deelt hiin Formodning med sine Soldater.

Han benyttede sig af det gunstige Dieblik, og førte sine Krigere til Storm. Staden blev angrebet med fioldent Mod; med endnu mere Tapperhed blev den forsvaret, og med et betydeligt Tab maatte Moez trække sig tilbage. Da hans, ved Kampen udmattede Soldater manglede Proviant, begyndte de atter at murre; men neppe lyste Stierne paa Himlen, førend Pseudo-Englene, som Aftenen tilforn havde overbragt Levnetsmidler, igjen indfandt sig og medførte tusinde, med alle Livets Nødvendigheder belæssede Kameler. Moez blev underrettet om dette nye Vidunder, og befalede, at bringe den sølsomme Karavanes Anfører for sig. „Høimodige Mand!“ raabte Moez, „hvorfra kommer Du?“ — „Fra Amasia.“ — „Og hvem sender Dig?“ — „Ali-Mohamed.“ — „Hvad hører jeg!

min Fiende?" — „Han selv, naadige Herre.“ — „Hvad har bevæget ham til, at sende mig denne Hielp?" — „Menneskekærlighed og Retfærdighed. „Gaae, sagde han til mig, bring disse Levnetsmidler til Moez's Leir, og kan Du ei følge Kilden, hvorfra de udflyde, for Sultanen, saa siig ham: I angribe os om Dagen, og da betragte, og bekæmpe vi Eder som Fiender; men om Natten, Moez, lade i os i Roe, og vi betragte Eder som Reisende, som Brødre, der have Fordring paa vor Gæstfrihed. Vi beklage Eders sørgelige Stilling, og komme Eder til Hielp.“ — „Slave!" gienstog Moez, efter et Diebligs Lausbed. „Din Herres Siæl er ædel og høimodig; men viid, at Moez ei vil eftergive ham noget i Udelmod og Høimodighed. Jeg overvandt ham med Vaaben, jeg vil ogsaa seire i Dyder. I Leiren ere tre tusinde Krigsfanger, dem skienk for jeg Din Herre tilbage uden Løsepenge. De kunne atter gribe Vaabnene imod mig, de ere frie, jeg frygter dem ikke. Fører dem i Morgen tidlig til Ham, som har sendt Dig, ogsaa de tusinde Kameler, som overbragte mig Levnetsmidlerne, skulle, beladte med kostelige Gaver, vende tilbage til Amasia.“

Denne Befaling blev fuldbragt næste Morgen. De tre tusinde Fanger bleve tilbagesendte, efterat de havde faaet deres Vaaben. Umaadelige Skatte, de skønneste persiske Tæpper, Guld- og Sølvkar, de field-

nefte og herligste Gager skikkedes til Amasia, som en Foræring, ikke som Priis for en modtagen Belgierning.

Smidlertid udkastede Moez nye Planer til at angribe Ali, og Amasias Besætning rustede sig for at afslaae en ny Storm. Man satte Stormfliger til, og Moez's Soldater, opflammede ved den unge Sultans Nærværelse, som selv anførte dem, gjorde Underværker af Tapperhed. Isærdeleshed udmærkede den tappre Nervan sig blandt Krigerne ved sit Mod og sin Skionhed. Han kæmpede ved sin Herres Side, eller rettere ved sin Vens. Hentreven af sin Kamplyst var han den første, som besteg Muren, og forglemte gandske, at kun en ringe Deel af hans Folk formaaede at følge ham. Længe omslyttede han Alt, som modsatte sig; men endelig saae han sig omringet; allene maatte han forsvare sig imod en Mængde Fiender; da forlode de udtømmede Kræfter ham, han sank ned, og Soldaterne, som i det Fierne vare Vidner til den unge Helts Fald, udslydte et vildt Klagekrig. Efterretningen om Nervans Død satte hele Armeen i Bestyrtelse; men hvo kan skildre Moez's Fortvittrelse, da han erfarede sin Vens Ulykke? Han soet giennem Soldaternes Rækker, og opflammede dem ved sin hentrivende. Betsalenhed og ved sit Mønster til blodig Siengjeld; han aandede kun Hævn. Men ak! hans Anstrængelser vare forgæves. Stigerne vare sønderbrudte, og Sultanens Soldater nedstyrtede fra Brysværnet. Ali forfulgte sit Held; han gjorde

Udfald med en Deel af Besætningen, og styrtede sig med Lynets Hurtighed over den udmattede Fiende. Fortvivlet, med rasende Blik mod Amasia, drog Moez sig tilbage; dog først efterat han havde tvunget Ali til at flye inden for den beleirede Stads Mure.

Natten brød frem, og dens velgiørende Skygger gjorde Ende paa Blodudgydelsen. Luften var reen, Natten stille og venlig; Stierne glimrede med uendelig Klarhed, og Maanen kastede sin fortryllende Glands over den herlige Egn, som Naturen havde besgavet med hele sin Frugt- og Blomsterrigdom, og hvor Freden for evig maatte have opslaaet sin Throne, dersom den kunde bygge blandt Mennesker. Moez forlod sit Telt og vandrede langsomt ved Caselmaks Bredder, hvis klare, friske Blande besyldede hans Leir. „Åh!“ — udbrød han sukkende — „jeg har altsaa tabt ham for stedse! Dyrebare Nervan! jeg saa Dig falde under Fiendens Hug, og kunde ikke hævne Dig! O hvorfor faldt jeg ikke med Dig! Vore Tanker, vore Følelser vare eens — hvorfor deelte vi ikke een Skiæbne? Jeg elskede Dig... som Berømmelsen. Zoraide, kun Zoraide var Moez Hierte saa dyrebar, som Du. Ære, Elskov, Magt — I kunne dog ikke trøste mig for Vennens Tab.“ Saa talde han, og pludselig syntes hans at skue en ung Mand i Dæmringen, hvis Væxt, Klædning og Gang fremtryllede Nervans Billede for hans ændrende Blik. „Ulykkelige Ven!“ — udraabte Moez

smerteligt — „er det Din Skygge, som jeg seer?“ — „Nei! nei! det er Nervan selv.“ — „Nervan! Retfærdige Himmel! ved hvilket Under er Du bleven rede det? . . . Ja, det er Nervan, det er min Ven, som jeg trykker til mit Hierte.“

Denne Samtale blev afbrudt ved et talrigt Følges Tilkomst. En Gesandt fra Mohamed nærmede sig Sultanen og sagde: „Dyppre Sultan, Mohamed sender mig til Dig, og taler følgende Ord giennem min Mund: Jeg takker Dig, Moez, for den kostelige Gave, Du har ydet mig. Du tilskikkede mig tre tusinde Krigsfanger, som, fiernet fra Slægt og Bønner, smægtede i Din Leir. Det er alle mine Børn, som Du har giengivet mig; thi mine Undersaatter ere mine Børn. O havde Du seet Deres Henrykkelse, da de omfavnede deres Forældre, deres Brødre, deres Koner, deres Kierligheds dyrebare Panter! Jeg var Vidne til dette Skuespil, og mit Hierte blev dybt rørt. Ulykke, raabte jeg, o evige Ulykke for Menneskeslægten, at holde Krig for et tilladt Epil, for en Glæde. Moez er min Fiende, fordi han vil være det; men fra nu af kæmper jeg kun mod hans Uergierighed — thi det er den, som angriber mig. Dog hans venstabelige Forhold angaaer mig ei. Derfor vender Nervan, Moez's Ven, tilbage. Fred over de Mennesker, som elske hverandre; det vilde være en stor Forbrudelse, at berøve dem denne Himlens Begierning. Tillige giengi-

ver jeg Dig Moez, de rige Foræringes, som Du bestemte til mig. Hvad bryder jeg mig om Verdens Skatte? Naar jeg beholder Amasia, er jeg da ikke riig nok? Og skulde jeg tabe den — har jeg da ikke svoret, at begrave mig under dens Ruiner, med det Folk, som Himlen betroede mig? . . .” — „Slave!” svarede Moez — „hvortledes kan jeg giengielde Din Herres Høimodighed?” — „Det staaer ikke i Eders Magt.” — „Han troer sig altsaa større end mig?” — „Han er stor uden at vide, at han er det.” — „Jeg beundrer hans Dyb; men den skal ikke gjøre mig bestyrtet. Jeg vil efterligne ham, maaffee overgaae ham.” — „Overgaae ham! Nei, naadige Herre! Det kan J ikke; thi J er et Menneske.” — „Din Herre frygter mig.” — „Han frygter kun sin Gud.” — „Han vil gjøre mig vaabenløs.” — „J er for stor til at tro dette.” — „Hvorfor vil han ikke være min Vasal?” — „Kun Guds tør han være; thi Gud er det, som har Kongernes og Folkenes Skiebne i sin Haand.” — „Elev!” sagde Moez — „Dine Svar behage mig; de ere ædle og værdige den, som sender Dig. Saa følg med os, for i vort Selskab, at høitideligholde min Kønns Tilbagekomst. Nu, Nervan, ville vi overgive os til den søde Glæde, som bestæler os. Det Kosteligste jeg eiede har jeg giensundet; idag skal Alt deeltage i min Lykke.

Nu anordnede Sultanen en pragtfuld Fest. Teltene bleve oplyste; man ombar de kosteligste Netter til Gæsterne. Hundrede fortreffelige Tonekunstnere opførte en tryllende Musik, og den elskværdige Zoraide, Festens Dronning, forhøiede Glæden. Moez sad imellem den Elskede og sin Ven, henstunken i Nydelsen af Venstabs og Kierligheds helligste Fryd. — Da Maaltidet var endt, reiste sig den skønne Zoraide. Hun vinkede, og pludselig fremsvævede en Høb unge Dandsferinder i en Skye af Bellugt, og da de efter en udmattende Dands udhvilede sig, greb Zoraide en Luth og sang følgende Impromptu:

Dime Venstabs, hulde Tomfru!
 Hellig er Din søde Ild;
 Men den baner — stille Elskov
 Hilser Dig med Taaresmil.
 Ei forvovent vil jeg rive
 Dine Roser af mit varme Bryst,
 Naar kun Kierlighedens Gud, den blide,
 Bygger hos Dig!

Blomsterkrands vil jeg slynge
 Om Din Throne, skønne Mæ!
 D men lad da Elskov hvile
 Mellem Blomster paa Dit Elskid!
 Ei forvovent vil jeg rive o. s. v.

D hvor mange mine Taarer
 Stilled Venstabs Stemme ei?

D hvor mange søde Blomster
 Stræer Du ikke paa min Vej?
 Gi forvovent o. s. v.

Seg som Ungdommen er flygtig,
 Du en evig Bane gaaer.
 Alle mine Krandsse visne
 Bort med Livets korte Vaar.
 Gi forvovent o. s. v.

Saaledes yttrede den skønne Zoraide sin smme Sorg. Hun frygtede, at Benfabet skulde opfolde Moez hele Siel, og forjage Kierligheden. Sultanen tog snart Bennen snart den Elskede i sine Arme og sagde: „frygt intet, min Zoraide, dette Hjerte er rigt nok paa Følelser, til at elske Eder begge. Den stærkeste af alle Lidenskaber kan gierne herske her forenet med den smmeste og reneeste af alle Følelser.“

Da Festen var sluttet, droge de trætte Gæster til deres Telte, for at nyde Roen. Moez ønskede, at Ali's Ufsendte skulde forblive i Leiren til næste Morgen, og befalede sine Slaver, at tilberede ham en Seng af de blødeste Edderduun, og at pryde den med kostelige Tæpper.

Hans Bud blev strax fuldbyrdet; Alt flumrede omkring ham, ikkun hans Dienlaage vilde ikke lukke sig. Hans Fiendes Dyder foruroligede ham; forgiaes grundede han paa, at overgaae Mohamed i Høimodighed. „Hvad!“ udbrod han — „der gives et Men-

neffe, som er større end mig, og denne Mand skal være Ali Mohamed?! Ham, som jeg bekæmpede, som jeg næsten har berøvet alle sine Stater! Man vil en gang skrive paa hans Gravhøi: „Her hviler en Mand, som var større end hans Undervinger . . . !“ Hvorfor fører jeg da Krig? For at epoffre Mennesker? Nei for at samle Hæder, den værdigste Løn for store og ædte Handlinger; velan! dette Maal vil jeg naae. En nye Kamp skal begynde imellem min Fiende og mig. Han triumpherer. O Himmel! Lad mig ogsaa triumphere!”

Morgensolens første Straaler faldt paa Amasias Bolde. Allerede vare Moez's Tropper i Bevægelse; Hans Generaler kom til ham, for at modtage hans Befalinger, og Mohameds Afsendte bad om Tilladelse, at vende tilbage til Staden. Rødmende sagde Moez til ham: „jeg sender Dig tilbage til Din Herre. Siig ham, at jeg beundrer ham, og at det smertes mig meget, ei at kunne efterligne ham.“ — Den Afsendte hortsierne sig. Pludselig nærmede sig et Menneske, med mørke, vilde Ansigtstræk, til Sultanen, og bad ham om en Samtale. Moez befalede sit Følge at gaae bort, og den Fremmede sagde, idet han bøiede sine Knæ: „Høie Sultan! gid Eiren altid maae følge Dine Fæner. Jeg er en Indbygger af Amasia. Din Fiende har længe skænket mig sin Tillid; men jeg er træt af, at tiene ham. Rygtet om Din Edelmo-

dighed bringer mig for Dine Fødder. Jeg vil være
 Din troeste Slave." — „Hvorledes?" — raabte Moez
 forbausset — „Du kunde forlade Mohamed?" — „Jeg
 vil ikke allene forlade ham, men endog overlevere ham
 i Dine Hænder." — „Paa hvilken Maade?" — „Jeg
 kiender en hemmelig Udgang midt igiennem Klippen;
 den fører til Staden og umiddelbar til Mohameds
 Slot. Han selv har betroet mig denne Hemmelighed,
 som kun faae af hans Undersaattere kiender." — „D
 Himmel!" udraabte Moez med ubestrikelig Glæde —
 „hvormeget er jeg Dig ikke skyldig for denne Underret-
 ning! Du har læst i mit Hierte, og kommer mine
 Dnfter imøde. Bliv et Dieblif; jeg vil belønne Dig
 efter Fortieneste. Du veed ikke hvilken vigtig Tjene-
 ste, Du har viist mig." Han forlod Teltet, frem-
 kaldte sieblifkkelig Alis Affendte og sagde til ham: „Tag
 denne Forræder med Dig, og siig til Ham som har af-
 sendt Dig: hvimodig har Du givet Moez sin Ven til-
 bage; derimod overgiver han Dig Din grusomste Fiens-
 de; et Menneffe, som vilde misbruge Din Fortrolig-
 hed, til at forraade Dig. Havde Moez villet det, saa
 var Du i Morgen i hans Magt; men han sagde: Det
 er en evig Skiændsel for dem, som betiene sig af Men-
 nesternes Nederdrægtighed og Clethed, for at overvins-
 de deres Fiende. Troløshed kan aldrig være et Mid-
 del til det sande Mod; kun Feighed kan henytte sig der-
 af. Hvo som modtager Forræderen er ligesaa nedrig

som han selv, og hvo som bruger Forræderie, begaaer en skammelig Forbrydelse. Det er ikke at kæmpe, men at snigmorde."

Meppé havde den Ufsendte naaet Amasia, før Trompeterne gave Tegn til Kampens Fornøelse. Paa Høiene, som omgave Staden, bemærkede Sultanen Baabenglands og flyvende Faner. Snart erfoer han, at det var en Armee paa titusind Mand, som kom Ali Mohamed til Hielp, og allerede havde bemægtiget sig Biergene. Han indsaae, at Fienden maatte fordrives af denne vigtige Stilling, og betænkte sig intet Dieblisk paa, at udføre denne Plan, hvor vanskeligt endog Foretagendet var. Hertil anvendte han nu den største Deel af sin Hær, og efterlod kun et lille Korps til Leirens Bedækning.

Den fiendtlige Armee forsvarede Biergpæssene med ligesaameget Mod, som Haardnækkenhed; endelig nødtes den dog til, at give noget efter for Overmagten. Moez havde besat endeel af disse Høie, da Matten brød frem, og gjorde Ende paa det hele Foretagende. Moez gik til sin Leir; men hvo maler hans Forbauselse, hans Smerte! Vagterne vare myrdede, Teltene udplyndrede. Han gyste sammen, en bange Anelse stivnede Blodet i hans Arter. Hvad var der blevet af Zoraide? . . . Forgiæves raabte han paa hendes Navn, Zoraide svarede ham ikke. Han saae intet levende Væsen uden en gammel Slave, som bedækket af Saar,

møisommeligt henflæbte sig til ham og stønnede: „O min Herre og Konge! De, som Du søger ere i Dine Fienders Bold. Imedens Du angreb Biergene, styrtede de sig over os, nedhuggede og fangede Dine troe Krigere, som ikke vare stærke nok til at forsvare Leiren. Den skønne Zoraide og hendes Slavinder førte de med sig. O min Herre! hvor meget hellere vilde jeg have døet, end give Dig en Efterretning, som senderriver Dit Hjerte.“ — „Hvad!“ raabte Moez med ubeskriveligt Raserie, „Zoraide i deres Bold, og jeg kan ikke udrive hende deraf. Det Dyrebareste jeg eier, Zoraide, min Elskede, min Kone, er i Mohameds Bold, og jeg lever endnu! Hvi tabte jeg ikke hellere alle mine Stater! Jeg havde dog Haabet, at kunne gienvinde min Throne; men Zoraide . . . Barbarer! Dyrt skulle I betale denne førte Triumph. Blodig Giengjæld for de Taarer i have udpresset mig! Ja, paa den Dag, jeg drager ind i Eders affævelige Stad, skal jeg forvandle den i Aske over Indvaanernes Liig! . . .

Moez's Fortvivlelse var uden Grændser. Hans Generaler og Hoffolk betragtede ham skælvende; kun Nervan vovede at nærme sig og give ham Trøst. Men Moez stødte ham fra sig og sagde, i det han henlyndede rasende Blikke: „Gaae, gaae! jeg har tabt Alt, som var mig kiært, jeg behøver Eder ikke.“ — Først lidt efter lidt mildnedes hans Brede, og Haabet giød nogle Draaber Balsom i hans Siæl. „Kiender jeg ikke

Mohamed?" sagde han til sig selv. „Hvormange Beviser har han ikke allerede givet mig paa sin Edelmødighed. Nerven var i hans Hænder, Nerven, een af hans frygteligste Fiender; han kiendte Forholdet, hvori vi stode, og gav mig ham tilbage. Maaſkee naar han hører, at Zoraide.... Dog jeg Affindige, hvad siger jeg? Naar han først har ſeet Zoraide, hvor kan han da have ſaa ſtor en Magt over ſit Hierte, at han ſkulde ſende hende til mig igien? Maa ei hendes himmelſke Gode opflamme ham til den meeſt brændende Rivaliſhed? Maaſkee ſidder han i dette Dieblik ved hendes Side, taler med hyklende Venlighed om ſine Følelſer, og ſøger Veien til hendes Hierte, for at udſtøde mit Billedet! Vil han ikke anvende alle Forførelſens Kunſter, Løfter og Trudſler? ... O hvorfor kan jeg ikke trænge ind i hans Elot, opſøge ham og ſtøde ham Dolken i Barmen!"

Solen ſtod op, og Moez havde ikke lukket et Die den hele Nat. Som en Banvittig gik han omkring i ſit Telt. Ingen vovede at nærme ſig til ham; thi de kiendte ham Alle for godt, og befrygtede Udbruddet af hans Vrede. Hele Armeen ventede paa hans Befalinger, men han tænkte ikke derpaa. Han havde forglemt ſin Armee, ſin Ergierighed, ſin Berømmelſe. — Solen gaaer ned, og Moez er endnu i den ſamme Sindsſtemning. Hans Fiende ſendte ham iatet nyt Gefandtſkab, for at tilbagegive ham hans brændende Rivaliſhed. For

et Dieblig havde han smigret sig med det Haab, at Mohamed skulde være høimodig nok til, at giengive ham Zoraide; men nu indsaae han det Daarlige i sit Haab. Altter overgav han sig til det meest toilelese Maserie, og aandede kun Hævn. Endelig fattede han den sælsomme Beslutning, selv, om Natten, at begive sig til Amasia. Han aflagde sine kostelige Klæder, som kunde røbe ham for Fienden, og iførte sig en armenisk Kiskmands Dragt; derpaa tog han tvende Slaver med sig, og tiltraadte, med fire rigtbeladte Kameler, sin eventyrlige Vandring. Efter en stor Durei kom han paa Veien, som fører fra Bagdad til Staden, og naaede lykkelig Amasias Port. Vagterne lode ham uden Hindring komme ind, og, ledsaget af en Slave, som vidste Beskeed i Staden, begav han sig til et prægtigt Karavanseri, som laae i Nærheden af Mohameds Palais. Neppe var han ankommen der, førend han allerede vilde ile ud, for at omsværme Slottet, hvor Zoraide befandt sig, med den faste Beslutning, at døe eller at udgive hende af sin formeentlige Medbeilers Hænder. Da indtraadte en af Mohameds Officerer med et talrigt Følge i Karavanseriet. Han nærmede sig Sultanen og sagde: „Min Herre har faaet at vide, at en Fremmed er ankommen til Amasia. Ali-Mohamed veed, hvad man er Fremmede skyldig; han kiger efter, at opfylde Gæstfrihedens Pligter imod Eder, ubekymret om,

hvad I er, og i hvilke Forhold I staae. Han sender mig, for at bede Eder om at bæere hans Palais med Eders Nærværelse." — „Naar det er Din Herres Villie," sagde Moéz forbausset, „saa er jeg vel fornøiet dermed. Gaae, jeg følger Dig."

Sultanen besteg Trappen, som førte til Slottet. Han gik igiennem en Række af store Værelser, hvori den største Pragt herskede, og kom saaledes til den Sal, hvor Mohamed gav Fremmede Audients. Han gik op mod Thronen, hvorpaa hans Fiend saad, og bestræbte sig for at dølge sin Forbittrelse. Han kastede et forskende Blik til den Mand, som han længst hadede, omendskiøndt han nu saae ham første Gang: men neppe havde han seet ham, før hans Brede betydelig mildnedes; han stod som naglet, og en sand religiøs Andagt opfyldte hans Bryst. Det var, som maatte han bøie sine Knæe for den Mand, han vilde offere til sin Hævn. Han følte Beundring for den ædle Skikkelse, som paa eengang bar Præget af Mod og Blidhed, Høihed og Simpelhed. Hans skønne Siæls dybe Følelser, og Kraftens og Styrkens uomstødelige Røefremlyste af hans Afsyn.

Da Mohamed blev ham vaer, feg han ned fra sin Throne og sagde, idet han gik ham imøde, godmødig smilende: „Fremmede, vær mig velkommen! Jeg spørger hverken om Dit Navn eller Dit Fædreland. Du er et Mennecke, og jeg Din Broder. Udentviol er

Henfigten, som fører Dig til min Kongestad, god og ustraffelig; thi jeg har intet Ondt tilføjet Dig, og ønsker Dig alt Godt." — Moez blev forvirret og betragtede ham taus. Mohamed befalede en Hob Slaver at ledsage ham til et rigtprydet Værelse og iføre ham kostbare Klæder; ligeledes indbød han ham til Aftensmaaltidet. Moez bortførnede sig et Diiblik, og kom snart tilbage i en Dragt, som var hans Rang værdig. Han traadte ind i en prægtig Sal, hvor Mohamed, omgiven af sit Hof's Store, stod i Begreb med at sætte sig til Taffet, som bugnede af de nydeligste Retter. Herderspladsen blev indrømmet den Fremmede, hvis ædle Figur og imponerende Opførsel vakte Forbauselse og Beundring.

Glede og Frimodighed herskede ved det muntre Maaltid. Mohameds Hoffolk syntes ikke at være sædvanlige Hoffolk, men prøvede Benner, som det var tilladt at sige Alt, hvad de tænkte og følte. — Mohamed bemærkede den Fremmedes Studsen og sagde: „Det undrer Dig, at skue Venstæb og Frimodighed ved en Konges Taffel? at see mig ligesaa lykkelig paa Thronen, som om jeg aldeles ikke regierer?" — „Skulde Du være lykkelig, Ali?" udraabte Moez, „Skulde Du virkelig være lykkelig, imedens en frygtelig Fiende har leiret sig om Dine Volde, som i faa Dage kan omstyrte Din Throne og knuse Dig under dens Fald? Du skulde være

lykkelig nu, da Din Skæbne er afhængig af Moez?" — „Fremmede!“ svarede Mohamed, „min Skæbne staaer i Guds Haand. Allerede for ti Aar siden kunde denne Gud ved et Pust have omstyrret min Throne, og dog var jeg lykkelig! Min Skæbne har ikke forandret sig, endnu er den afhængig af hiin øverste Dommer, og Moez er, ligesom Mohamed, underkastet den Usmægtig's Villie. Dog, lad os afbryde en Samtale, som, om den end ikke forstyrrer min Sindelse, dog ei er passende for den festlige Glæde.“

Man befattedes Taffelet med de fortræffeligste Frugter og skønneste Blomster. Smagfulde Kar af blændende Kryстал fyldtes med den ædelste Vin. Midt paa Bordet stod en kunstig Paafugl, som stillade sin rige med Smaragder prydede Fiederham til Skue. Pludselig slog denne Fugl, ved en beundringsværdig Mechanisme, paa et Hiul, og Arabiens sødeste Dufte trængte sig ud af dens Fiedre, og nedfaldt i en blid Regn paa de balsamiske Blomster og Frugter. En fortrullende Musik tonede, og skienne Dandsrinder udfoldede deres Undigheder ved denne Fest, hvortil Mohamed havde ophudt hele den asiatiske Overdaad. Gæsternes Munterhed tog mere og mere til, og Mohamed overgav sig ligeledes til sin medfødt Glæde, uden dog at tabe noget i sin Værdighed. Moez betragtede ham stiltiende. Han tænkte paa Zoraide, hans Brede fremluede paany, og heftigt omfattede han Dolken, som han havde skjult i

sin Barm. „Fremmede!“ begyndte Mohamed, „Dig til Tre giver jeg denne Fæst, og jeg seer med Smerte, at Du kun tager ringe Andeel i vor Glæde. Hvorfra den Sørgmodighed, som hviler over min Gæstes Ansigt?“

„Ali!“ svarede Moez, „en flygtig Lidenstribelse stormer i mit Hjerte. Min Fiende har berøvet mig Gienstanden for min Rivalitet, en Kvinde, som inderligt elskede mig, som jeg vilde opgive til min Gemalinde. Han holder hende fangen i sit Serail. Hun sukker over Skilsmisken fra mig, og sikkert over sin Røvers Beislen. Ledet af Hævnens Haand kommer jeg til Amasia. Jeg vil støde Dolken i min Fiendes Bryst, som fornærmede mig, og befrie min Elskede, eller døe.“ — „Hvoroledes?“ sagde Mohamed, „Du vil selv forskaffe Dig Ret? Troer Du, at Amasia beherskes af en Barbar, og at vi ingen Love have, som beskytte den Svage mod den Stærkes Undertrykkelse. Du skal ikke anmasse Dig de Rettigheder, som jeg anseer for mine skionnestes; naar Dine Fordringer ere retmæssige, saa vil jeg skaffe Dig Din Elskede tilbage, og straffe hendes Røver paa det strengeste.“

„Du, Mohamed!“ udbrod Moez levende, „Du vil forskaffe mig Ret, da Du dog selv har berøvet Sultau Moez hans Elskede, den skionne Zoraide, og indeslutter hende i Dit Serail, som et Maal for Din egen Elskov?“ — „Sag?“ spurgte Mohamed. — „Ja,

Du! Du elsker Zoraide, Du vil vinde et Hjerter, hvori Moez allene hersker." — „Fremmede!" svarede Mohamed rødmende, „jeg veed ikke hvorledes Du har opdaget en Hemmelighed, som jeg hidtil har søgt at delge for mig selv. Ja, jeg kunde ikke see Zoraide, uden at elske hende. Besynderlige Følelser opsteeg, ved Synet af den hulde Kvinde, i mit Hjerter. Jeg har saagar tænkt paa, at gifte mig med Zoraide." — „Denne dumdriftige Hensigt skal Du ikke fuldføre. Moez vil komme og fravrifte Dig Dit Bytte." — „Jeg frygter ham ikke" — svarede Mohamed rolig — „det veed han ogsaa. Naar han kommer som Fiende, vil jeg kæmpe mod ham, men kommer han som Ven, vil jeg aabne ham mine Skatte og mit Hjerter. Dog, Zoraide faaer han ikke tilbage." — „Nu kiender jeg Din Darnighed og Dit Høimod. Det er altsaa disse Dyder, hvorefter Du braver!" — „Du maa gjøre Regning paa dem — svarede Mohamed — siden Du vover at føre sig en Tale. Men svar Du mig nu, Du, som vil lære mig at handle ædelt og uegennyttigt — sig mig uden Dmssøb: naar Moez havde frataget mig en Slavinde, og dødelig forelsket sig i hende — vilde han da have været saa ædelmodig, at give mig hende tilbage? Du tier? Svar mig! Har Moez troet, at jeg vilde udløvere ham Zoraide? — „Et Dieblisk nærede han vel dette Haab, men snart indsaae han det Daarlige deri." — „Nu vel, han har feilet. Lær mig bedre at kiende, og hold mig

ikke for en Slave af mine Lidenſkaber. Altid var jeg beredt til, at opoffre dem for Dyden og Retfærdigheden. . Jeg elſkede Zoraide, jeg elſker hende endnu, og deſuagtet er hun nu i Moez's Telt."

„Retfærdige Himmel! Hvad hører jeg? Zoraide! — O, Du er den Størſte, den Udelmodigſte af alle Dødelige! Hvilket Navn ſkal jeg give Dig? Er Du en Engel, er Du en Gud? Beed Du vel, hvem Du har optaget ved Dit Ord? Beed Du, at jeg er Moez?" — „Jeg vidſte det." — „Hvad?" — „En Mand, ſom Moez, kan ikke gjøre ſig ufiendelig. Han behøver ei at omgive ſig med Magtens Teppe, for at bevife, at han er ſkabt til at herſke over andre Menneſker. Een af mine Officerer kiendte Dig, og ſelv uden ham vilde jeg have kiendt Dig. Dog, det er langt ud paa Natten, nu kan Du ikke komme tilbage til Din Leir. Forlad i Morgen tidlig Amafia; en tro Eſkorte ſkal ledsage Dig til Din Armees Forpoſter. Tillad mig, at jeg tilbyder Dig mit Slot, ſom en Uſyl, for i Nat. Sov rolig under Mohameds Tag! Troſkab og Redelighed vaage ved Din Dør; jeg ſelv har aldrig havt andre Vagter."

Man førte Sultanen til Slottets prægtigſte Værelſe. Han udſtrakke ſig paa et blødt Leie og ſlumrede ſaa ſødt og roligt, ſom under en Bens Tag. Næſte Morgen, da han vaagnede, ledsagedes han af et tal-

rigt Følge fra Amasia, og først ved hans Leir forlod det ham.

Moez fandt sin Armee i største Uro. Hærførerne vare meget beymrede for Sultanens Skiebne, og havde forberedet Alt til en almindelig Storm. De frygtede, at Moez skulde blive tilbageholdt af Mohamed, som Fange, eller saagar blive myrdet. De brændte af Begierlighed efter at befrie eller hævne ham. Halvtredstusindstyve tusinde Mand Forstærkningstroppe vare ankomne fra Califen Moez, og havde omgivet Amasias Mure, og saa modige den beleirede Stads Borgere endog vare, faldt det dog klart i Die, at de ikke længe kunde modstaae de forenede Stridskræfter. Da Moez saae de friske Hielpstroppe, bankede hans Hjerte af ædel Fryd. Han forsamlede sine Hærførere og sagde til den unge Nervan: „I Morgen vil jeg holde mit Indtog i Amasia; men jeg ønsker, Nervan, at Du først begiver Dig til Staden. Gaae i mit Navn til Mohamed og siig ham: „Sultan Moez er rykket med en frygtelig Hær for Din Stad, at beleire den; men Du har overvundet ham ved Dine Dyder. Han tilknaer sit Nederlag, og forkynder høit Din Seir. Han ansaae sig for stor, fordi han var stærk og mægtig; men nu indseer han, at Du er større; thi Du er dydigere. Hans Storhed er udenom ham, den bestaaer i Armeen, som understøtter hans Planer; Din er i Dig selv, i Din ophøiede Siæl. Den er hverken af

hængig af Mennesker, eller Tilfældet, og Mohamed vilde være større under Straataget, end den mægtigste Konge. Moez beder om Fred, om Dit Venfkab. At føre Krig med Mohamed, vilde være, at erklære ham for Guddommen, hvis Billede han er. Staden Amasia og hele det herlige Land, som fører dette Navn, være hans Eiendom. Lykkeligt, tusindfold lykkeligt er det Folk, som lever under hans Scepter! . . ."

Hvo skildrer Hærførernes Forbauselse? Hvem skulde de inest beundre, Moez eller Mohamed? Enten den Mand, som vandt den skønneste Seir, eller den, som saa høit lovpriste Seierherren?

Nervan ilede til Amasia, og endnu den samme Aften aabnedes Portene for Moez og hans Krigere. Der fandt de en saa venlig Modtagelse, at man skulde have troet, de efter en lang Fraværelse vare komne tilbage til det fortrolige Hiem. I femten Dage var Staden oplyst, og Spil og glade Festligheder fulgte efter Slagene, og bragte dem i Glemsel. Moez og Mohamed tilsvore hinanden evigt Venfkab, og de vare for store, til at bryde denne hellige Sed; thi naar to ædle Siæle hade hinanden, saa skeer det kun, fordi de ikke kende hinanden.

(de Sarrazin.)

Las Casas, Napoleons Fortroelige.

Urokkelig Trofast under alle Livets Omvælinger, Hengivenhed, usvækket indtil Døden, maae stedse æres som høie Dyder, om end det Individ, hvis Pryd de ere, var nok saa forskielligt fra os i Grundsætninger og Meninger. Las Casas, Napoleons trofaste Staldbroder, hører til de sjeldne Mennesker, som vor Tid aldrig vil nægte sin Høiding. Lad Historien prøve hans Meninger, Menneskeligheden ærer hans Daad, og hans Liv er et ligesaa mærkværdigt Bidrag til Menneskehedens, som til vor Tids Historie.

— — De Allierede holdt deres Indtog i Paris, Keiseren frasagde sig Thronen, og — Kongen kom. Grev Las Casas Dpførsel under Keiserregieringen havde været saaledes, at hans gamle Venner, som ophøiedes ved den nye Forandring, fra alle Sider kom ham med Velvillie imøde, og gierde ham de meest smigrende Tilbud. „Sikkert vil jeg tage derimod,“ svarede han dem, „men endnu er min Siæl altfor fuld af hvad der er foregaaet; jeg behøver nogen Tids Rolighed for min Smerte.“ — For sine fortroelige Venner udeste han frimodigen sit Hjertes Klager: „De ere komne tilbage, disse Prindsen, som jeg fra min Bugge af helli-

gebe min Kiærlighed og mine Døfter, hvis Navn jeg aldrig nævuede uden den Bæsføgt og Deeltagelse, som deres ulykke og Fødsel havde Fordring paa; de ere komne tilbage, men — jeg gienfinder dem ikke mere i mit Hjerte, — de vendte tilbage giennem en Bæsfø af Nationens Værs." Under disse saare vanskelige Forhold viste Las Casas en Fædrelandskierlighed, den ædelste Græker værdig, parret med den stolteste Middels Grimodighed, Retssind og Kiærlighed til Væren; hans Hjerte var knust af Fædrelandets Fornedelse. „At tiene Kongen," sagde han, „og være ham tree, det kræver vore nye Pligter, men fornægte Ham, i hvis Sted han træder, det er at forraade Nationens Sag, at sætte dens Held og Hæder i Fare. Man burde aldrig have forglemt det! naar vi svigte og forhaane ham, vi selv have størtet, da samle vi paa hans Hoved i en forenet Gloria den nyere Tids Betsammelighed, paa tyngte os selv hele dens Skam og Skændsel." Intet Dieblik har Grev Las Casas fornægtet disse Grundsetninger. Fra den Dag af, paa hvilken de Allierede holdt deres Indtog i Frankrige; fra det Dieblik af, da de fleste Authoriteter trængte sig frem for at samkomme det af Senatet paa lovles Maade erklærte Trafsald, vægrede han sig standhaftig ved at undertegne Statsraadets Sanction af Senatsbeslutningen. „Hvorledes tør I — sagde han til Statsraaderne — sanctionere en Act, som den nye Souverain upaatvivleligen maa

forkaste; kan han indrømme Senatet Ret til, paa saadan Maade at bortskænke Kronen og tage den igien? Og uden alt Hensyn hertil, ere Vi ikke Fortroelige, svorne Dienerne af den Monark, som Vi styrte fra Thronen? I vor Stilling er det os ikke tilladt at ytre Meninger, kun een Følelse bør befæle os; forstaaer det gamle Dynastie, der nu træder op, rigtigt at vurdere sin egen Interesse, saa kunne I ikke værdigere anbefale Eder til dets Yndest, end ved urokkelig Trofasthed mod Thronens faldne Behersker." — De fremmede Soldaters Mylren i Paris, de Allieredes Herredømme over Frankrige, alt dette var for Las Casas et hiertesønderrivende Skuespil. Han unddrog sig den store Verden og levede saaledes hen i største Indtøgenhed indtil hiin tyvende Marts brød frem. Da gienembævede der en umiskjendelig Glæde synligt hans hete Bæsen. Frankrigs Skændsel — tænkte han — er nu tilintetgjort, glimrende som tilforn hæver sig dets Berømmelse paany ved Heltens Tilbagekomst, ved det opbøiede aandskraftlige Sving, at et heelt Folk hæver sig, for at modtage ham med Jubel. Las Casas blev udnævnt til Statsraad, og da han takkede Napoleon derfor, sagde denne til ham: „Seg veed, De var mig tro! Hvem skulde oftere kunne true Frankrigs Lykke og Hæder, naar dets Høvding havde mange Venner som lignede Dem?" Den følgerige Waterloo-Katastroffe erfoer Pariserne først ved Napoleons hurtige

Tilbagekomst. Las Casas ilede strax til ham og overtog uopfordret sin Tjeneste som Kammerherre hos ham.

Af hvilke Ubetydeligheder afhænger dog ei ofte Menneſkets Etikæbne. Dette tilfældige Skridt, der blot var en Uttring af personlig Hengivenhed og oprigtig Deeltagelse, bestemte ham sin Lob for det hele følgende Liv. Napoleon frasagde sig Thronen og Las Casas besluttede, ei mere at forlade ham. I Ulykkens Dage blev hans Etikæbning ham hellig og ærværdig; han benyttede sig derfor i Haven ved Malmaison af et eensomt Dieblik, for at meddele Keiseren sit Ønske, at han for stedse maatte forene sin Etikæbne med hans. Ved dette overordentlige Forslag saae Keiseren med rørte Blikke paa Las Casas, og svarede blid og rolig: „Væd De, hvorhen dette Ønskes Opfyldelse kunde føre Dem?“ — „Det har jeg ikke overregnet, svarede Brevet, „men mit varmeste Ønske naaede sit Maal, hvis min Bøn blev hørt.“ — „Velan da!“ vedblev Keiseren, „Jeg modtager Deres Tilbud.“ — Las Casas fløi til Paris, for at forsyne sig med det Nødvendigste til Reisen, rev sig løs af sin jamrende Families Arme, og iilte ad Rochefort.

I det Dieblik Napoleon besteg Reisevognen, lod han den provisoriske Regiering melde: „I det Jeg nedlagde Souverainens Magt og Rettigheder, frasagde jeg mig ikke tillige Borgerens ædleste Pligt: Fædrelandets Forsvar. Vil man opfordre mig dertil, da

forpligter jeg mig til: at levere et Feltflaa, hvis Udfald skal tvinge Fienderne til at antage billigere og fordelagtigere Underhandlings Grundsetninger." — Man modtog ikke Tilbudet. Keiseren reiste til Rochefort uden al Bedækning, under Folkets kierligste Tilraab, som i Ekareviis trængte sig frem paa Weien. Paa hvert Ansigt læste man Duffet, at beholde hvad man nu tabte, og ængstelig Bekymring for Fremtiden. Da Han var kommen til Rochefort forhindrede de engelske Krydsere Udfarten, og Napoleons længere Ophold i Landet, vilde sikkert have en Borgerkrig til Følge. Generalerne anmodede ham paa det heftigste om at stille sig i Epidfen for Armeen; hans Beslutning var ugiensskaldelig. „En Borgerkrig — sagde han — vilde nu være uden Nienneed, mig kunde den ene bringe Fordeel, men den maatte kjøbes med Bled, et saaledes erhvervet Held ønsker jeg ei mere. I mine tree, fordums Naabenbrødre, sparer Eder for en bedre Sag." Las Casas, Savary og Lallemand vare to Gange ombord paa en engelsk Krydser, for at erholde de fornødne Pæse til Napoleons Overskibning til Nordamerika. Endelig blev Krydseren autoriseret til, ikke at respectere Parlementairflaget, men at optage Napoleon og bringe ham til Engelland. Napoleon tøvede intet Dieklit med at tage imod dette giæsteventlige Tilbud, skrev et mærkværdigt Brev til Prindsregenten og begav sig ombord paa Bellerophon. (Las Casas har udkastet en

faare nøiagtig Skildring af alle disse Omstændigheder, som er et vigtigt historisk Afsnit *).

Napoleons Forvisning fra Europa til St. Helena var høist mærkelig for den menneskelige Skæbnes Sagttager. Las Casas nød paa Dverfarten daglig Napoleons Dmgang og erhvervede sig snart hans urokkelige Tillid. Vel kan man derfor paastaae, at Ingen i Verden har havt saa god Leilighed til at lære Napoleon at kiende som han. Denne Fortrolighed, de Skrifter man vidste Las Casas var sysselsat med, den frække og stolte Tone hvori han i sine Breve til Engelland udtrede sig over den uværdige Behandling, foranledigede strengere Opsigt og umiddelbar Forfølgelse fra Gouverneurens Side. Sir Hudson Lowe lod ham vide, at han, hvis han vedblev at skrive til Europa i denne Tone, vilde lade ham deportere til det gode Haabs Forbjerg. Kort efter berøvede han ham en Deboer, han havde til Betiening; saa Dage efter sneg denne sig igjen tilbage, og bad sin gamle Herre give sig Breve med til London, hvor han agtede sig hen. Greven troede ham — og saa Timer efter vare Brevene i Gouverneurens Hænder. Dieblikkelig bragtes Greven i Arrest. Derpaa slæbte man ham femhundrede Mile ned til det gode Haabs

*) En fuldstændig Oversættelse af dette Skrift er under Pressen.

Forbjerg og fæstede ham endelig, farlig seg, ombord paa et lidet Fartoi. Fra Engelland sendtes han som Fange til Fastlandet, førtes som en Forbryder giennem Nederlandene og tillodes endelig et Fristed i Frankfurt am Main efter tretten Maaneders grusom Fangenskab.

Las Casas bad Østerrige om Beskyttelse. „Sire“ — skrev han til Keiser Franz — „Han, som stor under alle Forhold, paa Ulykkesklippen nedskrev hine skionne Ord, der hoit have hævet mit sunkne Mod: „Overalt, hvorhen De gaaer, rose De Dem af den Trost, De viiste mig“ — har givet mig Fordringer paa alle Kongers Belvillie. Sire! jeg stiller mig under Deres M. keiserlige Beskyttelse!“ Hans Begiering blev ham dieblikkelig tilstaaet. Nu søgte man fra alle Kanter at formilde hans Lidelser. Høie og Lave, Landsmænd og Fremmede strømmede til for at see den Mand, som Karakterstørhed og usvigelig Trost havde gjort saa ulykkelig. Men Greven drog sig tilbage i Sorgens og Smertens Eensomhed. „Jeg vil“ — sagde han — „fjern fra al Politik, allene hylbende personlig Kierligheds Tølelser, bruge mine sidste Dage til at sende nogen Trost til hine fjerne Klipper. Lader man mig i Fred opfylde dette hellige Kald, da er jeg lykkelig nok: jeg forlanger intet videre, end at være Belisars Bøtler.“

Bønſkrift for Napoleon til det brittiſke Parlament
fra Grev Las Caſas.

Den troe Blondel vorder ei kied af, at fordre Retfærdighed og Menneſkelighed for Lovhærtet paa Klippen. Indtil nu har den hengivne Ven forgiæves trængt ſig frem til de Forbigaaende, for at fordre en Almisse til den arme Belifar. Hvordan man end tænker om Napoleon — og andet kan man dog ei tænke om ham, end at han var kaldet til at grundfæſte en Verdens Lykke, og at han aldeles har miſkiendt denne ſtoore Beſtemmelse, der maaskee i et Kartuſinde ei vorder nogen Dødeligs Lod — ; ſaa kan man dog ei uden Beundring henvende ſit Blik paa den Mandſ troe Hengivenhed, der med rørende Begeiſtring opoffer ſig for en Mand, ſom Verden har udfødt. Den grændſeløſe Hengivenhed, der forlader Huſtrus og Børn, der forſager alle Livets Beqvemmeligheder, der giver ſig til Priis for Miſhandling og Førfølgelse, for ene og alene at virke for den tilbedte Gienſtand, er i vor Tid et ſælſomt Syn.

„Et ſimpelt Menneſke, er uformaaende Fremmed
vover at æploſte ſin Nøſt midt iblandt Eder, J Britiſke

ternes Repræsentanter! men han anraaber Eder i Menneskelighedens, i Retfærdighedens, i Eders egen Hæders Navn. Skulde han tale forgiæves? Kunde han ei vorde hørt?

Jordreven fra St. Helena, ufrivillig skilt fra det største Minde om de menneskelige Omkæftelser, tyer jeg til Eder, for at skildre Eder hans Forsætning og Lidelser. — Bortreven pludseligt fra ham, uden at det var mig mueligt at ane det; berøvet al videre Samtale, ville mine Ord, mine Tanker kun tilhøre mig; kun mit Hierte vil være deres Kilde. Maaſkee vil hiin høie Siæl, som er Gienstand for dem, vredes over det Skridt, jeg nu gjør, i den fulde Overbeviisning, at den, han bør og kan anraabe mod den tilføiede Uret, ene og alene er Gud. Maaſkee vil han spørge: Hvo der bød mig sørge for hans Liv og hans Lykke? Men ligemeget! Maaſkee var min Kiærlighed Årsag til min Svaghed. Alt føler jeg mig for langt fiernet fra Helten; Hiertet kan ikke længer følge de Qualer, det var Bidne til; de trænge sig frem, de aftvinge mig Klageſkrig.

J have bandlyst til Oceanets Orkener den Mand, hvis høimodige Tilbud frit og af eget Valg ønskede at leve blandt Eder, beskyttet af Eders Love, som han ansaae for almægtige. Men udentvivl bestemtes J kun af det, der syntes Eder nyttigt, og ei af Retfærdigheden. Ellers kunde man spørge: Hvo gav ham i Eders

Bold? Hvo gav Eder Ret til at dømme ham? Paa
 hvis Angivelse fordømte I ham? Hvem kaarede I til
 hans Talemand? — No, I have givet en Lov; den
 fuldbyrdes og jeg lyder den. Det er ei min Sag, at
 undersøge dens Grundsætning. Jeg vil dæmpe hvert
 Suk, min Protest skal ei komme udenfor mit Hjerte.
 I skulle kun høre de Qualer, der følge Eders Beslut-
 ning, uden Tvivl imod Eders Hensigt.

Storbritanniens Repræsentanter! I have erklæ-
 ret, at I kun vilde bemægtige Eder og være Borgen
 for Keiser Napoleons Person. Efter Opfyldelsen af
 dette Niemed gav I Eders Minde til, at man skulde
 gjøre Alt, for at formilde en Dem, som I ansaae for
 et Værk af Politiken. Dette medførte Manden og Bog-
 staven i Eders Lov, Eders egne Forhandlinger, Natio-
 nens Ansættelse, Høvelsen af dens Ære. Men kun den
 strænge Deel af Eders Hensigter tildeeltas den høie
 Fange paa hans rødsomme Klippe; lykkelig var han,
 hvergang den ikke overskredes. De Skyer, der ombølge
 hans De, ere mindre tykke, mindre dunkle, end de Li-
 delse, man sammendrynger over hans Legeme og Siæl.
 En indbildt Frygt indskrænkede ham endmere Dag for
 Dag; hans stolte Siæl maatte dagliges møde nye Kræn-
 kelser. Hver Bevægelse er bleven ham umulig, hvert
 Besøg, hver Samtale blev ham saagodt som nægtet.
 Saaledes har man forenet det saavel fugtige som bræns-

dende Klima, der er berøvet alle Himlens Under, med alskens Savn, med navnløse Krænkelser. Paa en skrækkelig Maade indskrænkes hvert Dieblis hans Levefreds. Han indtvinges i sit Lærelse. Man vil berøve ham Livet.

Var da alt dette Eders Willie? Biskelig ei, og hvilke Bevæggrunde kunde retfærdiggjøre det? Krigsmænd, tillands og tilføes, og Andre, hvis Skald det er, værre Dommere! Deres Indsigter, deres Raad høre man, og ei give man ham længere et eneste Menneske i Bold, hvis daglige Færd det er, at bekæmpe de Skyggebilleder, hans oplødede Indbildningskraft skaber, uden at betænke, at Maalet for al hans Færden vil medføre Døden. I Longwood holdes enhver Undvigelse for umulig. Vistnok vilde Enhver gierne, selv med Tabet af eget Liv, fiske den. Døden vilde være sød for en saa hæderfuld Daad. Men hvordan skal man stufte de aarvaagne Officere? hvordan undvige Soldaterne, der have besat Kysten? hvordan komme ned ad de steile Fjelde, og ligesom svømmende styrte sig ud i det uhyre Verdenshav? hvordan gennemtrænge hist Fartøier og Krigsskibe, naar man fra alle Sider er beherstet, hvert Dieblis og i alle Retninger kan vordre forfulgt af Signaler? I hvilken Baad skulde man flye? Der er ingen ved hele Kysten. Til hvilket Skib skulde man søge sin Tilflugt? Hverken nær eller fiern findes noget. Hver fremmed Seiler, ja Eders egen Nations, vorder

et Nytte for Eders Krydsere, hvis den, uden trængende Beræggrund nærmer sig St. Helenas De.

Er ved sig Forsigtighed ei hele Den allerede et fuldkommen sikkert Fængsel? Skulde det være nødvendigt, at omringe Fængslet med Sømagter? Da hvis end, hvad dog er umuligt, saa mange Banffeligheder overvindes, bliver da ei det uhyre Hav og næsten alle Lande endnu et nyt Fængsel?

Hvilket Menneske med sund Sands kunde kun drømme sigt? Hvo kunde mene, at sig vanvittig Fortvivlelse havde sit Hiem i Longwood? Keiser Napoleon har ingen andre Planer, ingen andre Dnsker, end dem, som han yttrede dengang, da han med Tillid, frit og paa Troe og Love overgav sig til Eder: „En rolig Tilflugt under Eders eller Amerikas positive Loves Beskyttelse.“ Ikkun dette Dnske yttrede han dengang, ikkun dette Dnske nærer han endnu og vil nære det bestandig.

Derfor da Den St. Helena ifølge sin Natur ikke er et tilbørligt Fængsel; hvis den ei medfører den Fordeel, at forene Sikkerhed med Mildhed; da har man stuffet Eders Balg og Eders Diemed. Til hvad Nytte lader man os uheldigen omkomme under et Klima, som ei er vort? Til hvad Nytte alle Eders forordnede Omkostninger? Til hvad Nytte Eders talrige Garnison og dens store Generalstab? Eders Foranstaltninger tilføes? Til hvad Nytte den Evang, man paalægger den uheldige Des Handel? der gavner saa

mange Punkter i Eders europæiske Besiddelser, hvor I bedre og mindre bekvæmelig kunde have bevogtet os. Dersom derimod Den i og for sig selv skulde være tilstrækkelig sikker, vilde da ikke enhver forøgende Plage kun være et barbarisk Tyranni, fuldbyrdet imod Eders Vilie? Thi det vilde I vel ikke, at man skulde pine Napoleon, at man langsomt skulde dræbe ham, og dog er Intet viskere, end at han maa omkomme af de Saar, der gives ham hvert Dødsstik.

Wilde I kun betragte ham som en sædvanlig Fange, og ei som Gienstand for Kongernes Ostracisme, ham, der engang var Konge selv; var det kun et sædvanligt Fængsel, og intet Ly, der kunde formilde hans Landflygtighed, I vilde give ham; var det kun en Arrestforvarer, og ingen ved høi Rang udmærket Officeer, der forenede Verdensklogskab med skaanende Agtelse, I vilde anbefroe ham til; var det kun om Had, Hævn og hine andre usle Lidenskaber at giøre; var det endeligt kun Klimatet man vilde overlade den høie Fiendes Død, og bebyrde Naturen med en Handling, man selv ei vovede at fuldbyrde; vilde man alt dette; — da har jeg intet mere at sige, da har jeg maaskee allerede sagt for meget.

Men var det Eders Hu, overensstemmende med Meningen i Lovforslaget, at lade Bærket af Eders Statsklogt vidne om alle en stor, ædel og hæderlig Nations Hensigter; da kan jeg blive ved; thi nu vil-

de J det Gode, Omstændigheden kunde tillade; J vilde forbyde hvert Onde, som ei Nødvendigheden bød. — J vilde ei, at man skulde foreskrive ham, hvad og hvorlunde han skal tale; J vilde ei, at man skulde indskrænke hans Enemærker under det Paaskud, at han ei daglig afbenyttede deres fulde Udstrækning. J vilde ei, at han til stor Skade for sin Helbred skulde fordommes til en slet bygget, usund, snever og ubequem Bolig, medens Dyrigheden havde større, bedre og bekvemmere, der havde været anstændigere og havde kunnet spare Sendelsen af det navnkundige Slot, eller rettere sagt, af den umaadelige Mængde Planker, der nu raadne paa Strandbredden, fordi man fandt, at syv a otte Aar vilde medgaae til Planens Udførelse. J vilde ei, at man driver Forhaanelsen imod Napoleon saa vidt, at man vilde tvinge ham, at gjøre et Tilskud af hans eget lille Pengesforraad, for at erholde det Nødvendige, eller i modsat Fald true ham med Indskrænkninger, som ei engang vare muelige; at tvinge ham til at udraabe: „at lade ham i Roe, han forlanger intet, og vilde, hvis han lider Hunger, sætte sig midt iblandt hine Tapre, hvis Telte han saae i det Fjerne, der sikkert ikke vilde tilbagevise Europas første Soldat fra deres Træbakker.“ J vilde ei, at Napoleon paa saadan Maade skulde nødes til, efterhaands at lade sælge alt sit Esløvtøi, for at afhjælpe sin Mangel, og at han maae modtage, hvad hans troe

Tienere ere saa lykkelige, at kunne nedlægge for hans Fødder. — O, Engellændere! Kan man i Eders Navn saalunde behandle Ham, der engang styrede det hele Europa, skaltede og valtede over saa mange Kroner, skabte saa mange Konger! Frygte I ei Sagas sanddrue Griffel, naar det engang dybt indgraver de Ord: „Ved uværdig List blev han deres Koy og de dreve Handel med hans Livværelse.“

Men, ville vel Noget sige, hvorfor saadan Dmsorg, han er jo dog en Kænge og hvad ellers mere? og hvilke ere de Adkomster han har Krav paa? — Hvad han er? Hvilke hans Adkomster ere? Det vil jeg fortælle:

Napoleon er det første, det meest forbausende Liv i Eftærbens Bog som Historien kan fremvise. Han er Berømmelsens Mand, Aarhundredets Helt. Hans Navn er i Alles Munde, hans Daad sætter enhver Indbildningskraft i Bevægelse, hans Løbebane er uden Eksempel. Da Cæsar tænkte at beherske sit Fædreland, var Cæsar alt den første ved Gudsvel og ved Rigdom. Da Alexander foretog sig at betvinge Asien, var Alexander Konge, og Søn af en Konge, der havde forberedt hans Seire. Men Napoleon, svingende sig frem af Mængden for at beherske Verden, fremstiller sig ene og allene ved sin Aandskraft. De første Skridt paa hans Løbebane ere sande Underværker. Han bedækker sig med uvædelige Laurbær, og hersker fra nu af over

alle Hjerter. Sine Krigeres Afgub, hvis Berømmelse
 han hævdede indtil Skyerne; Fædrelandets Haab, som
 i dets Trængsel alt afnede i ham dets tilkommende
 Frelser. Og denne Forventning blev ei skuffet! Som
 paa den Døendes Haab hidiler han ved Afbrydelsen af
 sine hemmelighedsfulde Begivenheder fra Nilens Bred-
 der. Han giennemskiber Havet med Fare for sin Fri-
 hed og Kald. Han lander i al Stilhed paa den franske
 Kyst. Gienstyret af ham vækker almindelig Jubel; ly-
 deligt Tilfald og offentlige Seiersfeste, føre ham ind i
 Hovedstaden. Ved Synet af ham brødes sig Partierne,
 de modsatte Foreninger opløse sig, han regierer, og
 Revolutionen liager fængslet for hans Fødder. Alt
 dette bevirkede een eneste Mandes Indflydelse. Paa
 hans Befaling forsvinder Statslivets forvirrede Lære,
 Szarene læges, Skabningen synes paa nye at
 fremstaae af sit Chaos. Nationen aander atter, og
 velstigner ham, alle Folkelag beundre ham, Kongerne
 agte ham, og man er lykkelig, og vil paa nye rose sig
 af den Vre, at være Frankmand. — Man satte ham
 paa Thronen. Han blev Keiser. Høieste Behersker
 ved Nationens Valg, salvet ved Religionens Overho-
 ved, stadfæstet ved Seirens Haand, — hvilken Behers-
 ker kunde vel nogenfinde fremvise saa mægtige, saa æd-
 le, saa rene Afdømtter! Alle Souverainer have ved
 Sløgtkab og Traktater forbundet sig med ham. Alle
 Nationer have erkendt ham. Engellændere! hvis I

allene gjorde en Undtagelse, saa var denne ikkun grundet i Eders Statskunst; den var kun en Formalitets-sag; thi omvendt ere I just flutteligen te, som i Napoleon vil have erkjendt de helligste og uimodsigeligste Rettigheder. — Napoleon har nu mistet sin Throne, sin Magt og Vælde, men alle hans ophøiede Talenter besidder han endnu og disse fordrer Verdens Agtelse. Ingen Mand af ædel Karakter vil mindre agte ham nu paa sin Klippe, end da han i Epidfen for sexhundredde tusinde Krigere, foreskrev Europa Love. Saavidt hans Udkomster!

Storbritanniens Repræsentanter! Overveier disse. Retfærdigheden, Menneskeligheden, Eders Ære, Eders Hæder fordrer det. Besmuds ei Eders Nutidshistories skionne Blade med en saadan Plet. Skaan Eders Regiering for den afskyelige Beskyldning, at have aagret med den Fanges Blod. Naar Napoleon ei mere er til, hvo vil da tvivle om, at han vil vorde Nationernes Helt. Da vil man i ham kun skue Dfferet, Kongernes Martyr. Redder vore nye Annaler fra en saadan Skamplet og dens farlige Følger. Beskytter Kongedømmet for dens egne Forblindelser. Beskytter den store Folkeherfers helligste Rettigheder, i hvis Navn Dfferet vorder henrettet. Bevarer den Kongelige Ære i sin Værdighed, i sin Ubrødelighed. Naar Konger selv lægge Haand paa disse Guds Repræsentanter paa Jorden, hvorlunde ville de da holde Folket i

Tømme, her hvor ingen Lykke gives, som er sikret for
 Tilfældet og Tidens Dimsyrling. Koranderlighedens
 Kreds omgiver alle Throner. Disse Anliggender ere
 alle nuværende, og tilkommende Kongers Anliggende.
 En Herrens Salvede i Fornedrellens, Marterens og
 Dpofrellens Tilstand kan ei andet, end være en Uvil-
 lies- og Nædsels- Gienstand for Historien, en Bæven
 for Kongerne. — Der vil komme en Tid, da man vil
 vise ham fuldkommen Retfærdighed. Thi Lidenskaberne
 døe med Samtiden, men Handlingerne leve med
 Efterverdenen, som er uden Grændser. — Kalder Na-
 poleon tilbage og giv ham et Fristed iblandt Eder.
 Lad ham finde Rolighed under Eders Loves Beskyttelse.
 Forund disse denne udmærkede Hylдинг. Berøver
 dem ikke deres skønneste Seiersfest. — Napoleons
 høieste Dnske er nu Rolighed. Han holder sig ikke mere
 for denne Verden tilhørende; hans Bestemmelse har
 naaet sit Maal. Hans fremrykkende Alder, Tabet af
 hans Helbred, hans Mistillid til Mennesker, lader
 ham kun ønske sig et uforstyrret Fristed. Engellænde-
 re, derom beder han Eder, og I ere ham det skyldig,
 naar I mindes Eder, hvorlunde han satte sin Tillid
 til Eder fremfor alle sine andre Fiender. Væver ret-
 færdige, vover det, gjør det! Eders Friheders og Eders
 Loves Beundrerer og sande Venner venter det, fordrer det.

Hvad I imidlertid beslutte, saa er mit Lob fast.
 Hvor endogsaa Dstret bliver, vil de saa Dage

som endnu forundes mig, være Ham helligede. Fier net fra Ham, vil jeg begræde alle de Hjertets Egenskaber, som knytte Mennesket til Mennesket. Spørger Eders Landsmænd som lærte ham at kiende; Alle ville de fortælle Eder det samme. Er dette vel den Mand, som man har skildret Eder? Have I vel med fuldkommen Sagkundskab afgjort hans Skiebne?'

Marsskal Lannes's Død.

Da Keiseren saae, at man har Marsskal Lannes bort, båret i sit Blod, lod han Baaren holde og sætte ned, knælede, sluttede Marsskallen i sine Arme og sagde høitgrædende: „Montebello, kiender Du mig endnu?“ — Ja, Sire, De taber i mig Deres bedste Been. — „Nei, nei, Du maae, Du maae ikke tæe!“ — og i det han vendte sig til Larrey —: „ikke sandt, De staaer mig inde for hans Liv?“

Montebello's Saac var dødeligt. Marsskallen var meget fast og standhaftig, mens man affatte hans venstre Been. Men siden blev han yderst mismodig, og fik en ondartet Feber. Man havde bragt ham til en Brygger i Ebersdorf. Kammret var lige over en Stald, Luften forpestet, Soelheden trykkende. Kei-

seren besøgte ham et Par Gange. Den sidste Gang forlangte Marskallen, at alle Tilstedeværende skulde gaae ind i et Eideværelse; dog blev Døren aaben.

Marskallen erindrede Keisaren om alle de Tjenester, han havde gjort ham, og lagde derpaa til: „Ei siger jeg dette, for at interessere Dig for min Kone og mine Børn. Da jeg dør for Dig, behøver jeg ei, at anbefale Dig dem; Din Hæder gier Dig det til Pligt, at tage Dig af dem. Jeg frygter ei, at skøde Dig ved mine sidste miøde Betræffelser. Du har begaaet n stor Feil og ved den bær det Dig Din bedste Ven. Du vil ikke forandre Dig, og det vil engang styrte Dig. Du har kun Smigtere om Dig, man vil forraabe og forsøde Dig. End denne Krig, Dine Generaler ønske det, og sikkert ogsaa Dit Folk. Mægtigere kan Du ei worde, men mere elsket. Tilgiv en Døende disse Sandheder. Den Døende mener det godt med Dig.“ Marskallen taug og rakte Keisere: sin Haand. Denne omfavnede ham grædende, men sagde ikke et Ord.

Montebello døde. Hans Liig, balsameret af Larcrey, bragtes til Frankrig af Hr. Frontin.

Montebello's Gemalinde ved sin Mand's Ligg.

I Straßborg bad Marckalinde Montebello Hr. Frontin ret bønligt, at lade hende see sin Mand engang endnu. Men da dette var ham forbudet, og han dog maatte give efter, foreslog han, at hente hende midt om Natten, at Ingen skulde see og kiende hende. — „Jeg gik altsaa,“ fortæller Hr. Frontin, „med hendes Fætter Hr. Cretù til hende paa den aftalte Tid. Saa snart hun saae mig, stod hun op og sagde, hun var beredt til at følge mig. Jeg tillod mig, at holde hende tilbage et Døgn, og bad hende tænke paa sine Kræfter. Jeg erindrede hende om den Tilstand, hun vilde see Liget i, og om det Indtryk, hun vilde bringe med fra denne sørgelige Vandring. Hun svarte, hun var beredt paa Alt, og haabede af dette Besøg nogen Lindring i sin tunge Smerte. I det hun sagde dette, var hendes skønne, tungsindige Ansigt fuldt af Rolighed og Alvor. Vi gik. Hr. Cretù bød hende sin Arm. Hertuginde's Bogn førte tom bag efter. To Betiente fulgte os.

Byen var illumineret i Anledning af Keiserinde Marie Louises høitidelige Indtog. Munter Tummel overalt; fra adskillige Huse lød Musik. Hvor stak ikke denne larmende Glæde af mod vort sørgelige Tog. Jeg saae Hertuginde fra Tid til anden gaae langsommere, hørte hende sukke dybt. — Vi kom til Mairens Bolig.

Madame de Montebello befalede sine Folk, at vente hende her. Langsomt steg hun med sin Fætter og mig ned til den underste Salsdør ved en svag Laternes Skin. Hertuginde bævede, men stillede sig dog ret behiørtet an. Men da vi traadte ned i et Slags Kældar, da virkede den dødsstille Tausked, som omgav os, det matte Lys i den mørke Hvælving og Spnet af det i Kisten udstrakte Liig grueligt paa hende. Hun udstødte et Sammerkrig og blegnede. Vi raadte hende at vende tilbage. Hun nægtede det, reiste sig, nærmede sig Kisten og gik omkring den taus og langsom; derpaa stod hun stille, lod sine foldede Hænder synke, betragtede saaledes en Tidlang ubevægelig sin Mands livløse Skikkelse og vædede den med sine Taarer. Af denne Tilstand vaagnede hun med det af Hulken og Taarer afbrudte Udraab: „Min Gud! . . . Min Gud, hvor han seer ud!“

Jeg gav Hr. Gretu et Tegn, det var Tid, at vende tilbage. Men Hertuginde gik ikke, før vi havde lovet hende, at bringe hende hid næste Dag igien. Vi lovede det, uden at tænke paa, at holde det. Hastigt lukkede jeg Døren, og bød Marsskalinden Armen. Underveis græd hun uophørligt. Da Bognen holdt, sagde hun med ubeskrivelig Godhed: „Jeg skal aldrig glemme den Kierlighedstieneste, De viste mig.“

Klosterbroderen Anselmus.

Jeg vandrede i Klosteret Misfiedels underjordiske Gravhvelvinger. Koldt blæste Vinden mig i Ansigtet som Spørgelseaande. Udsælseligt læres det mig for, som om jeg noget fra mig hører et huult hendvænde Væemodssuf. Signende mig med Korsets hellige Tegns Skrider jeg modigen fremad, seende til Høire og Venstre blottede Gravbilleder og Sarkophager, alle udbugne i Steen og omgivne med opløsende Munkeskrist fra det tolvte, trettende, og fiortende Eekel. Saa lunde naaede jeg Enden af Gangen, da jeg stødte paa en besynderlig Indskrift:

„Her endte — stod der — den ulykkelige, forvirrede Broder Anselmus sit Liv i Aaret 1348, i Maii Maaned. Gud forlene ham Hvile og en naadig Opstandelse, og dømme ham ikke efter hans Synder.“

Eftersporende denne gaadefulde Indskrifts dunkle Mening, prøver jeg uvilkaarligt paa, at løfte Stenen, den var indbugget i, fra sit Sted. I samme Dieblis hører jeg Midnatstimens hule Drøn fra Klosters taarnet. Jeg hører kort efter en Larm under mig, Graven aabner sig, mit Lys gaaer ud. En Munk i fuld Ordensdrægt seer jeg ved en Lampes matte Skin. Spørgsellig stirrer han paa mig med det stive, gruelige

Dødningsblik og Skrider, som jeg syntes, lige hen imod mig. Haaret reiser sig paa mit Hoved af Forsærdelse, jeg prøver paa at tiltale Phantomet, men Angsten sammenpresser mit Bryst og binder min Tunge. I Dødsframpe styrter jeg til Jorden.

Da jeg igien kom til mig selv, følte jeg mig heftigt rystet. Det var min troe Pudel, der havde opsøgt mig og kaldte mig tilbage til Livet. Jeg hørte de blidt henrivende Toner af Munkenes Hora. Jeg stod kraftløs op, skødte mig ud af Hvalvingen og lukkede den vel. — Flere Dage maatte jeg vogte Søen. De gode Klosterbrødre vege ikke fra min Side. Neppe var jeg kommen mig igien, før jeg ilte hen, at undersøge hiin underjordiske Gang. Hvalvingen med hiin gaadesfulde Indskrift var aabnet og jeg saae derinde en Træstoel, et Bord, en Leertrukke, en Lampe og nogle Blade Pergament; men paa Jorden fandt jeg Etøv og hensmuldrende Been, som jeg omhyggeligt opsamlede, for at bedække dem med Christenjord. Intet Dieblik tvivlede jeg om, at have fundet Cellen, hvori en ulykkelig Munk i hiint barbariske Tid levende var bleven indmuret, og man kan tænke sig, med hvilken Iver jeg begyndte at studere Pergamentrollerne. Her følger, giengivet i en troe og simpel Oversættelse, hvad jeg læste paa Latin; desværre er det kun Fragmenter:

„Dette er den ulykkelige Munk Anselmus's korte og oprigtige Levnets-
historie.

— — Da min Moder døde, var jeg et Barn paa fire Aar. — Min Fader var utrøstelig; men ægtede dog efter faa Maanedes Forløb en Anden, og det morede mig ret, at see paa al den Pragt og alle de herlige Ridderespil, der fandt Sted ved Bilageret. Det varede ikke længe, før min Stedmoder hadede mig uforsønligt og da hun havde født en Søn, kiendte hendes Had ingen Grændser. Jeg blev ogsaa snart syg og lam paa Hænder og Fødder, som en gammel Ridder-svend bevidnede — efter at have spist giftige Bær i Skoven; men som jeg endnu dunkelt mindes, efter at have spist noget Slikkerie, min Stedmoder gav mig. Dog kom jeg mig langt om længe ved Brugten af varme Bade, som vor Huuskapellan tilraadte.

— — Min Fader besluttede sig — som det syntes, ugierne — til at bringe mig ud af Huset og jeg betroedes Bruno, Abbeden i et Naboekloster, min Moders gode Ven. — Endelig seirede min Stedmoders og Abbedens Bønner, Løfter og Trudsler. Jeg besluttede at tiltræde Probeaaret og aflagde, efter dets Udløb, jeg veed ei selv hvorledes, thi jeg var endnu et Barn, Munkeløftet. Min Fader græmmede sig hartad til døds, men syntes ikke at torde sige stort. Men min Stedmoder var sieleglad.

— — Ikke længe efter begrev man min Fader og Bruno var nu næsten daglig paa Hedvigsburg; dog døde ogsaa han kort efter og vi begravde ham med lønlig Blegde. Han havde været en ond og listig Mand og, som det siden viste sig, en grov Synder. — Nu overgav jeg mig da gandske til Andagt og Gudsfrøgt, og valgtes til Skriftefader. Gode Gud, hvilke gruelige Sierninger maatte jeg høre! Jeg faldt snart, hildet i en syndefuld Bolerkes Satangarn. Nu var min Sielssked for evig tabt og den Forsvorte blev om føie Tid Forsvorer.

— — Saaledes sad jeg alt aarle om Morgenen i Skriftestolen, thi Paaskeugen var just forhaanden og Trængselen var stærk formedelst den forestaaende store Absolution, da en Skikkelse nærmede sig mig, der, ligesom oplukkende Portene for mig til et nyt Liv, dog tilintetgjorde mig med sine Blikke. Ak, havde jeg aldrig seet hende, da var jeg vel død som en syndefuld Munk, men havde dog ikke endt som nu. Dog, Du Almægtige havde besluttet det anderledes.

— — Endnu blandt disse frygtelige Dmgivelseser, med Døden lige for Dinene, berøvet alt Haab om Hielp herneben, hartad fortvivlende om min Siels evige Frelse, et levende Liig, overfaldes jeg af en navnløs, næsten syndig Begiærlighed, naar jeg mindes dette Dieblif. Den Guldsalige aabnede sit Hiertes Jnderste for mig, det foruroligedes af mangehaande Samvittigheds-

tvivl; heftig Lidenskab forfulgte ogsaa hende og hos mig Synder søgte hun Naad og Tilflugt, hos mig, som hun opflammede med uendelig Længsel. Jeg vægter det ei, jeg gied Lide i hendes Aarer, gav hende Abgjørelsen under let Poenitents og paalagde hende, at skrifte snart igien. — — Ei vare sex Maaneder foreløbne, da brændte Gertrud af samme Ild som jeg og ikke længe efter bar hun Frugten af vor Dmgang under sit Hierte.

— — Der var intet tilbage for os, uden at sige. Jeg revode en Deel af Klosterkatten og undveeg til Franken, udgivende mig for en af Tyrkerne foredrevne ungarsk Adelsmand, hvorved min Færdighed i det latinske Sprog kom mig vel tilpas og overalt forskaffede mig en god Modtagelse, især da gode, troværdige Dokumenter — for ti Guldgylde havde jeg ladet mig dem udfærdige — tilstrækkeligen bevidne min ædle Byrd. Ridderbæscnet behagede mig saare vel; jeg kiebte en Borg af et Kloster, der valgte mig til sin Skytsherre, og tog tapper Andeel i alle Feider.

— — Saaledes drog ogsaa jeg 1339 til Keiserkroningen i Frankfurt med min Gertrud, for sammesteds at fornøie mig ved Ridderlegene og om mueligt vinde en Priis, thi i Waabensfærd søgte jeg min Lige. — Men det begav sig, at en fremmed Ridder, der stedse reed med lukket Visir og uden Waabensmykke, men for hvis ridderlige Byrd Bispen af Hildesheim svarte, heftigt

foreffede sig i min Gertrud; hun blev mig røvet. Forrivlet jeg jeg efter Ransmændene og befriede hende; men hiin nægtede Gierningen og vægrede sig ved at give mig Føldestgjørelse. Da befalede Hs. Keiserlige Majestæt, at Gud skulde dømme os imellem. Efter en lang og heftig Kamp faldt min Modstander, siensnemboret af min Landse, men jeg selv styrtede i samme Dieblig bedøvet til Jorden. Da jeg vaagnede, befandt jeg mig i en Celle, hyllet i en Munkeskutte, omgivet af Klosterbrødre. Jeg havde dræbt min Stedbroder; min Moder havde fiendt mig og forraadt mig. — Mit Liv var i Fare. Himlen havde tiltænkt mig større Lidelser. Min ædle Byrd stod fast og Keiseren dømte, man skulde sende mig til Rom, for der umiddelbart af den hellige Fader at faae min Straf eller Absolution. Gertrud toide jeg ikke sige Farvel, men hørte dog, at en fremmed Ridderesfrue havde taget sig af hende, og at hun for det første var bragt i et Kloster. En Ubekjendt bragte mig et Levvel fra hende og hendes Billede, fremstillende hende som den hellige Cæcilia, hvilket en fremmed Mester, der engang havde besøgt mig paa min Borg i Franken havde malet.

— — Saaledes naaede jeg Rom. Den hellige Fader var mildere end jeg kunde ventet. Min angerfulde, frimodige Bekjendelse vandt hans Hierte; der paalagdes mig en Valfart til det hellige Land, tillig forordnet, at jeg efter min Hiemkomst skulde optages i Klosteret

Altiedel — det samme, hvori jeg nu saa frygteligt maag
 ende Livet — dog efter først at have underkastet mig et
 heelt Kars streng Bedrøvelse. — Efter store overstandne
 Farer naaede jeg det hellige Sted, hvor Herren havde
 vandret, og afsløveertes af de fromme Patriarker.
 Ak, hvor blødte ei mit Hjerte, sønderrevet af Bevidst-
 heden om mine svare Synder! Hvor himmelvendt var
 mit Blik! Hvor stærk og freidig forlod jeg ei Jerus-
 salem! — —

Som en angerfuld Synder meldte jeg mig med et
 Brev fra den apostoliske Stool til Abbeden i det anvis-
 ste Kloster, og pinte mig et heelt Kar med saadan
 Strængthed, at den fromme Abbed selv maatte bede
 mig at formindske min Iver. Jeg betragtedes som en
 senderknust, af Satan før forblindet Martyr. Saale-
 des faldt jeg tilsidst i mangehaande Henrykkelser og
 Drømmerier. Man frygtede for min Forstand. En
 heftig Sygdom bandt mig mange Maaneder til Sengen,
 dog helbredte den mig for mit Døde. — I denne Tid
 faldt man paa, at reparere og oppynte Klosterkirken.
 En reisende Kunstner, Maler og Billedbugger tillige,
 havde ikke allene overladt Klosteret nogle fortreffelige
 Malerier, men ogsaa begyndt endeel Skulpturarbeide.
 To nye Altare vare blevne prydede med nye Billeder,
 to andre med Billedbugger- Arbeide. Neppe helbredet
 og endnu saa mat, at jeg kun ved Hielp af en Stav
 kunde slæbe mig affted, listede jeg mig til Kirken, ei

allene for at takke Gud for min Helbredelse, men tillige for at bede ham ende mine Lidelser; thi min Sielstilstand var i Sandhed frygtelig. Alle mine Bestræbelser for, at rette mine Tanker paa mit Kalds Hellighed allene, vare ikke mere tilstrækkelige til at holde min Phantasie i Tømme, og sierne saa mange Billeder fra svundne Dage fra den. Gertrud og min Agathe — Drengene vare døde og denne havde jeg som et hjælpeløst toaarigt Barn ladet tilbage i Franken — stode stedse for mine Dine. Inderlig andægtig kaster jeg mig ned for Høialtaret, med from Iver og sønderknust Hjerte krister jeg, modtager kærslig Trost, Absolution og det hellige Sakrament. Med lettet Hjerte vil jeg forlade Helligdommen — o, at jeg var bleven tilintetgjort i dette Dieblik! — Dog, Kalken skulde tømmes — da seer jeg de nye Altare, Kirken var bleven smykket med.

Denne hellige Cæcilia, var hun ikke Gertrud? Og hiin hellige Magdalena, hvi var hun mig i sin uplige Gestalt saa frygtelig, at jeg uvilkaarligt knyttede Haanden for at knuse hende? Havde jeg ikke engang for seet Originalen til dette Billede? Men hvor og under hvilke Omstændigheder? Hvorfra hiin Cæcilias Liighed med denne Magdalena? Hvilken frygtelig Hemmelighed laae her til Grund? En kold Febergysen overfoer mig, naar jeg nsiere estertænkte alt dette. Saameget blev mig klart, at denne gruclige Hemme-

ligheds Afslørelse maatte føre min Fordærvelse, ja min Tilintetgørelse med sig. — Mit Forsæt, at undvige Synet af hine Altare, frændede snart. Ak, alt drog mig hen til Beskuelsen af hiin Cecilia. Hele Dage laae jeg for hendes Fødder, forbændende min Skæbne. Til jeg da igien Die paa hiin Magdalena, spæde jeg ud af Kirken, som om den Døde forfulgte mig. Var det derfor et Uader, om min forrige til Manvid grændsende Tilstand vendte tilbage? Bredrene vidste ikke at forklare sig min Sielstilstand, en om Deeltogelse, en inderlig Medlidenhed greb dem. Man løste mig paa ubestemt Tid fra Klosterreglen, og tilskod mig større Frihed end sædvanligt.

Saaledes laae jeg en Nat bag min Selles Gitter. Mildt nedstraalede Maanen. Elystrie og Kiernebland var Himlen. Da skrider en Kvinde ud af den nære Skov, phantastisk smykket, liig et Spøgelse med sagte Sied, en lille Pige ved Haanden, lige tæt forbi mig, stungende:

„Naar Mairns Grene Torden smykke atter,
Da kommer Fader fra sin Balsam t hjem,
Og fører os til Frankfurt. Hop, min Datter!
Hop, lystig, grad sun ikke, lystig, frem!“

I saa Diebliske var Bitteret brudt sønder, og jeg befandt mig, jeg veed selv ikke hvorledes, nede i Klostergaarden. Jeg klatter op ad Muren. Et dristigt Spring bringer mig ned til hende, der skrider frem i

hierteflærende Banvid. „Gertrude! Gertrude! Ak, hun kiendte mig ikke.

„Kan Stoget Du fra fjerne Land berette
Mig om Anselmus, Brodermorderen?“

„Naar Majen kommer, heisa, Broder! da har vor Nød en Ende, heisa!“ — — Jeg forlod hende ikke. Besynderligt var det, at jeg fra nu af kom mig. I lyse Daglekter stirrede den Ulykkelige paa mig, som oppaagnende af tunge Dromme, men hun kiendte mig aldrig. Planløst giennemflakkede jeg med hende og det hartad ogsaa i Banvid henstunkne Barn store Strækninger. Min Kutte havde jeg ombyttet med en gammel Kittel og galdt for en af Røvere plyndret Handelsmand, foregivende, min Kone havde mistet Forstanden af Skræk. Overalt gav man os rigelig Almisse og en brav Kulsvier husede os Winteren over. Men neppe begyndte Jorden at grønnes, før vi vandrede videre.

Saaledes kom vi ogsaa til en fierntliggende Borg, begiærende Herberge. Som overalt vakte ogsaa her Synet af os Opstaaet og Medlidenshed. Thi Gertrude var en lidende Skikkelse, som man neppe kunde betragte uden Taarer. Borgfruen iilte ned, for at see os. „Hvad! — raabte hun med græsfelig Forfærdelse — „det er Anselmus, der slog min Søn ihjel! Forrykte! Din Kone er min Datter, Bruno's Datter. Forbandet være Du, diævelske Brodermorder, Søsterfor-

fører!" Rasende spyter hun imod mig, rivende en Middersvend Sværdet fra Hæften, for at giennemføre mig. Næsten bevidstløs stræber jeg at vriste det fra hende — hvi giennemførte hun ikke mit Hjerte? — Rasende faldt hun selv i Sværdodden og opgiver sin Aand for mine Fødder, forbandende mig og Bruno og sig selv. Men Gertrud sang: „Heisa, lystig, naar Majen kommer! heisa!“ — Dette begav sig den første Dag i Maiimaaned i Aaret 1347.

Man greb mig og overleverede mig til Klosteret Altsiedel. Det meldtes den hellige Fader, hvad der var hændet. Man skulde forfare efter Kirke- og Klosterlovenes Forskrift. En geistlig Ret dømte mig som en ryggesløs Synder til Baalet. Dog blev man siden enig om, levende at indmure mig. Og saa lider jeg da her min velfortiente Straf og har nu sanddrue nedskrevet mit korte Levnetsløb. Maaskee bringer et Tilfælde det efter Aarhundreder for Lyset. — — Mit Die brister — jeg takker Eder, fromme Brødre — det var en Lædskedrik. — Gud være min Siel — naadig! — Gertrude — Agathe — i Evigheden! —

Her endte Manuscriptet. Ei uden Gru havde jeg læst det. Fuld af den inderligste Medlidenhed bad jeg for den ulykkelige Anselmus's Siel ved den hellige Cæcilias Altar. En blid Beemod var udgydt over det

hele Billedet. Omhyggeligen undveg jeg Synet af den hellige Magdalenas Altar. Det var ingen Trivl underkastet, at Billedhuggeren havde taget hien ulovkelige Forbryderfke, Stifterinden af det Hele, til Model for sit Billedet.

Sanddrue meddeler jeg endnu hvad jeg, denne Begivenhed angaaende, fandt optegnet i Klosterkrøniken:

Anno 1348,

den 16de Maii. — Efter forudgaaet stræng Undersøgelse og ifølge en af Hr. Erkebispens, efter den hellige Faders Forskrift, nedsat geistlig Ret, blev i Dag Broder Anselmus, der for nogle Aar siden var bleven os hidsendt fra Rom som Poenitentsbroder, for svare Misgjærningers Skyld, dog efter at ham, formedelst hans inderlige Anger og Nuelse, var tilstaaet Skrifte og Absolution, levende indmuret i den underjordiske Grabhvælving, og fik han med sig et Brød, en Lampe, den foreskrevne sædvanlige Lædskedrik og paa hans Forlangende Skrivematerialier. Hans Dval vil ikke vare længe. Gud være hans Siæl naadig.

bevare Verden for Synd, - men dette Kloster for saa store Misdeedere! I øvrigt er dette i sit Slags den første Begivenhed siden Klosteret stiftedes. Men Broder Anselmus var blot hos os som Pœnitentsbroder, og havde aflagt Confes i et Kloster i Bayern, hartad endnu i sine Drengeaar.

Samme Dag fandt man ikke langt fra Klosteret det blodige Liig af en omtrent tolvvaars Pige, men i Klosterparken en deilig Qvinde. Bønderne heromkring ville alt for længe siden have seet hende flakke vanvittig om; men vi fandt i hendes Træk stor Liighed med den hellige Cæcilias Billede i vor Kirke. Vor Hr. Abbed gruede sig overmaade for denne Ugiærning, men lod sigene i al Stilhed jorde ved Klostermauren, samt læse adskillige Messer for deres Sieler Frelse. Gud være dem naadig efter sin store Misgundhed!"

(U g. R u c k e r.)

Ridder Rodenstein.

Et Didsagn.

Uandsede og lidt bekendte vilde vel begge Bergene, Rodenstein og Schnellert i Obenwald være blevne, som saa mange andre i mørke Skove og viltsomme Bierge beliggende Ridderflotte, hvis der ikke om dem gik et i hele Tyskland og selv i Udlandet bekendt Sagn, der formedelst sin Eiendommelighed endog er vorden en Gienstand for Retsundersøgelser. Saalunde lyder det:

I Middelalderens Fejdetid levede paa Borgen Rodenstein en Ridder, tapper af Gemyt, deilig af Skabning, en Skæk for sine Fiender, en Ven af Jagt og Krig, men endnu ikke af nogen Kvinde. Da gav engang Pfalzgreven ved Rhinen en Turnering i Heidelberg, og indbød dertil Ridderne fra Neckar, Rhin og Main. Ogsaa mødte Ridder Rodenstein, thi hvor det galdt om Kamp og Ridderleeg, der var han altid med. Paa sin modige, med guldvirket Dækken smykkede Ganger viste han sig i skrælende Baabenglands. Tapper, som overalt, var han ogsaa her, løftede alle sine Modstandere af Sadelen, og fik den første Kampløn af den skønne Marie von Hochbergs Haand. Neppesaa den vilde Ridder hende, før han folte sig overvunden. Raff, som i alle sine Handlinger, tilstod han hende sin Kiærlighed, og hun blev hans Hustru. Lykkeligt levede de

paa Rodenstein's Borg, og den blide Qvinde mildnede det Raad og Bilde i Ridderens Levnet, saa han efterhaands lod af fra Baabensleeg og Jagtumult. Da begav det sig, at han kom i Feide med en af sine Slabder. Paa nye vaagnede herved den gamle Lyst til Kamp og Strid, der ikkun havde slumret i Egtestandens Glædesuger. Og da nu ogsaa hans fyrige Kærligheds første Runn var gaaet over, og de stille huuselige Glæder fedede ham, greb han gierne denne Leilighed til at styrte sig i Kampens Fare som fordum. Hans Hustrues Bønner, at han vilde blive, ei selv kæmpe med, men spare sit Liv for det Barns Skyld, hun bar under sit Hjerte, vare frugtesløse som hendes Taarer. Og da Marie endelig, overvældet af Smerte og bange Ahnelse, sank paa Knæ for ham, og hulkende bad ham blive, da stødte den barffe Mand hende fra sig med haarde Ord, iulte ud af Borgen paa sin Stridshest, og lod den Arme eensom sørgende, hændervidende tilbage. Kort efter fødte hun et dødt Barn og — døde. Ridder Rodenstein laae imidlertid derude i Skoven og lurede nær ved Borgen Schnellert paa sin Fiende. Da saae han pludseligt ved Midnatstid en dødbleg Skikkelse vandre sig imøde fra Rodenstein; og jo nærmere den kom, desto flivere reiste Haaret sig paa den ellers frygtløse Ridders Hoved, thi det var hans Hustru, hans Marie, med Smaadrenge paa Armen, der svævede for hans Dine og sagde med huulttonende Røst: „Du har myrdet Din

Kone, dræbt Dit Barn. Drag derfor nu omkring i Landet som et rædsomt Krigens Budskab, og forkynd Kamp og Strid til evige Tider!"

Handen forsvandt. Men Ridder Rodenstein faldt, ikke længe efter, i Feiden. Halvdød bragte man ham til Borgen Schnellert, hvor han opgav Handen. Siden har Ridderens vildfarende Hand maattet forkynde Krig og Feide indtil denne Dag. Foreslaaer en Kamp det tydske Rige, da drager Handen et halvt Aar i Forveien fra Borgen Schnellert, hvor den synes at have sit Sæde, med sit talrige Trods, farer med Susen og Krigstummel, med Hujen og Skrigen, med Trommer og Piber og Trompeter, med Bogværsten og Hestetrampen, i et grueligt og forfærdende Virvar ned fra Schnellert giennem Skove og Dale til Rodenstein. Her bliver den til Krigen nærmer sig sin Ende, og drager derpaa igien med samme Larm tilbage til Schnellertsborgen, dog uden at lade sig see for menneskelige Dine. Hver Gang gaaer Toget regelmæssigt igiennem en Bondes Gaard i Oberkrinsbach; derfor aabner denne, naar Larmen nærmer sig, strax sine Porte, da de ellers vorde sprængte af Handehæren.

Saalunde lyder det ældgamle fra Generation til Generation forplantede Sagn, som der ved udmærker sig fremfor andre Oldsagn, at Dret i lang Tid, og endnu lige til Aaret 1766, kunde overbevise sig om det deri optrædende ubekjendte Væsens Tilværelse og Spø.

gerie. Den derved i Omegnen udbredte Skræk og Frygt vakte i forrige Aarhundrede (fra 1742 til 1764) Dyrighedens og Regjeringens Opmærksomhed, og Kobenssteiner = Spøgeriet blev Gienstanden for Retsundersøgelser. Justitsofficianterne i Reichelsheim optog gientagne Gange Forhør over Personer, der havde været Drevidner til Kandspektatlet. Protokollerne, hvori deres Udsagn indførtes, findes endnu i Amtsarkivet i Reichelsheim.

(F. Gottschalk.)

Moritz von Kokebue i Persien.

Det Persien, man drømmer sig saa skönt, er, saas vidt vi nu kiende det, en håslig, af forfultne, ullykkelige Mennesker beboet Drik, der beherkes af en i enhver Henseende udlevet Mand, som intet Bedre veed at foretage sig, end fylde sine Kister med Guld og Skatte. Nationens Karakter forekommer os intet mindre end elskværdig. Hvor kan den ogsaa være det, da man her foragter det quindelige Kien!

Den 17de April — fortæller Kokebue i et Brev til sin Fader, dateret Sultania (den persiske Schachs

Commerresidents) den 14de August 1817 — indtraf vi her i en 25 Graders Hede. Træerne havde allerede afblomstret, men' efter tre Dagmarscher nærmede vi os Bierge, hvor Naturen endnu laae i Vinterdvale. Det høieste af dem danner med et andet ligeoverfor liggende et Slags Port, som Indbyggerne kalde: den store Mund. Men vi gjorde store Dine, da en i disse Bierge meget sædvanlig Hvirvelvind greb hele Selskabet og hartad nødte os til at valtse.

Den 25de passerede vi en Hule, tæt ved Landeveien, der kan rumme en heel Deel Dvæg. Ikke langt fra denne staaer en simpel hvid Liggsteen paa en Høi, som omringes af flere broderlige Grave. Her hviler en vakker Kriger, Oberst Montrésor, der for atten Aar siden tjente under vore Tropper, da Fyrst Eizianoff blokerede Erivan. Blokadekorpsen leed Mangel, og det nærmeste Magasin var i Karaklis, 160 Verster borte. Veien derhen var oversvømmet af Fiender. Nøden fordrede, at et Detaschement skulde didsendes, og Fyrsten kommanderede Oberst Montrésor med 200 Grenaderer og en Kanon. Under uophørlige Fægtninger nærmede sig den tappre Skare hiin frygtelige Hule, og stod nu blot ti Verster fra Karaklis. Men den var sammensmeltet til det Halve, og hver Soldat havde blot eet eneste Skud i sit Bevær, der skulde spares til den yderste Nød. Ulykkeligviis var der blandt Russerne en

Tartar, der om Natten undveeg og forraadte Perserne Montrésors fortvivlede Stilling. Da attackerte de ham saameget fiækkere, udholdt den ere Salve, og efter fortvilet Modværge bleve alle Russerne nedhuggede, just som der fra Karaklis kom Undsætning, dog kun for at begrave de Faldne. Jeg har hørt flere Exempler paa utrolig Tapperhed i disse Egne; men de europæiske Tidender tie derom; Frastanden er for stor. For at vorde berømt, kommer det saare meget an paa Scenen for vor Daad.

Den 29de April naaede vi den persiske Grændse, og saae for første Gang Bierget Ararat. Her modtoges vi af Afker Chan i Spidsen for nogle tusinde Ryttere, og han præsenterede sig for Gesandten som vor Mæmendar o: som den, der under vort Ophold i Persien skulde sørge for os. Denne Forsørgelse kostet isvrigt Regieringen ikke det Mindste, thi alle Landsbyer ved Landveien maae gratis levere Alt hvad vi bruge, ellers faae Bønderne Prygl eller Døtterne blive skiaarne af dem. En Dagreise fra Erivan udhvilte vi os i et armenisk Kloster, paa hvis Plads Noah skal have plantet den første Viin; og man maae tilstaae, at Vinen vi drak gjorde Noahs Minde megen Ære.

Den 3die Mai droge vi i Parade til Erivan. Paa Halvveien kom 4000 Mand Kavallerie os imøde og manøvrerede for os. Nogle tusinde Mand parade- rede udenfor Byen. Dagen forud havde Gouverneuren

ladet en Riøbmand der i Byen ophænge ved Benene, for at komme i Besiddelse af hans Penge og hans Kone (en deilig Armenianerinde). Saadanne Ting høre der til Dagens Orden. Vi trakterede luytigt; vor Musik, vor Punsch, vor Tis og vore Likører illuminerede de persiske Hoveder overmaade. Gouverneuren skal ogsaa være en god Ven af Bachus; i det mindste udkad han sig af Gesandten otte Bouteiller Likører, som han formodentligen har pimpet i sig i sit af 84 Koner bestaaende Harem.

Den 13de Mai passerede vi den berømte Flod *Araxes*, der i vore Dage blot er mærkkelig derved, at Pesten, som man paaستاer, aldrig overskrider den. Den 15de drog vi ind i *Meranda*, hvor *Noahs* Moder skal ligge begravet. *Megen* *Roe* nyder vel ikke den gode Gamle i sin Grav, thi der er bygget en offentlig Skole paa den. Den 19de naaede vi *Tauris*, *Abas Mirzas*, den persiske Thronfølgers, Residents. En Mil fra Byen modtoges vi af over tusinde Mand Tropper. Som bekjendt indfører Persien, ved Engellands Hielp, i den senere Tid regulære Tropper. Banffelig er det at bare sig for Latter, naar man seer, hvorledes de langskæggede Persere, i halv engelsk Kostume, præsentere Gevær, medens der spilles *God save the King*. Efter Ceremoniebesøget gav Thronfølgeren til vor *Gre* et prægtigt Sværkerie. — Fra

Teheran indløb den ubehagelige Efterretning, at Schachen, formedelst Fasten, ei kunde modtage os der før om to Maaneder. Derimod vilde han byde os velkommen i Sultania. Persien er overhovedet øde og birgrigt. Man glæder sig som et Bain, naar man seer et Træ. Det regner næsten aldrig, men bestandige Vinde fylde Luften med tykt Støv. Stæder og Landsbyer have et sørgeligt Udseende. Bygningsmaaden er jammerlig: lave Smaahytter ere æltede sammen af Leer, og lidt Estræe er blandet deri, at de ikke skulle skilles ad ved den første Regn der falder, eller falde overende ved den mindste Wind der rører sig. Efter hver Regn er der i hele Persien et almindeligt Huusflikkerie.

Den 24de Juni passerede vi Staden Miana, der er berømt for sine Bæggeluss, hvis Bid dræber i nogle Timer, men dog ikke skal skade selve Indvaanerne. Dagen derpaa gik vi over den caplantiske Biergkæde og passerede forbi Somfrueslottet, der skal være bygget af Artaxerxes og bære Navn efter en smuk, men knibst Somfrue, der i Betragtning af denne sidste Egenskab indespærredes der. Den 30te naaede vi Staden Sangan, hvor Abdul Mirza, ogsaa en Søn af Schachen, dominerer. Folket syntes her mindre skye end i Tauris. Vi saae adskillige Fructimmer, der vel bare Elor, men dog ogsaa vidste at løfte dette, naar Tid var. Rigtignok havde de gjort bedre i at lade det være,

Saa vare vi blævne i den Indbildning, at de vare Kionne. Kun deres sorte Dine fandt vi smukke, skiondt ogsaa de udtrykke mere Wildhed end Joelse. Deres Dragt, Beenklæderne især, vanskaber ret deres Væxt. Vor Vaaning laae tæt ved Prindsens, hvis Koner hver Aften viste sig oppe paa et Taarn, for at høre vor Aftenmusik; men Taarnet var saa høit, at vi ikke kunde see andet end sværtede Dienbryn.

Den 5te Juli forlode vi Sangan og kamperede fem Mile videre ved Ruinerne af en Landskbye. Gesandten besluttede, her at vente Schachen. Medens vi opholdt os her, reed jeg en Lysttour til Sultania, og fandt Slottet jammerligt, Egnen øde og sørgelig, men fuld af prægtige Ruiner, hvis Lige man blot finder i Persopolis. Træerne omkring Lystslottet har jeg selv talt, der vare ialt femten. — Den 19de kom Schachen med 10,000 Mand. Den 26de flyttede vi ind i en stor Leir, en halv Verst fra Slottet. Den 3te havde vi den første Audients, hvorved Gesandten visttes en Væ, som ingen Fremmed endnu skal have nydt i Persien: man bød ham nemlig en Stoel.

Schachen sad paa en brodetet Ottoman (man lægge Mærke til, at det var paa hans Lystflot). Ligeoverfor ham stode hans to Bezierer, og paa Siden fire kostbar klædte Pager, hvoraf den ene bar hans Krone, den anden hans Sværd, den tredie hans Bue og Pile, og den fjerde hans Skjold og Stridsøxe. Gesandten og

det hele Personale maatte i en Graastand af tredive Skridt tage deres Skoe af, hvorpaa Schachen sagde: „vær velkommen og kom hid!“ Gesandren traadte nu frem, ledsaget af Storvezieren, og overleverede et Brev til Hs. Majestæt, som pegede hen paa et Sted i en Afstand af to til tre Alen, hvor han kunde lægge Brevet. Da Gesandtffabspersonalet fereffilledes Schachen, gjorde han os Alle den Kompliment, at vi vare nu saagodt som i hans Tieneste, da han havde sluttet evigt Venffkab med vor Keiser. Altid talte han i den tredie Person, og sagde til mig, da han hørte, jeg havde omseilet Verden: „Schachen gratulerer Dig, nu har Du seet alt mueligt.“

Iblandt Forøringerne behagede et stort Speil ham saa overmaade, at han udraabte: „Bed man Schachen Walget imellem 50,000 (formodentligen Guldstykker) og dette Speil, han valgte dette.“ — I Teheran skal der, efter Schachens Billie, bygges en stor Sal til dette Speil. Den, som først bringer ham Efterretning om, at alting lykkelig og vel er kommen did, faaer en Forøring af tusinde Tumaner (saameget som 2500 Dukaster). Hvo som derimod tager Noget i Stykker underveis, mister begge sine Dren.

(fortsættes.)

Baron Stackelbergs Fangenskab iblandt Mainotterne.

Baron Stackelberg blev for nogle Aar siden, i Nærheden af Den Hydra, fanget af en mainottisk Sorøvr. Roverne flæbte ham ind iblandt Biergene, hvor han indespærredes i en Hule, fik intet andet at spise, end Dlie og Løg, og sov paa den blotte Jord. — Saaledes berøvet al Hielp og al Bistand, vilde han uden tvivl være omkommet, dersom ei hans Venner, Baron Haller og Hr. Cockerill, en ligesaa aandrig som dristig Engellænder, som førstnævnte, ved hurtige og hensigtsmæssige Bestræbelser havde skænket ham Livet. Baron Haller fik et Brev fra Mainotternes Anfører, som meldte ham hans Vens Fangenskab, og fastsatte en Summa af 18000 Piastre til Løsepenge. Han skrev fremdeles deri, at naar Baron Haller vilde bringe denne Sum til et ham betegnet Sted i Biergene, saa skulde han der finde et Antal Mainotter, der skulde bringe ham til den Hule, hvori hans Ven befandt sig. Naar Summen ikke var betalt til den bestemte Tid, kostede det den Fanges Liv. — I dette besynderlige Brev laae tillige endnu et fra Stackelberg til hans Venner, med en Beskrivelse over hans skrækkelige Forsatning, og den Bøn, saasnart som muligt at befrie ham. Begge hans Venner gjorde sig nu al Umage for,

at faae den forlangte Summa samlet, for at redde ham. Med 12,000 Piastre reiste Haller Dagen efter affted til det opgivne Sted. — Her modtoges han af en Afdeling mainottiske Koverer, der paastode, at Haller skulde følge dem i deres Boliger, og forsikrede ham med de høitideligste Eder, at dersom han ei kunde vore enig med deres Anfører om Løsepengene, saa skulde de bringe ham ubeskadiget tilbage paa samme Plet.

Den krave Baron modtog, opglødet af inderligt Venfskab, Tilbudet. Efterat de havde redet i tre Dimer, bleve de ved Foden af et høit Bierg anholdte af Mainotternes Patrouille, som forlangte Pasordet og tillod dem derpaa at ride videre. Det gik nu over flere høie Bierge, i hvis snevre Dale de bestandigt anholdtes af Patrouiller, indtil de endeligt kom til Indgangen af en vid Hule, som de traadte ind i. Den belystes svagt af en Lampe. Da man bragte dem til Anføreren, som sad der paa en gammel Madratsse og smøgede, fik Baron en strax Die paa sin Ben, der laae paa Jorden og allerede var meget udtæret af Sygdom. Han bad ham paa Tydsk, at være munter og at haabe det Bedste, men isvrigt slet ikke at blande sig i Samtalen og at blive saa kold og ligegyldig som mueligt, indtil Accordaten var sluttet og disse Skurkes Gierlighed var stillet.

Anføreren modtog Baron en meget høfligt, lod sætte Forfriskninger for ham, og spurgte ham derpaa, om han medbragte de 18000 Piastre som Løsepenge for

hans Ven. Haller lod høist forundret over at man kaldte den Fange hans Ven og sagde, at han ikkun var kommen, for at løskøbe en Diener, der tilhørte en af hans Bekjendte, men at han fandt dette Menneske i en saa svag og sørgelig Tilstand, at saa høie Løsepenge for ham vilde være meget ilde anvendte. Men dog alligevel, tilføiede han, da jeg nu engang er kommen hid saa lang en Vej, for at redde en Christens Liv, vil jeg anvende 10,000 Piaastre derpaa. Er De tilfreds dermed, saa vil jeg strax betale Summen forud. At give mere, er mig ikke overdraget, er altsaa dette ikke tilstrækkeligt, nu, saa behold denne Fange, og giv med ham, hvad de lyst. Anføreren svarede, at han ikke afstod fra den fordrede Summa, og kunde kun tilsiætte Fangen een Dag endnu at leve i. Baronnen lod sig alligevel ikke kysse ved disse Trudsler, men begav sig bort, i Tillid til Roverens Gierlighed, uden engang at sige sin Ven et Levvel. Den følgende Morgen opsegte Mainotterne ham igien i Landsbyen, som han havde ventet, og han sluttede Handelen med dem om 10,000 Piaastre for dem og 1000 til Anføreren's egen Kasse. Med denne Summa ilede han nu til Hulen, og havde snart den Fornøielse, at see den Fange befriet for Lænkerne og overleveret sig. Men dog, før end de kunde forlade dette skrækkelige Sted, maatte de finde dem i de ved slige Leiligheder sædvanlige Skikke, det vil sige, at vorde barberet af en Mainots

Haand, at spise med ham oliedryppede Læg, som et
Selskabsfemaaltid, og at Lade sig ryste Hænderne af
Alle rundt omkring til venligt Leevvel.

Loango og Kakonko, tvende af ifanffe Kongeriger.

Dette Negerfolk arbejder kun tre Dage, den fjerde
er Hviledag; denne Tid udgør deres Uge, og de kiende
hverken til Aar eller Maaneder. De have en besyn-
derlig Maade naar de tale i Andres Nærværelse, at
udtrykke Tal ved Geberder, f. Ex. den, der vil fortælle,
at han har seet 6 Papagøier og 4 Ugerhøns, siger blot:
jeg har seet Papegøier og Ugerhøns, og tillige gjør
han tvende Geberder, som udtrykke Tallene 6 og 4:
strax raabe alle Tilstedeværende sex! fire! og den førs-
te fortsætter sin Fortælling. Aldrig falder der ene
den anden ind i Taler, og begynder ei at tale før Tou-
ren er til ham. Høflighed er en af deres fortrinligste
Dyder. De have en besynderlig Maade at hilse hver-
andre paa. Naar Personer af lige Stand møde hver-
andre, saa bøie de deres Knæe, og reise sig igien op, i
det de flappe med Hænderne. Den der møder en an-
den som er fornemmere end han, kaster sig ned paa

Jorden, bøier sit Hoved, rører ved Jorden med Enden af sine Fingre, bringer dem til Munden og staaer op igien, klappende med Hænderne. Den hilsede Person, er det en Prinds eller Konge, efterlader aldrig at hilse igien, ved at bise Knæerne og flappe med Hænderne. De ere gjæstfrie i høieste Grad. Mærker en Neger at hans Gæst ikke spiser med god Appetit, saa udsøger han den bedste Mundfuld, bider deri og rækker den Fremmede samme, med disse Ord: „spis paa mit Ord.“ — Polygamie er tilladt i disse Lande; men Naturen sætter Grændser for denne Frihed, hvor Lovene ei have gjort det. Forældrene overlade Sønerne selv at vælge; Døttrenes Giftermaal betragtes blot som et Huusholdningsanliggende. Den ægtefællelige Trokæb er dette Folk helligt, og en Mand kan ikke skille sig fra sin Kone, undtagen i nogle saa Tilfælde, f. Ex. naar en Prindsesse vælger ham til sin Gemal; thi i disse Lande have Prindsesserne, hvad Giftermaal angaaer, fortrinlige Friheder. Hendes Gemal maae ikke have andre Koner foruden hende, og derfor kiste Prindserne ei meget om, at indgaae Forbindelser med Prindsesser. Slig en Prindsesses Mand begynder med at smøre sit Liv med Palmeolie og at male det rødt. Derpaa indslutter han sig i sit Hus paa en Maaned, lever ved ringe Føde, og drikker ikke andet end Vand. Bryllupsdagen er hans Friheds Dødsdag. Han maae fra nu af ei see paa noget andet Fruentimmer, og

naar han gaaer ud, da kører det bestandig med et stort Følgeskab, hvoraf endeel løber foran, og skaffer alle Fruentimre af Wien, thi dersom det hændte sig, at han mødte et og saae paa det, saa kunde Prindsessen strax lade hendes Hoved kappe af; og gemeentlig betiene de sig af denne grusomme Rettighed. Man kunde fristes til at troe, at de vilde hævne sig over det Slaverie, hvori de øvrige af deres Kion i disse Egne befinder sig. Disse tør ei tale anderledes end knælende for deres Mænd. Naar Trætte opkommer iblandt dem, fremstille de sig knælende for hans Domstoel, og vente paa den Dom han vil fælde. Det er allerede meget, naar de tør opvarte Manden ved Bordet, og af hans Hænder modtage det, som levnes fra Maaltidet til sig og deres Børn. Lægerne, som tillige ere Præster, betiene sig af et Helbredelsesmiddel for de Syge, som for Europæerne vilde være værre end det Døde selv. De samle nemlig, alle muelige Instrumenter og anstille dermed omkring den Syges Læie en affkyelig Lar-men, der ikke hører op, før han enten dør eller helbredes.

Juliette Sombrevil.

Mønster paa barnlig Dmhed.

Blandt Flere af det smukke Køn, som i Revolutionens Rædselstid udmærkede sig ved barnlig Dmhed, tilkommer Mademoiselle Sombrevil med Rette en af de første Pladser.

Allerede i otte Dage sad hun fangen med sin Fader i Abbediet, da i de skrækkelige Septemberdage de ulykkelige Slagtoffere faldt i hundredevis. Denne Løb skulde ogsaa træffe Hr. de Sombrevil, men den samme Datter kastede sig mellem ham og Morderne, der daglig bleve umenneskeligere ved deres blodige Haandværk. „Barbarer!“ raakte hun, „holder inde! Det er min Fader!“ Hun faldt ned for deres Fødder, og kyssede bedende deres blodige Hænder. Snart afvendte hun et truende Hug fra hendes Fader, snart bød hun sig selv blet for det dræbende Slag, og bedækkede den elskede Olding med hendes Legeme. Denne barnlige Hengivenhed, viist af en ung blomstrende Pige, der endnu blev skionnere ved sine Taarer, blødgjorde for et Dieblik de blodtørstige Drabsmænd. Den unge Sombrevil sees at de ere rørte, og nytter dette gunstige Dieblik. Men en af Morderne, maaskee for endnu stærkere at prøve hendes barnlige Hengivenhed, satte en gyselig Priis paa Faderens Frigivelse, „Drik — raabte han — et

Glas af de Henrettedes Blod, og Du frelser Din Fader!" Pigen bleguede og foer bærende tilbage; dog gav den barnlige Kiærlighed hende Kraft til, ogsaa at fuldbyrde det Skrækkeligste. Hun reddede sin Fader. — „Naade!" lød det fra alle Sider, skælvende trykkede hun Oldingen til sit svage Bryst, og selv den meest haardhiertede Tilskuer kunde ikke tilbageholde sine Taarer. Man førte Begge bort i Triumf.

Kielderpigen Mary.

„Hvor skal jeg hen med den blodige Hat
 „midt i den sorte, den vildsemme Nat? —
 „Hatten jeg tabte — den først maa jeg have —
 „Ei, lad os først den Døde nedgrave! —
 „Hvor var det vel nu Skafottet det stod?
 „Hu, hvor det sprudler, det gnistrende Blod!
 „See kun, der kommer han — hvad om jeg voved?
 „Hatten ham passer, det sikkert jeg veed.
 „Ak, see, den Stakkel, han har intet Hoved,
 „Blodet ham rister af Skuldrene ned!"

Saalunde sang i grueligt dirrende Toner den vansvittige Mary, i det hun stak det blege af flagrende Loffer vildt ombelgede Hoved ind ad Vinduet i Herberget, hvor hun fordem tiende. Da var hun den munde

treffe og fagreſte Møe i den hele Canton, og den barnlige Frygt, der i Almindelighed er Qvindkønnet egen, kiendte hun ſaalidet, at hun ikke vilde have taget i Betænkning, naar det juſt ſkulde gielde, midt i Nattens Mulm at vandre til et ikke langt borte liggende Abbedies rødsfulde Ruiner.

Hun elſkede ung Richard, ſin Brudgom, og haabede, engang i hans Favn at finde ſit Livs Lykke. Men hver ſom kiendte Mary beklagede hende, thi han var hende ikke værd. To Gæſter ſadde juſt en ſtormende Høſtaften i Herberget ved den bluffende Urne og gjorde ſig tilgode med et Glas Champagner. „Det maa være ret behageligt“ begyndte den Ene, „i et Weir ſom dette, at høre Vinden pibe giennem Abbediet.“ — „Hu,“ ſagde den Anden, „ethvert raſlende Løv vilde forfærde mig, hvert Diebliſk vilde jeg troe at ſee en gammel Priors And ſtige op af ſin Grav; thi en Storm ſom denne er vel iſtand til at opvække de Døde.“ — „Jeg torde dog vedde,“ tog hiin Ordet, „at vor Mary torde vove ſig derhen naar det ſkulde være.“ — „Du vilde tabe,“ ſvarte denne. „Troe mig, hun vilde ſee Spøgeller og Gienfærd rundt omkring ſig.“ — „Nu,“ ſagde den Førſte, „vil Mary vove ſig derhen, og medbringe mig en Green af den Haſſelbuſk, der ſtaaer i den høire Floi af Ruinerne, vil jeg forære hende en nydelig Hat.“

Mary vandrer behiertet aſted. Natten var endnu bleven mørkere, og Vinden var ſaa ſtærrende kold, at

hun skiald af Kulde. Saaledes naaede hun Abbediet, og traadte ind i de øde Svilegange. Alt var stille som i Graven, kun Vinden hvinte nu og da pibende gennem de øde Haller. Plak skærrer hun en Green af Hæselbuxen og er i Begreb med at vende tilbage. Da synes hun at høre Menneskestemmer. Hun standser, Alt er stille. En sagte Gysen overfarer hende, da hun kort derpaa tydeligt hører Menneskestied. Hun skjuler sig bag en Pille; i samme Dieblik glimter Maanen klart igiennem Eknen, og hun seer to gruelige Gestalter komme flæbende med et blodigt Liig. Blodet iisner i hendes Hærer. Et Windstød river den ene Morderes Hat af og blæser den hen for Marys Fodder. Hun føler det, og troer at forgaae i sin Angst. „Min Hat!“ raaber Morderen. — „Ei, lad den ligge til vi har nedgravet den Døde!“ svarer den Anden. Mary samler nu alt det Mod, der er tilbage i hendes kævende Bryst, tager Hatten op og styrter som et Lyn ud af Ruinerne. Uandels naaer hun Herberget, vildt flirrer hendes Blik, hendes Legeme skælver, hun synker i Afmagt. Da hun nu atter kommer til sig selv og vil fortælle, hvad der er hændet hende, faaer hun Lie paa Hatten, læser Navnet Richard, og — borte er hendes Forstand!

Tæt ved Veien til Abbediet staaer endnu Retterstedet, paa hvilket Richard blødte under Bøddeløpen.

Ines de Castro.

Peter af Portugals Eidenffab for denne Dame var bleven saa heftig, at den drev ham til de Grusomheder, han udøvede imod denne sin Elskedes Mordere. De vare tre Portugisere af hoi Adel, ved Navn Gonzalez, Pacheco og Coello; de havde med deres Dolke myrdet den Ulykkelige i hendes Qvinders Arme. Fra dette Dieblis af syntes Peter, der endnu var Kronprinds, at have mistet sin Forstand, og blev fra en dydig, blid Tyrste, et vildt, sandsesløst Uhyre. Han greb til Vaaben imod sin Fader, og hærgede med Ild og Sværd de Provindser, hvori Morderne havde deres Besiddelser. Saa snart han havde bestegget Thronen, fordrede han af Kastiliens Konge, Peter den Grusomme, Gonzalez og Coello udliveredede. Pacheco var i Frankrig, hvor han ogsaa sandt sin Død. Kongen opfyldte hans Fordring, og da nu Peter havde sin Elskedes Mordere i sin Magt, lod han dem i sin Nærværelse tilføie de foragteligste Piinsler og lod dem i levende Live Hjertet udrive. Da han saaledes havde mættet sin Hævntørst, lod han Ines's Legeme opgrave, beklæde det med kostbare Gевandter, satte en Krone paa den Elskedes blege Pande, lod hende faare til Dronning af Portugal, og tvang Rigets Graander til at hylde hende som Regentinde.

N a t t e r g a l e n.

Et Hyrdesagn.

S Mesopotamiens blideste Egne levede et af de første Hyrdepar, som Engle paa Jorden. De havde bygget sig en Hytte i en Lund af viftende Mandeltræer, i hvis tiolige Skygger de i himmelske Favntag ofte dvælede, indtil Solen var sunket dybt bag Horisontens fjerne blaalige Klipper. Saalunde sadde de en Efteraarsaften, da den stigende Maane kastede sine brudte Straaler giennem det blegnende Lev. Pigen slog sin Strængeleeg og sang om Kiærlighedens Himmerig paa Jorden. Da Sangen var endt, hang hun Strængeleegen hen paa en Green, der boiede sig imod hende, og sank, i Dromme om evig Lyksalighed, til sin Elskedes Bryst. Uden at tænke paa den dem omgivende tiolige Nat, slumrede de ind i hinandens Arme. Stjerne gik op og ned over deres dupperlede Hoveder; men, da Morgensolen steg, fandt den Pigen død ved Elskedens Side. Kiærlighedens Engel, der havde svævet over dem i hiin sørgelige Nat, og, som inderlig røstes over den Forladtes vemodige Klager, lod den affieledede Pige, hver Nat, naar Menneskene slumrede, i en Fugls Skikkelse, svæve tilbage til Jorden, for at vaage ved sin Elskedes Leie, og hvirke Trøst i hans kummerfulde Barm. — Den Forladte laae i dybeste Læng-

fel og ventede paa Døden, og, da han om Natten hørte Fuglens sorgmodige Elskovstoner i Mandeltræerne udenfor sin Hytte, og Vinden viftede i Strængelegen, der endnu hang paa Grenen, som et trøstende Minde om deres jordiske Elskovs sidste Aften, randt hine, den første Kierligheds lykkelige Dage ham i Minde, og han sukede, og — var ikke mere. I Himlen gienfandt han sin Elskede; men Fuglen blev tilbage paa Jorden.

De, som om Aftenen spadserede forbi den søde Hytte, og hørte Fuglens vemodige Triller, have kaldt den Nattergal, og, da den ofte klagede ved den af Kierlighed hendsøde Ynglings Gravhvi, kaldes den ogsaa Philomele.

Kaffe er en Gift.

Dette paaستاer en Læge, ved Navn Michael Pætoez, i et for ikke længe siden i Presburg udkommet Skrift. Følgende ere hans egne Ord:

„Kaffeen er en sand Gift, fordærvelig for alle Mennesker, uden Undtagelse. Hverken Alder eller Køn,

(6*)

Temperament eller Konstitution kan giere den uskadelig. Hjertebanken, Eovnløshed, Evimmelhed, Krampe, Nervesvagthed, Ufmagter, Migraine, ere almindelige Sygdomme hos Kaffe-drikkere. Men ogsaa mange andre Chroniske Syggheder, f. Ex. Podagra, Udset, icke bevise, hvilken Forandring de dyriske Safter underkastes ved Brugen af Kaffe. Disse Under ere saa visse Følger af denne Drik, at naar en Læge, der er i Begreb med at vinde en Families Tillid, foreløbigen vil beregne, om han vil faa meget eller lidt at bestille i Een, kun behøver at erkjendige sig om den drikker megen Kaffe. Finder han nu, at denne drikkes stærk af Unge og Gamle i Huset, da kan han, uden at forregne sig, vente, at han vil faae begge Hænder fulde, og kun komme til at giøre saa Høflighedsbesøg. — Kaffeen er Skyld i, at Epidemierne nu ere mere ondartede og herskende end tilforn, Skyld i de hidtige Sygdomme, der nuomstunder fordre saa mange Aareladninger, Skyld i de nervøse Febre, og — kort at fortælle — i hele Sygdoms-Litaniet. Derfor angriber Pesten i Levanten blot Pøbelen og skaaner de bedre og mere maadeholdne Muselmænd. Blandt Østerlænderne ere Araberne de største Kaffe-drikkere. Derfor ligger dette Folk, hvis Tænkere fordum fulgte Plato og Aristoteles, og hvis Læger og Astronomer i Middelalderen overgik alle andre Folkeskær, nu begravet i dets Uvidenhed. Læser Voltaires Skrifter, og I ville see,

hvilken Retning hans Ideer have taget, formedelst en af Kaffe ophidsset Phantasié."

Ved denne Korstogspræken mod den arme Kaffe-
gubinde, paa hvis Altar Høie og Lave, Geistlige og
Lægsfolk, gode Christne tilsammen, dagligen ofre, er-
indrer man sig Advokaten Linguet, der — med Hyppo-
krates i Haanden — foredemonstrerede Europa, at selve
Brødet var en langsomt tærende Gift. De Fleste,
som læse dette, ville vist — i deres Hjerters Korstok-
kelse — udraabe med Jocrisse i Komedien: „Nu,
naar jeg da engang maa døe af saadan Gift, saa vil
jeg ogsaa ret forgive mig!"

Et skrækkeligt Mord; opdaget, dog ei til-
fulde straffet.

I Aaret 1743 blev den berømte Saarlæge Dgilvie
i Rom engang ved Nattetide kaldet af sin Seng, for
at hielpe nogle Fremmede med sin Kunst. En Vogn
holdt udenfor hans Dør med to maskerede Personer,
der anmodede ham om, strax at følge med og ei for-
glemme sine Instrumenter. Neppe vare de ude af
Gaden hvori han boede, da forlangte de at binde ham

for Dinene, da han skulde betjene en Dame af Stand, hvis Navn og Bopæl aldeles maatte forblive en Hemmelighed. Ogsaa dette lod han sig gefalde, og efter at man havde fikret en Mængde Gader igiennem holdt endelig Vognen stille. Begge hans Ledfagere steg ud, toge ham ved Armen og førte ham ind i et Hus. Op af en smal Trappe traadtes ind i et Værelse, hvor Bindet løstes ham fra Dinene. Man sagde ham nu, at en Pige, der havde vancæret sin Familie, absolut maatte døe; at man formedelst hans bekiendte Duellighed havde valgt ham til at bringe hende Døden; i næste Værelse vilde han finde hende aldeles forberedt, og skulde han saa hurtigt muelig aabne hendes Aarer, hvorfor han rigeligen skulde vorde lønnet.

Ogilvie vægrede sig for at udføre en hans Følleser saa modstridende Handling. Men under høitidelige Eeder forsikrede begge de Fremmede ham, at hans Vægring kun blev hans egen Skade og at Synderinden intet vandt derved, da hendes Dom var ugienkaldelig, og saafremt han ei selv vilde prøve lige Skæbne, maatte han udføre det ham overdragne Hverv. Da alle Bønner, alle Indvendinger vare frugtesløse, gik han ind i Eideværelset, hvor han fandt en Pige af herlig Skabning, saavidt han kunde skionne, i hendes Blomstervaar. Hun var let paaflædt og de krusede Lokker hang ned over hendes sneehvide Hals. Et aldrende Tienestetypende hensatte umiddelbart derpaa et stort Kar med

Varmt Vand han for hende, hvori hun satte sine Fødder. Langt fra at lægge mindste Hindring i Veien for hans Forehavende, forsikrede ham Pigen at hun villigen hengav sig i sin Skiæbne. Kun bad hun ham, saa hurtigt som det var ham mueligt, at udføre den over hende fældte Dom; hun vidste vel, at der ingen Tilgivelse var at haabe for hende af dem som havde indviet hende til Døden, at kun denne kunde udfone hendes Brode, og priste hun sig lykkelig ved hans Forsikring om, snart at ende hendes Lidelser.

Da intet Middel til at undkomme var tænkeligt, og de tvende Ubekjendte truede med at bruge Magten, hvis han længer tøvede med at fuldbyrde deres Forlangende, tog han, efter en kort Kamp med sig selv, Lanszetteren frem og aabnede Aarerne paa hendes Fødder, saa at hun snart forblødte sig. Efterat Mændene nøie havde undersøgt om ogsaa hun var sikkert død, tilkiendegave de ham deres Tilfredshed og bød ham til Belønning en Pung fyldt med Zechiner; han frabad sig den og forlangte kun snarest at vorde bragt fra et Sted han ikke uden Gysen kunde tænke paa. Man bandt ham atter Bindet for Zinene og førte ham ad samme Trappe ned til Bognen. Men da denne var smal, saa gjorde han, ubemærket af sine Ledsagere, et Mærke med sine blodige Fingre paa den ene Væg. Ved Skilsmisfen paalagde ham begge Masketne en ublødelig Tausjed,

saafremt det var ham om hans Liv at giøre, i modsat Fald, da skulde han ei undgaae deres Havn.

Næste Morgen tog han desusgtet den Beslutning, ei at være Medskyldig i saa gruelig en Misgjerning. Det var heel vanskeligt at grunde Klagen, da han ligesaaalidet kiendte Stedet hvor han havde været, som den dræbte Piges Navn og Stand. Alligevel begav han sig til Politisecretairen og meldte ham det Passerede med den Bemærkning, at saafremt Regjeringen vilde beskytte ham, vilde han see at finde Huset og drage hine Uhyrer frem for Lyset. Steppe var Benedict XIV (Lambertini) som da var Pave, derom underrettet, for han strax bidrog alt Sit til at opdage Forbryderne. Han lod Ogilvie ledsage af en Skitreskare, og denne, som af flere Omstændigheder sluttede, at han havde været udenfor Byen, begyndte med at undersøge de omkringliggende Lyfsteder. Endelig lykkedes hans Efterforskning. Paa Landstedet Papa Giulio fandt han Sporene af sine blodige Fingre; ogsaa Wærelset gienkiendte han, hvori han havde ombragt Pigen. Palladset tilhørte Hertugen af Bracciano; Hovedet for denne berømte Familie og hans Broder havde begaaet Mordet, og den Myrdede var deres Søster. Eaasnart de saae sig opdagede, flygtede de til Neapel, hvor de uden Vanskelighed undgik Retfærdighedens Straf. Efter nogen Tids Forløb bleve de ved mægtige Benneres Indflydelse benaadede, imod at betale en bes

tydelig Pengesum til det apostoliske Kammer, og under den Betingelse, at indsatte en Kobberplade over Kammerens i det Værelse hvori Forbrydelsen udførtes, med en Indskrift om Gjerningen og dens Straf. Denne Plade med samt Inscriptionen saaes endnu der for nogle Aar siden.

Den vise Dommer og den kærilige Hustru.

(Af en rabbinisk Forfatter.)

Engang førte en jødisk Mand sin Hustru til Sidon for Rabbi Simeon og sagde: „Store Læere! med denne Kvinde lever jeg nu fulde ti Aar i Enighed og Fred. Men vort Hæsteskab er barnløst. Af Hrefrygt for Lovene vil jeg give hende Skilsmissebrevet.“

Kvinden stod undseelig der, og hede Taarer fløde ud af hendes skønne Dine. Kort vendte Hægtemanden sig til hende: „D, græd ei!“ sagde han, „tag det kostbareste i mit Hus med Dig, vend kun uden Mismod tilbage til det faderlige Hus.“ Den Trostesløse taug, græd bitterligt og saae paa Dommeren. „Du Ven af Lovene,“ sagde Rabbinen, „ikke sandt, da Du knyttede Hægtebaandet, da feirede Du en Fest?“ —

„Risfelig! og en stor! en glad!“ — Saa gik hen og feir en lignende igjen, førend Du løser det.“

Gæstebudet blev tilberedt. Festen begyndte. Af Wiin var der fuldtop. Dvinden havde endnu engang anordnet Alt. — Bøgeret gaaer rundt. Egtemanden vorder munter og glad og falder omsider i en dyb Søvn. Neppe vare Gæsterne borte, saa vinkede den elskende Hustrue ad Slaverne; de bare ham sagte ind i Svigerforældrenes Huus. — Ved Midnat vaagnede han. „Hvor er jeg? Hvorlunde kommer jeg i dette Huus?“ — „Min Bedste!“ svarede med blid Tone Dvinden, idet hun omarmede ham; „sagde Du ikke: Tag hvad Du vil — tag det Kjøstbareste og vend tilbage til det faderlige Huus! Var Du ikke det Kjøstbareste i vort Huus? Er Du nu vred, fordi jeg tog det?“ — Forhængen faldt. Egteskabets hellige Belsignelse udeblev ikke.

Sangerens Trøst.

Med den grønne Bred saae Sangeren, Stormen viftede afrevne Blomster, grønne og gule Blade i den brusende Søe; han saae de henstrømmende Bølger, saae Blomsterne i deres Ræmpesavn; men han taug, og Strængene i hans Bryst klang stille i vemodige Toner;

thi de fortrindende Bølge havde viist ham det henstrømmende Liv. — Da strædede Vinden en ung Roses Pure, purplade i Egen, en døende Evane gled giennem Bølgerne, flaaende med sine Sølvvinger, og Bølgerne rislede som Harpeklang:

„J, som græde
 „Bitterligen, uden Lys og Glæde,
 „J, hvis natlig = mørke Hjærtter bløde —

„Uden Smerte
 „Saae J aldrig Haabets Himmelfierte,
 „Uden Mørke ingen Morgenrøde!“

Da oprandt et sælsomt trøstende Lys i Sangerens Sjel og Stormen viftede Blade af Evighedsblomsten i hans hølgende Loffer.

(Fr. von Schlecta.)

Krandsen.

Sej kender en Krands, saa fortryllende stion,
 Som Jorden vel mægter at byde;
 Ei vindes den blot som de Mægtiges Len,
 Den Slaven som Tyrsten kan pryde.

Med Laurkronens stolte, men blodige Glands
 Den ei sig om Lindingen slynger;
 Den pranger ei bred, som en Egelyskrands;
 Men ikke som disse den tynger.

Besæden den snør sig med praløse Skær
 Om Pigens og Ynglingens Vaade;
 Af Roser og Myrter kun flettet den er,
 Betydningsfuld den dog menn' stande.

De Roser betyde Dig Hjerternes Glød,
 Og Myrthen, som aldrig visner,
 Betegner den Pagt, som først løses i Død,
 Naar Hjertet det bristende iisner.

Og Roserne segne for Aarenes Flod;
 Men Vensteb = Kiærminden fremstjyder
 — Et Evighedsblomster — hvor Roserne stod;
 Den Gubben som Ynglingen pryder.

Og barnlige Kiærligheds hvide Viol
 Fremspirer, end Krandsen at smykke;
 Og Krandsen den vorder et Vidne = Symbol
 Om Jordens den saligste Lykke.

(E. N. Schwach.)

Amor og Rosen.

Nem ventige Pige paa Sangerens Skib;
 Du kom, du skal høre hvi Rosen blev rød.
 Thi fordum var Rosen saa snehvid i Vaar,
 Som Sneen, hvorunder dit Hjerte nu slaaer.

Du fiender jo Guden med Bue og Piiil,
 Som boer i dit Die og Læbernes Smiil.
 Paa lynende Binger han svæver saa lyst
 Og bortvifter Kollen fra bankende Bryst.

Engang i hans Have en Pige til sad,
 Saa yndig som Solen opstiger af Lad.
 Da spændte han Buen i synkende Etne;
 Men Pigen bortflygter fra Myrthernes Ege.

Saa mod han forlader ætheriske Hal,
 Og vander med Kummer i månelys Dal.
 Mens Dugperler funkle af Stjernernes Glands,
 Ornaderne flunge hans Loffer i Krands.

Og Kilden hertisler med Solbharpe - Klang,
 Og sødere toner den Stattergals Sang.
 En Rose sig bøier mod luende Kind,
 Og skuer saa sømt i hans Saareblik ind. —

Da flammer hans Hierte i skjælvende Lyst,
 Wildt knuger han Rosen til Mund og til Bryst.
 Men Tørnen sig borer i Læben, o Bee!
 Hvor Blodet omsprudler den dustende Snee!

Og evig nu klæder sig Rosen saa rød,
 Som blussende Pige paa Sangerens Eliod.

Til mine Venner.

Sang, elskte Venner! naar engang jeg døer,
 Min lille Harpe op bag Ultrets Etene,
 Hvor døde Pigers Krandsse under Slør
 Benjmuldre mellem visne Cypressgrene!

D, da faler Graberen saa fromt i Haand
 Den Vandrende, og ham til Altret fører,
 Og sukker, mens i Harpens røde Baand
 Med døb Bemodighed han sagte rører:

„Den døde Digers Harpe, Lu Dig nærmer,
 Tidt af sig selv i Aftenrøden toner;
 Men sagte, som naar Vien varmer
 Paa Markin mellem Blomsterkroner;
 Snaae Vern, som her paa Kirkegaarden svæve,
 Har hørt det, og seet Harpens Strænge bæve.“

(Høit.)

A n e k d o t e r.

Det var om Aftenen Kl. 9 at Napoleon efter det tabte
 Slag ved Waterloo indtraf i Thuilleries Slotsgaard
 i en med Støv bedækket Vogn. Hans Broder Hiero-
 nimus sad hos ham, med sin saarede Arm i et Bindsel.
 En af Følget, Hr. D...., sagde, idet han treen ud
 af en anden Vogn, til Hr. de Montesquiou: „Alt er
 tabt.“ Keiseren hørte det, stod stille, kastede et Blik
 paa D.... og sagde ganske kort: „Undtagen
 Wren!“ Dette var det første Ord, Napoleon havde
 talt i 48 Timer.

Da Rom, efter Murats Nederlag, vrimlede af Østerrigere, lod iblandt Andre en böhmisk Lieutenant, der kun var sit Modersmaal gandske mægtig, sig forestille for den hellige Fader. Denne klappede ham paa Skulderen med de Ord: bravo guerriere! (brave Krieger). Den trohiertige Böhmer greb i en Hast Hans Helligheds Haand, rystede den ret diervt og svarte: bravo Papa! bravo Papa! hvorover Denne hierteligt maatte lee, og dermed var Audientzen forbi.

Hvorkunde Politiet bestyredes under Savary, viser følgende Anekdote: Ved et Maaltid, hvor talrige Gæster vare tilstæde, kappedes et Par Herrer om de gieveste Udfald imod Regjeringen og skaaede ei engang Keiserens Person. Efter Bordet begav den Ene sig bort. Den Anden indhentede ham strax paa Tappen og sagde: „min Herre, det Sprog De førte, betegner Dem som en Ildesindet; De har den Godhed, strax at følge med mig til Politie-Præfecturen. Gjør ingen Omstændigheder, thi to Skridt herfra har jeg Bagten til min Disposition.“ — „De kommer mig i Forlisbet,“ svarede hiin, „thi just nu vilde jeg hente Bagten, for at arrestere Dem.“ Begge vare nemlig Politie-Epioner, Begge bare i deres Lommer en Medaille som Kiendetegn, hvilken de nu foreviste hinanden;

Begge vilde kun lokke hinanden ud, og gik nu leende ind i Salen igien, for at fortsætte deres ædle Haandsværk.

Franske Statsmænd paastaae, at Napoleon var i Dresden isærd med, at undertegne Freden, og at kun en utidig Overleilse af Hertugen af Bassano hindrede ham deri. „Sire!“ skal han have sagt, idet han overrakte Keiseren den Pen, ved hvis Spids Europas Nødslyghed i dette Dieblig hang, „Sire, denne gang vil man ikke sige, at De giver Freden, men at De modtager den.“ Da kastede Napoleon Pennen fra sig og erklærede at han ikke vilde underskrive.

L o g o g r a f h e r .

Med Trolddoms-Bænker Hiertet jeg mon binde,
 Læst begrendt var jeg Verdens Hersterinde.

Jeg lignes kan ved en Spadsereestok:
 Et Tegn foran — Du seer mig paa hver Rok,
 Og nok et — da, naar Livets Traad mon briste,
 Sig Kiuler Graven og den sorte Riste.

Francesco Petrarca.

Petrarca, hvis Minde vil leve og blomstre, saalænge
 Kjærlighed bestaaer, fødtes i Arezzo i Aaret 1304, den
 første August, en Mandag, just ved Morgenrødens
 Frembrud. Hans Forældre levede dengang i Landes-
 forviisning, deres Forfatning var meget maadelig;
 han siger selv, den grændsede næsten til Armod. Da
 han var lidet over tolv Aar gammel, sendte hans Fader
 ham til Montpellier, for at studere Lovkyndigheden.
 Han blev her i fire Aar; men Had til denne Videnskab,
 som dengang var nedstunken til et Nedsæb for Menn-
 skenes Ondskab, og Kjærlighed til Ciceros Skrifter, til-
 intetgjorde Faderens Diemed. Han sendte ham derfor
 til Bologna, næst Paris den berømteste Universitets-
 stad, for maaskee der at indgive ham Lyst til Lovene.
 Men Petrarca var alt hemmeligen bleven Digter. En-
 gang besøgte hans Fader ham ganske uformodentligt.
 Petrarca giættede Hensigten, og skjulte i en Hast sine
 Manuskripter af Cicero og de Digtere, han havde an-
 skaffet sig. Men Faderen fik fat paa dem og kastede
 dem i Ilden. Sønnen fik af Fortvivlelse. Den
 ædle Fader, der rertes ved sin elskede Sønns Skrik,
 drog hurtig den halvforbrændte Cicero og Virgil ud af

Luerne, og sagde, idet han han rakte ham Digteren med den ene Haand og Taleren med den anden: „Der min Søn! der har Du Virgil, han vil trøste Dig over Dit Tab. Der har Du Cicero, han vil forberede Dig til Lovkyndigheden!“ Hvor gierne havde Petrarca føiet sin Fader; men al hans Umag var forgæves, Naturen seirede. — Skæbnen tilførte ham to Professorer ved Akademiet, Cino af Pistoja og Cecco af Ascoli, hvilke da holdtes for de bedste italienske Digtere, og disse nærede og uddyrkede hans Smag for Poesien. — Vi ville nu hidsette nogle Linier af hans poetiske Liv, fornemmelig med Hensyn til hans elskede Laura. Men forinden være det os tilladt, korteligen at skildre, hvordan Digteren saae ud.

Ifølge hans egne bekræftede Udtryk i hans Breve, var hans Legeme i Ungdommen stærkt og velvokset, ret tærfeligt, uden at være nogen udmærket Skabning. Men de Sade*), der var beslægtet med hans Laura, vidner, at han var en af de skønneste Mænd paa hans Tid. Hans store Aand fremstraalede af hans blomstrende Ansigt, som de meest levende Farver prydede. Hans store mandige Træk, hans ædle, utvungne Ges

*) Memoires pour la Vie de François Petrarque, 1764. Amst. 3 Vol. 4.

skalt gjorde, at man i hans Ungdom pegede med Fingrene paa ham. Men, tilføier de Sade, han søgte ogsaa i de tidligere Aar at hæve sin Skønhed ved den meest udsøgte Pynt.

Det er rimeligt, at han saaledes mangengang lofede det quindelige Die. Han stod i heel nøie Forbindelse med en Dame, som det først sildigt lykkedes ham at skilles fra. Han opholdt sig dengang i Avignon, hvor Sandfeligheden just ikke var bunden, men opstillede mange farlige Snarer for den skionne Yngling. Men da sendte Forsynet ham Laura, det var den 6te April i Aaret 1327, om Morgenen Klokken 6. Vi nævne Tiden omstændeligt, da den i det Følgende vorder mærkelig. Hun var den Engel, der drog ham tilbage fra den Afgrund, hvori han havde styrtet sig; hun var det hellige Væsen, der dræbte Sandfeligheden og luttrede hans Aand. Laura var ikke smuk, men jo mere aandelig Petrarca's Kiærlighed blev, jo mere skion og hertilg maatte hun træde frem i hans sværmende Sange. Digteren idealiserer, og hvad Hverdagsmennesket finder kært, formløst og stygt, giver Hiin Runding, Formfylde og Skønhed. Man sige ei, at Digteren kunstler! Ligesom den forelskede Yngling midt i det urolige Forbodelis lever et virkeligt høiere Liv, saaledes kalder og Digteren, med Lyren i Haanden, den milde Himmel

ned paa Jorden. Petrarca levede kun for Laura, ligesom Axel for Malborg, ligesom Abeillard for Heloise; de vare ei længer tvende Siæle; vildfarne paa Jorden havde de omsider fundet hinanden, og vare vordne til een. Han lever endnu i Dag i hendes inderlige Kiærlighed, og hun i hans søde sværmende Sonetter.

Da Petrarca alt havde forsøgt sig noget i Livet, da Bolgerne alt flere Gange havde omtumlet hans lidet Skib, tyede han til den eensomme og yndige Dal Vaucluse, 15000 Skridt fra Avignon. Her var hans Liv en vedvarende Digtning; han besang store og smaae Memner, dog gav han snart Slip paa hine, da hans Aand, som han selv ærligen siger, var mere sund end stærk.

Den unge Digter hvis Ry bestandigt tiltog, havde alt længe ønsket, at vorde kronet. Denne Skik var alt for længe siden kommen af Brug. Men Petrarca, siger de Sade, attraaede Laurbærkronen af Kiærlighed til sin Elskede. For Navnet Lauras Skyld ønskede han sig Lauren. Somme troe, det var Forfængelighed af ham, men Andre, at han derved søgte at faae et Værn imod sine Digterfiender. Nok er det, hans Ønske opfyldtes. Paa een Dag, hvilket er saare besynderligt, ankom to Indbydelsler til ham, den ene fra det romerske Senat og den anden fra Universitetet i Paris,

om at modtage Digterkrandsen i Rom eller Paris. Begeistret — han var da 37 Aar gammel — modtog han disse Hædersbud, og foretrak Staden Rom, hvor han altsaa begav sig hen.

Digterkroningen paa Capitolium i Rom var i høi Grad glimrende. Den gik for sig Paaske dag, den 8de April 1341. Tidligt om Morgenen forkyndte Trompeternes Lyd den Høitidelighed, til hvilken hele Folket havde forsamlet sig. Tolv i Skarlagen klædte Unglinge ledsagede Digteren op paa Capitolium, og oplæste Vers foran ham, efter at Vice-Legaten, Biskoppen af Terracina, om Morgenen tidligt havde læst Messe med Musik ved Petri Alter. Petrarca fulgte selv i en høit prægtig violetfarvet Kiole, som Kongen af Neapel havde ladet ham giøre, midt iblandt sex af de fornemste Borgere i Rom, der vare grønt klædte, og bare Blomsterkroner paa Hovedet. Derpaa besteg han en ophøiet Bogn, hvorved Digtekonstens Attributer vare anbragte, og hvis Throne blev baaren af en Love, en Elephant, en Grif og et Pantherdyr. Personer, klædte som græske Guder, omgave den, og paa den stode, tæt ved Petrarca, Billederne af de tre Gratier, af Bacchus og Taalmodigheden. Fire Heste droge den, og foran den gik en syngende Pige — bag den Misundelsen, ledsaget af dansende Satyrer, Fauner og Nympher. Paa Capitolium bad han om Lauren i en latinisk Tale, hvor-

til han havde taget en Text af Virgil; derefter knælede han, under det tredobbelte Udraab: „Leve Romerfolket! leve Senatoren! Gud skærme Alles Frihed!“ for Senatoren Orso, Greve af Arguillara, og modtog af dennes Hænder Laurbærkronen, hvorved Greven udraabte: „Denne Krone er Belønningen for Fortienester!“ (Efter en anden Beretning var det en tredobbelst Krone af Viinløv, Laurbær og Myrteblade). Tilslige erklærede han Petrarca for en stor Digter og Historieffriver, og gav ham, ifølge Roberts, Kongen af Neapels, Senatets og Romerfolkets Myndighed, fuldkommen Frihed, saavel for denne allerhelligste Stad som for alle andre Lande, til offentlig at lære, at disputere, tolke gamle Bøger, skrive nye og forfærdige Digte, der med Guds Hielp ville vare indtil Dagens Ende. Paa dette gaves ham et skriftligt Bidnesbryd. Den Kronede oplæste nu en Sonnet over Roms Helte, og hele Folket skreg under bedevende Bisaldsklap: „Leve Capitolium! leve Digteren!“ Hans Venner fældte Glædestaarer. Stephan Colonna prieste ham offentlig.

Med samme høitidelige Følge førte man ham til Peterskirken; fire hundrede Gylden, som Familien Colonna i dette Diemed havde foræret ham, skædede han ud iblandt Folket. (Grev Arguillara skænkede ham en Rubin af 500 Dukaters Værd, Romerfolket 500 andre Dukater, og alle de Redskaber, der vare brugte ved Kroningen.) Ved Sanct Peters Alter holdt han

Ben, og offrede den Hellige sine tre Kroner, der bleve ophængte under Templets Hvælving. Endelig vendte Toget tilbage til Familien Colonnas Borg, og Festligheden endtes med et prægtigt Maaltid og et Bal.

Efter Petrarcas egen Tilstaaelse befandt han sig under Kroningen i en beruset Forfatning, og rødmede over, at han havde attraaet en saadan Hæder. Uerligt sagde han siden selv, at han var for ung til at bære Lauren; at den hverken havde gjort ham lærdere eller mere veltalende; men havde kun bidraget til at vække Misundelsen, der røvede ham Livets Rolighed. Ret betydningsfuld gik derfor den nidfulde Satyr bag hans Bogn.

Han ilede nu igiennem Italien tilbage til Avignon, for at nedlægge sin Krone for Lauras og hans fortroelige Ben, Biskoppen af Combez's Fødder. I Parma, hvor han nød Corregioernes ubegrændsede Høiagtelse og Tillid, hændtes noget, der endnu mere smigrede hans Egenkierlighed. En gammel blind Sprogmeister fra Pontremoli i det Toskanske, hvis Ansigt lignede en gammel Figur af Uerts, reiste tilfods til Napoli, da han hørte, at Petrarca var hos Kong Robert. Han traf ham ikke mere der, reiste paa samme Maade igjen tilbage, i den Hensigt at gaae selv indtil Frankrig, kun for at lære Digteren personlig at kiende. I Rom fik han at vide, at han var i Parma, og reiste strax derhen over den med Snee bedækkede Appenin. Han meldte

fig hos ham ved nogle Vers, og led sig lede ind i hans Huus, for at kunne, som han sagde, omfavne et Hoved, der havde frembragt saa herlige Ideer, og kysse den Haand, der havde skrevet Ting, som havde ydet ham den rene Fornoielse. En Hob Nysgierrige ledsagede denne Blinde. Engang sagde han i et Afskud af Henrykkelse til Petrarca: „Jeg frygter for, at være Dem til Byrde, men jeg kan ikke noksom see Dem, og det er billigt, at De tillader mig Nydelsen af en Fornoielse, som jeg maatte opsoge saa langt borte.“ Ordet see i en Blinds Mund vakte en almindelig Latter — men han vendte sig mod Petrarca, og sagde: „Jeg tager Dem til Vidne paa, om jeg ikke ved at min Blindhed sees Dem bedre, end alle disse Lattermilde, der med begge Dine staae og begabe Dem? Bessæmmet stode disse der, og Uzo af Corregio, Herren af Parma, overvældede den gode Gamle for dette Indfalds Skyld med Foræringer.

Vi sagde ovenfor, at Petrarca vilde nedlægge sin Krone for sin Ven, Biskoppen af Lombez; men han fik den Efterretning, at denne var farligt syg. Dette voldte ham megen Uro, og en Folge maaskee af Frygten og Haabet, hvori han svævede, var følgende Drem, som han havde en Nat. Han troede at see Biskoppen gaae igjennem den Bæk, der var i hans Have. Han løb hen til ham og spurgte ham paa eengang om tusinde Ting. Biskoppen svarede ham smilende kun libet

huffede ham paa de behagelige Dage, de engang havde levet med hinanden ved Garonnes Bredder, og hvorledes dette Land nu var ham forhadet, og at han derfor nu vilde vende tilbage til Rom. Smedens han sagde dette, gik han alt videre, og kom endelig til Enden af Haven. Petrarca vilde holde ham tilbage, og besvoer ham, i det mindste at lade ham Vren af at ledsage ham. Biskoppen stødte ham mildt med Haanden tilbage, skiftede Ansyn og Tone, og sagde: „Nei, nu skal Du ikke følge med mig.“ Derpaa saae han paa ham med uskræmndt Blik. „Jeg saae,“ siger Petrarca, „alle Dødens Kiendetegn paa ham. Bestyrrelsen afpressede mig et Angestkrig, hvorover jeg vaagne. Jeg lagde Mærke til Dagen, og skrev det til nogle af mine Venner. Efter fem og tyve Dages Forløb fik jeg den sørgelige Efterretning, at Biskoppen af Lombes var død, og det den samme Dag, da jeg havde seet ham i Drømme.“

Den elskede Gienstand for vor Digters Sange, Laura, døde 1348 i samme Stad, paa samme Dag og i samme Time, som Petrarca første Gang havde seet hende. Dylsaa hendes Død ahned han. Hun aabensbarede sig for ham en Morgen (den 6te April, hendes Dødsdag) i Drømme. Han fortæller, at hun lignede Baaren, at hendes Hoved var prydet med Perler; hvorlunde hun mindede ham om deres jordiske Riærlighed; og at hun udbredte et klart Lys over en stor Deel af

denne, der paa Jorden havde været ham dunkel. Han talte længe med hende; det sidste, han spurgte hende om, var, om han snart skulde følge hende, thi uden hende kunde han ikke leve; og hun svarede, idet hun gik bort: „feiler jeg ikke, saa maa Du endnu leve længe paa Jorden foruden mig“ Efter Drømmen længtes Petrarca med yderste Utaalmodighed efter Breve fra Avignon, (thi han opholdt sig da i Verona). Men Pæsten, der ogsaa havde borttrykket Laura, havde spæret alle Veiene, og Budene kunde ikkun med Møie slippe igiennem. Endelig fik han den 19de Mai det sørgelige Budskab.

Efter Lauras Død fattede han ikke mere Kiærlighed til Noget; selv Dmngangen med Qvindesjænnet behagede ham ikke mere. For altid at have Lauras Navn for Die, opskrey han nogle af Dmstændighederne ved hendes Død paa et Papisblad, som han klistrede paa Træbindet af sit Manuskript af Virgil, hvilket han altid bar hos sig. Hans Ord ere disse: „For at vedligeholde det sørgelige Minde om mit store Tab, har jeg skrevet dette i en Bog, som ofte kommer mig for Die. Jeg har derved fornummet Fryd, blandet med Bitterhed. Min-Aand, som dette Tab altid er nærværende for, behager intet Mere i dette Liv; den tænker, at det er Tid, at forlade Babylon, fordi det stærkeste Baand er sønderrevet, som fængslede den der til. Gaare let vil dette være mig med Guds Hielp,

da min Aand er vorden mandigere og stærkere, og kender mine Foretagenders overflødige Sorger, fluffende Forhaabninger, og uforudseete Følger.

Lauras Aabenbaring gif virkelig i Opfyldelse. Petrarca maatte endnu en Tidlang tumle sig omkring paa Jorden, og prøve, hvad Verden giver. Bancluse havde han forladt i Aaret 1352, og byggede sig omfider et lille beqvemt Huus i Landsbyen Arquà, otte Mile fra Padua, i en behagelig Egn ved Foden af de euganeiske Bierge. — I Aaret 1373 skrev han til en Ven iblandt andet Følgende: „Her iblandt disse Bierge vil jeg søge at ende mine Dage i Ro, og altid at have mine døde og fraværende Venner for Dø." Og det følgende Aar, den attende i Julimaaned, var den herlige Sanger død, i sit 70de Aar, sandsynligviis af et Slagtilfælde. Man fandt ham liggende død paa en Bog. Det skønne Liv lukkede sig mildt, som Blomsten, der ubemærket lukker sig om Aftenen, naar den har duftet den hele Dag. Den trættes, søger Hvile, at vaagne til nyt Liv. Saaledes døde før Petrarca Heloises Abbeillard, hvis eneste Trost var Taarer — saaledes, i en sildigere Tid, Tasso, der, halv i Barnedom, troede sig omringet af trøstende Aander.

De, som fandt Petrarca død, paastode, at de havde seet en hvid Sky, liig Dampen af Virak, hæve sig mod Loftet af Bærelset, hvor den endnu i nogen Tid var bleven synlig, og var derpaa forsvunden.

Hans Forbefærd var fyrstelig prægtig. Sexten Doctorer bare hans Kiste, der ledsagedes af Adelen, Geistligheden og en utallig Mængde af Folket. Den bestedne Di ter havde selv skrevet sig følgende Gravskrift:

Frigida Francisci tegit hic lapis osla Petrarce.
 Suscipe, Virgo parens, animam: Sancte Virgine, parce,
 Feslaque jam terris coeli requiescat in arce!

Paa Dansk:

Her under Stenen fandt Ly Petrarcas mødige Vene.
 Hellige Moder! modtag kærtlig hans And i Din Favn,
 At den fra Jorden sig Du vil i Himmelens Borg!

Kiærlighedsprøven.

Paa hiin Tid, da Lombarderne besadde Riget Neapolis, herskede i Tarant en Tyrke, raad af Eder, retfærdig i sine Handlinger, tro i at holde sit Ord. Han hed Pandolfus. Indtil denne Dag gaaer det Ordsprog i Tarant: saa vist, som om Pandolf havde lovet det.

Han havde en Datter, Hermildis. Slank var hendes Bægt, blidt hendes Ansigt, og i hendes Die gienstraalte hendes Hjertes Godhed. Synet af hende var nok til at forjage Kummer og Taarer. Hermildis tillod ingen at være ulykkelig. Vidt i Landet udbredtes

hendes Navn, og allevegne fra hidilede Tyrster og Her-
 rer, at beile om hendes Hæand; men Hermildis elskede
 ingen af dem alle. Pandolf blev urolig. Strængt
 køb han sin Datter at vælge og skænke ham en Efter-
 følger paa hans Throne. Bange svarede Hermildis:
 Min Herre og min Fader, jeg venter mit Hjertes
 Stemme for at kunne vælge; men mit Hjerte tier.
 Pandolf blev hidsig og sagde med haard Stemme: Om
 end Dit Hjerte tier, naar her atter kommer en Frier,
 som anstaaer mig, da sværger jeg Dig, at min Stems-
 me skal gielde for Dit Hjertes. Hermildis bøiede sig
 ydmygt for hendes Faders Willie, men hendes Hjerte
 var bedrøvet. Hemmeligt elskede hun Albain, en
 Ridder ved Pandolfs Hof, der vel var fattig, men me-
 dig og høihiertet og hende inderlig hengiven, men for
 beskedent til at røbe sig.

Bedrøvet gik hun i Slotshaven og lod sine Piger
 efter sig for allene at finde Trøst fra Himlen, der saa
 klarlig glindste over hendes Hoved. Helt sidder Albain
 paa en Bænk, ene med sin Kummer, uden at bevæge
 sig. Hans Blik stirrer stivt paa eet Punkt. Hermil-
 dis træder sagte bag om en Hække hen for ham, og
 spørger: Albain, hvorpaa tænker Du? — Hefstigt foer
 denne sammen og sprang op, skielvende og med glø-
 dende Kinder. Hans Blik vovede ikke at hæve sig fra
 Jorden; thi nylig tænkte han hvor lykkelig den vilde
 blive, der engang torde elske Hermildis. Han frygtede,

hun kunde læse denne Tanke, skreven paa hans Pande; og vredes. — Men hun vredtes ikke. Blidt begyndte hun: Kiære Alboin, jeg er kommen hid at bryde Blomster. Gaae Du hen og bryd mig Roser, jeg frygter Tornene vilde saare mig. Glad svarede Alboin dybtbøiet: Kunde jeg bryde Roser for min Tyrstedatters hele Liv; vilde jeg ikke skye Tornene, maatte de endog saare mig til Døden. Han ilede bort. Hermildis satte sig da paa det Sted, hvor nylig Alboin sad, lagde sit Hoved der, hvort Alboins laae, og saae efter den skionne Ridder. Han kom tilbage, og havde bunden en Blomsterkrands, som han, ydmyg bøiede sig, taus overrakte. Hermildis betragtede den, og saa, det var Roser af forskjellig Slags og Størrelse, men i deres Midte fremlyste Een fremfor alle Andre ved sine Blades Størrelse og Mængde og sine Farvers Glans, tæt ved den skinnede en hvid Kongelilie; men under Rosen var en blaa Forglemmigikke, Billedet paa Troskab og Bestendighed, der næsten skjulte sig i det grønne Løv og syntes med Længsel at see op til den skionne Rose. — Da sagde Hermildis, sikkert tænkte Du paa Din Elskede, da Du bandt denne Krands, og har hæftet Dit Blik paa noget høit, der synes Dig vanskeligt at opnaae. Vil Du nu stole paa mig, da vil jeg raade og hielpe Dig, at Du kan blive lykkelig.

Hun sagde dette, for at prøve ham; men da han først nedsløg Dinene, derpaa bange hævede dem; som

Skulde en Daare bryde frem, da blev det hende bledt om Hjertet og hun sagde: Imorgen ved denne Time, Kiere Alboin, kommer jeg igien hid, og vil Du gierne tiene mig, maae Du atter kinde mig en Krands. Derpaa-gik hun bort med et tungt Hjerte; thi dette talte for Alboin, men Pandolfs Bredde gjorde hende bange. I natlige Dromme svævede stedsse Alboins Bilde for hendes Aand. Den fromme Pige troede det var Himlens Værk, og hun svor, evig at elske Alboin, der ved flere Prøver havde viist hvor inderligt han gienelstede hende. De folte sig som Himlens Salige frie for al Bekymring.

Faa Uger varede deres Glæde, da kom til Pandolfs Hof Aistulf, Fyrste af Capua, og anholdt om Hermildis. Skiondt styg og udannet, var han dog Faderen velkommen, da han haabede at ende den Strid, der længe førtes mellem begge Hoffer, ved at forbinde ham med sin Datter. Han besluttede at bruge sin faderlige Magt i dens fulde Strænghed; dog gav han ikke Aistulf endnu sit Ord, da han vidste, at ofte Dwindevillie ikke lader sig tvinge ved Mandskraft.

Der anrettedes mange Fester til Frierens Tidsfordriv og for at forsøde ham den lange Venten. Stedsse var han artig mod Hermildis, og syntes ikke at mærke, hvor haanligt hun behandlede ham. Han tænkte, hun maatte blive hans, naar kun Faderen vilde.

Under Høitidelighedernes Tummel havde Hermildis længe ikke kunnet see sin Alboin allene, og kun steldent havde hun ved et kjerligt Bink styrket hans Haab. En Aften, da hun efter festlig Høitidsfærd traadte ud paa Gangen, der gik fra hendes Kammer til Haven, for at forfriske sig i den kjoelige Natluft og betragte den fremglidende Maane, tænkende paa sin Elsker, da kom Alboin, der hver Aften havde ventet dernede og længselsfuld seet op til hendes Vinduer, frem af Buskgangene med sin Luth, satte sig hen og sang:

Hvor floede I hen, I glade Dage,
 Da Paradisets Lykke mig tilsmilte,
 Da jeg var løst fra hver en jordisk Smerte?
 Af! Svulmende af Elskovsrod saa fure,
 Saa sage brast I frem, og — af — I iite
 Udi min Glædes Trylleafgrund! — Hierte!
 Dit Slag er bange, tungt; thi Helvedsvaler
 Min Elskovssoel udspyte: mens den daler
 Udi Dit Inderste. Snart Løvet falder!
 Ja, falde vil det snart! I Gravens Slumme
 Bortdrømme vil jeg Elskovs bitre Kummer,
 Til atter Morgensøden mig fremkader.

Den stolte Herseerglands med sine Glæder
 Maa sagten Elskovsstraalen overblinke,
 For Diademmet viger Myrthekransen;
 Og Jagens Dre efter Biolen leder,
 Hvor Edelstene midt i Colen vinke
 Og kappes om at blænde meest ved Glandsen,
 Naar Herseerindens Loffer de omvinde,
 Som Alt, hvad før var kiært nu gaær af Minde.

Hvis Hjerte det kun saare lidet smætter,
 Om Riærlighed og Troskab knuste bløde,
 Om Elfteren tavst martrer sig tilbøde,
 For hende staae jo tusind andre Hjertes.

Saa brist mit Hjerte! — Selv i Dødens Dvaale

Skal den Bildfarelse Dig aldrig mætte

Du nærte i Din Elfters rene Blæder.

Selv Dødens Finger hendes Klid Dig mæler

Saa straalende, som fordm da sit Hjerte

Hun tillvor Dig i alle Evigheder.

I hine Verbener skal dette Billed,

Der eengang var et tryllerst Forhæng spillet,

Dig følge. Bildne Hav jeg høret larme.

Alvorligt brøler det med tusind Munde:

Herned, Herned! I mine aabne Grunde

Skal Fredens Engel huldrig Dig omarme!

Saa sang Alboin, lagde Luthen fra sig, og saae endnu engang op til Vinduet. Hermildis var der ikke, og hastigt iler han ad Beien, som førte til Fiorden. Som han vandrer giennem Skoven, der kun oplystes ved enkelte af Maanens bratte Straaler, hænger sig et Væsen om hans Hals, hulkende og med klagende Toner. Det var Hermildis. Hun havde ahnet Alboins Hensigt, og var ubemærkt ilet efter ham. Nu udbrod hun grædende, idet hun holdt ham tilbage og trykte ham fast til sig: Min fiere Alboin, hvor kunde Du bedrøbe mig saa saare. At troe, at en Fyrstes Glands saaledes kunde blænde mig, at jeg ikke kunde see Dig.

Kun Dig elsker jeg, kun i Dig lever og aander jeg, og Alt uden om Dig er mig ligegyldigt: det sværger jeg Dig; derfor vær trøstlig, og græm Dig ikke; thi til min sidste Time vil jeg ene elske Dig. Og vil min Fader tvinge mig, da flygter jeg med Dig, og følger Dig hvorhen Du vil føre mig. Hold kun en Baad beredt ved Stranden, og kom om Aftenen under mit Vindue, at jeg kan sige Dig, naar det er Tid at vi flygte, og søge en De til vort Opholdssted, eller om vi ingen sandt, at døe med hinanden i de vilde Bølger.

Først undrede sig Alkein saare; men hans Forundring gik snart over til den inderligste Glæde. De svore hinanden Troskab i Livet og i Døden, og skildtes ubemærkede ad, da det blev klarere i Dften.

Den samme Dag anstillede Pandolf, til Ære for sin tilkommende Svigersøn, en prægtig Jagt, hvorved alle Riddere maatte være tilstæde, der tjente ved Hofset, ogsaa Hermildis, som, efter de Tidens Brug, var veløvet i at styre Gangeren og stærk i at brydes med Landsen. Ved at forfølge en Hiort foer Pandolf, Hermildis og Alstulf vild fra de Andre, og kom dybt ind i Skoven, hvor ingen Fodstie var at see. Og saa Alkein, der ikke forlod sin Elskede, fulgte beskeden i en Graastand. At de ikke skulde beskædiges sig paa Grenene, steg de Alle af deres Heste og førte dem ved Tøilen giennem Skoven, til den blev lys, og de kom til en Dal, hvor lige over for dem hævede sig et Bierg, saa

høit, at et Menneske der stod paa dets Spidsse neppe vilde kunde vines nedent fra. Da sagde Pandolf: Her kiender jeg Weien, og vi maae, for at komme til Tarent, over dette Bierg, der er høit og vanskeligt at bestige. Lad os derfor hvile her en Etund, og see, om ikke flere af Folget vise sig, eller vi igien hører Saathornene. — Derpaa satte de sig i Græsset: Hermildis saa langt hun kunde fra Nistulf; men Alboin stod ikke langt borte ved et Træ og kastede stiaalne Eideblikke til hende. Og see! Da brød pludseligt en Ulv med et langt Spring frem af Buskene mod Hermildis. Faderen blev heftig forfærket, Nistulf sprang bævende og skrigende bag et Træ, men Alboin styrtede rask med dragen Raarde paa Udyret, der alt aabnede sit Svølg mod Hermildis, og saarede det, at det tvivlraadigt omtumlede. Rasende vendte det sig mod dets Banemand: Alboin søgte Værn bag et Træ, og stødte det Sværdet i Eiden, at det dødt nedfank for hans Fodder.

Længe varede det, før Noget begyndte at tale, thi Alle vare slagne af Skræk, ogsaa Pandolf, der, skiondt ellers en Herre af priseligt Mod, dog stod bleg og skielvende; thi han elskede Hermildis som sit eget Liv, skiondt han ofte behandlede hende haardt. Da han nu besindede sig, og saa hende reddet, da løb Faderhertet over af Glæde, og han omarmede hende kjærligt. Dog glemte han ikke, hvem han skyldte sin Glæde, men vendte sig

til Alboin, der endnu stedse stod besejdet langt borte, og sagde: „Trød nærmere, Alboin; thi efter denne Dag skal Du være min Ven og ikke min Tiener. Du har reddet mig min Datter. Denne Daad fordrer Erø Kiendtlighed. Begier af mig hvad Du vil og — sandes lig! — jeg vil tilstaae Dig det, saakfremt jeg kan.

Tvivilraadig saar Alboin til Hermildis, der var inderlig glad over sin Faders Ord, da hun vidste han ikke vilde kryde det. Ved mangeshaande Tegn søgte hun at lede Alboin paa den rette Bøn. Denne bødiede sig dybt for Pandolf og sagde: „Min Fyrste og Herre! vel er min Glæde mig Lon nok for min Handling; men da min Fyrste endnu byder mig en anden, saa beder jeg bønlig: Giv mig Hende, hvis Liv jeg har frelst, til min Hustrue.“

Heiligt undredes Pandolf over Alboins Dristighed; thi stedse havde han kiendt ham som en besejdet Ridder. Hans Ansigt mørknedes kiendeligt, og de Elskende bemærkede det med Skræk. Men Pandolf havde givet sit Ord, og aldrig brød han det. Han undertrykte sin Bredde og sagde: „Isandhed, Du har overlistet mig; thi aldrig havde jeg tiltroet Dig Misbrug af min Taknemmelighed, dog, jeg har givet Dig mit Ord, og jeg vil holde det; men ei maa Du undslaae Dig for, at bestaae en Prøve, om Du ogsaa er en Mand, stærk i Kiærlighed og Kraft, som det sig sømmer, fra hvem en stærk Slægt kan være i Vente, der er mægtig af

føre Landsen og Sværdet, og værdig at sidde paa min Fyrstestoel."

Alboin og Hermildis bleve igien glade. Ingen Prøve syntes dem saa svær, at de jo haabede at overvinde den ved Kierlighed og Fortrosthing. Og Alboin svarede: „Min Fyrste og Herre! jeg underkaster mig Prøven, under Tabet af Hermildis." — „Vel," sagde Pandolf, „saa tag min Datter paa Din Arm eller Din Skulder, som Du selv vil, og bær hende op paa Bierget, der her er lige for os; og saasandt Du bringer hende paa Toppen uden at hvile, saasandt skal hun endnu i Dag vorde Din Hustru!"

Alboin og Hermildis saae op til Bierget, og skændte det syntes dem høit, tabt: de dog ikke Modet; thi han var sig bevidst en mægtig Styrke i Bryst og Skuldre, og hun satte sit Haab til ham; hun syntes at den Glæfende var Intet i Verden umueligt, og meente, hun vilde nok gjøre sig let, at hun ikke skulde være ham til nogen Byrde.

Altsaa fattede han hende paa sine Skuldre, og da hun nu var oppe, da syntes hun ham let som en Bold. Det var som en ny Kraft udbredte sig i hans Lemmer, en Kraft, han hidtil aldrig følte. Han gik fremad mod Bierget, og Pandolf fulgte ham, men Alstulf, der igien lod sig see, undrede sig storlig; han betragtede Biergets Høide, og tænkte: Jeg vil rolig oppebie Udfaldet herne; thi han bringer hende aldrig

op, den dumme Svend! og jeg fører dog tilsidst Bruden hjem.

Alboin skred nu modig op ad Bierget, med den tiære Byrde paa sine Skuldre; men da han neppe havde naaet Midten, begyndte det at blive ham suurt. Store Sveddraaber trængte ham af Pande og Bryst, og han følte, hvad han før ikke havde tænkt, at ogsaa det Kierreste bliver tungt, naar man skal bære det langt; dog gik han modigen opad, og naaede saaledes den tredie Fierdedeel af Bierget. Da var det ham, som togte Blodet i hans Bryst: det fortnede for hans Dine, og hans Knæe begyndte at vakle. Hermildis mærkede det, og udbrød hange: „Vær stærk min Alboin, og vakle ikke! thi see, alt er Toppen nær, og naar Du naaer den, er jeg jo evig Din! Jeg føler det, jeg falder Dig tung, Dine Knæe vakle; men seirer Du, skal jeg ved Kierlighed og Troskab mildne Dine Dage til deres sidste Time.“ — Disse Ord opildnede Alboin paany; han samlede sine sidste Kræfter og stræbte igien opad, skiondt stedse langsommere og mere vaklende. Hermildis sad ængstelig bævende paa hans Skuldre, men Pandolf, der havde seet, hvor høit Alboin elskede Hermildis, angrede alt den haarde Prøve, han havde paalagt ham, og besluttede, at hun skulde blive hans, om han end segnede under sin Byrde, før han naaede Maalet. Men Alboin naaede virkelig Spidsen. Sig selv ubevidst af Glæde sprang Hermildis ned af hans Skuldre,

og Wandolf kom til. Men see! Alboin begyndte at tunile, de mørknedes for hans Dine, og han styrtede hen ad Jorden; af hans Mund fremtrængte en Strøm af Blod: derpaa luktes hans Dine, og han blev liggende bleg som en Død. Da kastede sig Hermildis, betagen af Skræk, hen over ham, og tilraabte ham med lydeligt og smertefuldt Skrig: „Alboin! Ak, min Alboin, vaagn op! vaagn op!“ Hun vædede hans Kinder med mange Taarer, og trykte mange Kys paa hans Mund. Men da han ikke lod spore noget Liv, omfattede hun ham i Fortvivlelse og raabte: „Da Du er hedenfaren og ikke hører mit Ord, saa skal Jutet rive mig fra Dig, og her sværger jeg Dig, at jeg vil blive hos Dig og følge efter Dig!“ — Og see! da slog Alboin langsomt Dinene op og saae omkring sig, som tvivlte han, hvad der var foregaaet med ham. Med Forundring betragtede han Hermildis, som hævede et Glædeskrig, da hun saae hans Die aabent. Alboin vidste ikke, hvor Blodet kom fra: han spurgte Hermildis, hvad der var foregaaet, og hun fortalte ham det. Wandolf sagde mod Sædvane blidt: „Kære Alboin, jeg fortryder meget, at have stillet Dig paa saa haard en Prøve; men Din Svaghed vil nok gaae over, og saa skal hun endnu i Dag vorde Din Hustru, som Du har erhvervet med Din Svæd og med Dit Blod.“ Da Alboin hørte dette, smilte han i Beemod; thi han følte at hans Ende var nær, og han talte med mat Stemme

me: „Saa takker jeg Gud, at han lod mig opnaa, hvad jeg ene ønskede mig. Gierne forlader jeg Livet, da jeg ved min Død erhverver Dig, min Hermildis, thi min er Du nu, og skal blive min i Tid og Evighed; og som jeg nu gaaer foran Dig, skal Du snart følge mig, og igien forene Dig med mig for Guds Throne. Men, at jeg kan være forvisset derom, saa beder jeg min Herre og Fader, læg vore Hænder i hinanden og velsign os!“ — Dette gjorde Pandolf. Glæden lyfte af Albains Ansigt: han vilde hæve sig, og lægge sit Hoved til Hermildis Bryst, da faldt atter meget Blod af hans Mund, han sank tilbage og døde.

Længe kaldte ham Hermildis med bittre Taarer; men da hun nu saae, at han var død, græd hun ikke mere, men sad hos Liget med stivt Blik. Pandolf bad hende følge sig, og hun taug stille; han vilde føre hende bort, og hun løstrev sig. Men han, der i Modgang og Smerte stedse beholdt sin faste Villie og lyse Aand, meente, at naar man skaffede Liget bort, fulgte nok Hermildis efter; og da imidlertid Nogle af Sagtfølget vare komne til, befoel han dem, at gjøre en Bærebæere af Grene, at lægge den Døde derpaa, og bære ham til Staden. Den Bedrøvede hørte dette, men sagde Intet, og blev stille siddende. Da nu Bæren var færdig, og Albain skulde lægges derpaa, og hun saae, at som man hævede ham, hans Hoved sank tilbage, og hans Arme og Been bævede, som det pleier at skee ved

en Død, da blev det først lyst i hendes Aand, at Alle var ude med ham og hende; hun styrtede sig paany hen over ham med lydelig, fortvivlelsesfuld Stønnen, der gennemtrængte alle Tilstedeværendes Junderste. Ingen vovede at forstyrre hende; men Alle traadte nogle Skridt tilbage. Pludseligt faldt hendes Døe paa Sværdet, med hvilket Liget endnu var omgiordet, og før Noget ahen- de, hvad hun vilde, rev hun det ud af Skeden, og styrtede sig i det, at det hvinende trængte i hendes Bryst. Men hun gav ingen Lyd fra sig, og der blev hende kun saameget Liv tilbage, at hun kunde synke hen over Alboin, aabne Armene og omslynge ham; da lukkede hun sit Døe og foer heden med et muntert Smil paa de blegnende Kinder.

Pandolf lod paa det Sted, hvor de havde forenet sig, de Døde begrave i een Kiste, og byggede der et Kapel, som endnu staaer denne Dag, hvor hver Uge bliver læst Messe for deres Siæles Roe. Der bliver forvaret et Pergament, hvorpaa Historien er at læse, og det er Skik i Egnen, at før et ungt Par troløver sig, vandrer det hen til hiint Alter og sværger: „Kunne vi ei leve forenede, ville vi døe forenede, som Alboin og Hermildis.“

Winfried, Fiskeren fra Chiemsø.

Efter de første salige Formølingsdage foretog det lykkelige Par, Grev Guldensfern og hans yndige Leonore den længe besluttede Reise til det skønne Italien, og nu i den søde Røe og Eensomhed følte de Elskende ret levende den høie Glæde af deres Forbindelse. En Aften kom de til Chiemsøens romantiske Bredder, og kunde ikke nægte sig den Fryd, at seile over til de herlige Klostersøer paa de smilende Belger, hvor de med dyb Følelse nåede den yndige Egn's Skønheder. Et truende Uveir fremskyndede deres Tilbagefart. Neppe vare de landede, førend det tvang dem til at søge Tilflugt i en Fiskerhytte. En gammel Fisker traadte dem venligt imøde, tilbød dem sin Tjeneste, og sin fattige Hytte. Omendskiondt Himlen lidt efter lidt opklaredes og den blide Maane svævede seirende frem bag de mørke, flyvende Skyer, saa kunde man da ikke haabe at fortsætte Reisen idag, og Greven modtog med Taknemmelighed Fiskerens Tilbud. Efter det sparsomme Maaltid aabnede Grevinden Etuens lille Vindue, for at indaande den kjoelige rene Natteluft. Søens Speil laa roligt glindsende for hendes Dine, rundt om herskede et dybt Stille, og fra det Fjerne lød vemodsfulde Toner, som stedse syntes at svæve nærmere, og lullede hende i Forstningen ind i venlige Drømme, men snart om-

spændte hendes Bryst med ængstelige Følelser, saa at hun bange klyngede sig op til sin Gemal, og tilstod ham smilende Aarsagen til sin Uro. „I tager ikke fejl, skionne Frue,“ svarede Fiskeren. „Disse natlige Toner,“ vedblev han, „have fra utænkkelige Tider af ladet sig høre paa vor Sø. Frygter ikke derfor, det er Winfried, fordum en Fisker, som jeg, nu Unglingens Mand, som udaander de rørende Klager. Dog, smiler heller ikke derover, thi Sagnet om Winfried, som det nu i mange Aar har forplantet sig fra Slægt til Slægt, er sælsomt og sørgeligt.“ Guldenstern og Eleonore bade den Gamle om at fortælle denne Historie, og han begyndte saaledes:

„Paa dette Sted stod ogsaa Winfrieds Hytte. Mangt et Stykke af dette Huusgeraad, stammer maaskee fra hans Tider, thi hverken jeg, min Fader eller min Bedstefader vidste hvorfra det var. Enhver af os har forefunden det, som det nu er, og blev selv til Døding under dets Brug. Jeg har ingen Søn, som jeg kan efterlade det gode gamle Arvegeds, og snart vil Hytten forfalde, Huusgeraadet blive adsplittet, og Sagnet forglemt! Histovre, ikke langt herfra, ved Eøens Bred kunne I endnu skue Ruinerne af et gammelt Ridderflot, som engang tilhørte Herren af Sean. Hans sidste Pøde var en Datter ved Navn Adelhøide. Rygtet om hendes Skønhed, Dyd og Fromhed, udfoldede sig vidt og bredt over hele Landet og opflammede

de de smukkeste og tappreste Riddere. Men Adelheds
 Hu stod ikke til denne Verdens Glæder, omendstiondt
 hun ret syntes skabt til at forskienne og nyde dem;
 hendes Liv udgød sig i Religiositet, i de Syges Pleie,
 i stille huuslige Forretninger; Bønnens Sødhed og
 fromme Anstuelser var hendes Lyksalighed. Slotscape-
 lanen Hubertus, en ærværdig Olding, besørgede hen-
 des øvrige Anliggender, som udfordrede mandlig Virk-
 somhed. Hver Dag, naar Klokkeren lod fra Klosterøen
 til Fromesse, tog Frøkenen derover, og sang Herrens
 Priis med de fromme Nonner; naar ikke den oprørte
 Søe modsatte sig Baadens Fart, som Bertram, den
 dueligste Skipper, styrede. Engang blev Bertram syg
 og sendte sin Son Winfried i sit Sted. Winfried var
 en skøn, besynderlig Ungling; dristig og stærk, sæde-
 lig og blø. Hans Dannelse overgik langt hans ringe
 Stand; han greb herligt i Luthen og digtede elskelige
 Sange dertil. Zugen kunde begribe, hvorfra han hav-
 de faaet den sieldne Gave, og han aabenbarede det ik-
 ke for Noget, thi vel var han venlig imod Alle, men
 stille og fordybet i sig selv, undgik han Selvskab og søgte
 Tensomhed. Næppe havde han nogle Gange ført Adels-
 heid til hendes Morgenandagt, før han syntes meget
 forandret. Tilforn alvorlig og indesluttet i sig selv,
 var han nu glad og fortrolig; tilforn ubevægelig for
 Kierlighed, overstrømmende hans Hierte nu af søde San-
 ge, som prisede Elskovs Saligheder, da han dog stedse

undskydede de venlige Piger. Men af, snart blev han
 den Forrige igjen, — hvad siger jeg, den Forrige! —
 daglig sank han dybere og dybere i en uudgrundelig
 Tungfindighed; stelden hørte man et Ord fra hans Læ-
 ber, og hans friske Kinder blegnede. Den arme Wins-
 fried! Alt længe have J mærket det; den Arme elste-
 de Adelheid. Hendes milde Godhed, hendes nedladende
 Venlighed tilfredsstillende i Begyndelsen hans uerfarne
 Hierte, liig Gienkierlighedens kulde Fryd; men snart
 vaagnede han af den gyldne Drøm, og hans Glendighed
 laae haabløs for ham, som en uformodet Afgrund,
 der frygtelig aabner sit Evælg mod den sorgløse Man-
 drer. Men Vandrerer kan flye — det mægtede Wins-
 fried ikke. Om Natten, naar Fader Bertram var
 indslumret, sneg han sig sagte ud af Hytten, og lod
 sin Baad drive om paa Bølgerne. Hver Gang drog
 Længslen ham til Slottets dunkle Mure, hvor han
 snart med stum Veemod skuede op til de-høie Vinduer,
 snart udaandede sin Kierlighed i stille klagende Sange.
 Da stirrede han atter med Graad hen i Bølgerne, til
 Morgenen bestrødte Biergene med sine Roser, Kloks-
 kens Tone kaldte, Adelheid traadte ud af Haven, og,
 efter en huldosalig Hilsen, foer taus med ham over de
 funklende Bover til Klosterkirken. Da glemte han at
 sin Smerte. Bovede han end ikke, at løfte sit Die op
 til hende, saa var han dog hendes Billede dybt i sit
 Hierte. Saaledes hengik hans Dage og Nætter. En

hver Morgen hørte hans Klager, og taalmodig ventede han i Waaden paa Solens første Straale, som forkyndte ham hans elskede Lyfes Dgang. Kun i stormfulde Nætter, naar Ingen torde vove sig ud, blev han i sin Hytte. Saadan en Nat var det, at et frygteligt Tordenflag opbakte den gamle Bertram. Med Lampen i Haand vankede han, som et Gienfærd, til Winfrieds Kammer, for at bede med ham, og formilde Uveirets Nafn. Winfried laae ikke paa sit Leie, han sad ved det aabne Vindue, med Luthen lanet op til sit Bryst, Armene, oplest af Sønnen, hang ned, og hans blege Ansigt var vendt imod Slottet. Saaledes elskede og leed han længe, og den trøstesløse Fader saae sin Yndling henvisne, uden at kiende den Sygdom, som nagede paa hans Liv. En Morgen, efter en længselsfuld, giennemvaaget Nat, glædede ham atter et rosenfarvet Morgenkvar, Dagens og hans Lykkes Budskab. Vel tonede, som tilforn, Klokkens Lyd fra Klostersøen; vel aabnede Haveporten sig, og Adelheid kom ned til Strandbredden, og gav ham en venlig Hilsen; men hvor forandret var hun idag! Intet Guib, ingen Kostbarheder glimrede paa hendes hvide, simple Klæder; istedet for Perler, stængede sig en Krands af hvide og røde Roser om hendes dunkle frit flagrende Løkker, og hun kom ikke allene; den fromme Hubertus ledsagede hende og en Skare af festlig smykkede Jomfruer og Koneer. Skielvende og forbauset vovede han at see i

hendes Ansyn. Blændet af hendes Dines høie overjords disse Glands, griber han bævende Rorer, Veien synes ham idag saa tung, hvorpaa hans Baad, hentryllet af Ricklighed, ellers svævede saa let. Allerede naaede de Bredden, hvor Klostermurene hævede sig, og en Skare hellige Qvinder, ført af Abbedissen, bød dem et høitidsfuldt Velkommen. Da nu Adelheid steg ud af Baaden, overfaldt Ynglingen en usigelig Smerte, han maatte fælde Taarer. Endnu engang vendte hun sig i Bortgaaende til Winfried, takkede ham venligt og sagde: „Du skal ikke vente mere paa mig; thi nu er jeg Christi Brud.“ Da gik hun rolig bort. Winfried kunde intet svare; han hulkede høit, og styrede sin Baad vildt ud i Havet. Ingen saae ham igien, ingen vidste, hvor han var blevet; og uden Fører kastedes Baaden op paa Land af Bølgerne. Fra den Tid klinger nu ofte om Natten en sørgelig Sang fra Bølgerens Skib; en flagende, sagte Stønnen, som ikke vil hentone før en venlig Gienklang fra Himmelhvælvingen synes at drage den op til sig.“

Taus foldede den Gamle sine Hænder, og de Glæfende stirrede med Taareblikke ud over den klare Søe

Synet den hellige Sylvefteraften.

I den gamle frie Nigsstad *** levede i muntere Stræken for Fædrelandets Vel en inderlig forenet Kreds fortrolige Venner, vel forskellige i Stand, Fødsel og uadvortes Vilkaar, men lige i Edelsind og fri Tænkemaade. Livets Sorger formaade ei at stække det muntre Mod, der begejstrede hvert Medlem i det ædle Samfund til stedse vorende Virksomhed: thi alle hine Eygdomme, der besnære det almindelige Menneskes Aand og Hjerte, fandt i Vennekabet den sande Læge- og Beskyttelse. Saaledes nærrede Venneforbundet intet andet Dnske mere, end, om mueligt, at samle endnu et halvt eller et heelt Aarhundrede. Rangstrid, Skinsyge over indbildte og selv virkelige Fortrin i det borgerlige Selskab kiendte Vennerne ikke; thi hvad have disse tilfælleds med sand Menneskeværd? Ikkun da kunde Skinsyge have opstaaet, hvis det hurtigere var lykkedes Hiin end ham selv, at fremlokke Guddomsgnistens Sandhed af den døde Steen, der omgrændser vor Vej i Livet.

To Gange om Ugen forsamledes Vennerne om Aftenen i en Sal, hvor de fordybede i fordomsfri Skicem og Alvor ikke mærkede Tidens Flugt, førend Vægtesrens Raab faldte til Hvile. — De høitideligholdt aar-

Uigen paa bestemte Dage visse Fester; iblandt disse var ogsaa een for Hiemkomsten til Fædrelandet, Sylvesteraftenen, for at festligholde det alvorlige Dieblif, hvori Tid og Evighed i sage Flugt ligesom berøre hinanden, hvori Aarets Ende minder os om Livets, og Aarets Morgen om den evige Morgen. — Glade Erindringer og høie Anelser rørte Vennernes Siæle, hver Gang de festligholdt Sylvesteraftenen, naar de gienmindedes det Herlige og Ekstentive, som Denne eller Hiin, der havde forladt den fortroelige Kreds, havde virket i sit Liv; ogsaa de i det Hjerne Levende ihukommedes med deeltagende Kiærlighed.

I en saadan Aandetime, der isandhed var hellig, opstod i Haralds Siæl, den ædle Kæmper for Sandhed og Mennefferet, den Tanke: „Hvad, om vi en gang saaes igien, frie for Legemets Baand, i vor overjordiske Naturs rene Afglands! Om En iblandt os lod de Efterladte fornemme sin aandelige Nærhed og vi Andre ved en glædelig Efterretning fra en anden Verden kunde overbevise os om, at vore Dyrebare bevarede os i deres venlige Minde!“ — „Esværmer!“ — raakte ham Nehberg imøde — „Jeg troer ikke paa Aandesyner; thi hvad der synes umueligt, kan heller ikke vorde virkeligt.“ — „Virkeligt eller ikke“ — svarede Harald — „mig er det ligemeget, men sæt, det var

saa, og en iiskold Haand rystede Dig op af den søde
 Slummer?" — Rehberg: „Langt heller skulde jeg
 da troe, at jeg tog fat paa mig selv i Dremme. Man
 har Exempel paa, at et Menneske tog fat i Brystet
 paa sig med sin i Winterkulden stivnede Haand, imes-
 dens han meente, at en Anden holdt paa ham, og at
 han ved Virkningen af Skrækken og ved Brystets kramp-
 agtige Sammenpræsning blev dødelig syg og overlod
 sig til Troen paa Mandens." — Flammont: „Det
 er et Ord! ifald Du er den første, der vandrer heden,
 saa aabenbarer Du Dig for os, som her ere forsams-
 lede, den første hellige Eylvesteraften, og giver os et
 synligt Tegn om Din aandelige Nærhed!" — Harald:
 „Her er min Haand! en Mand, et Ord!" — Reh-
 berg: „Men en Mand har ingen Haand og intet Les-
 geme, er hverken Mand eller Kvinde! Mærker I
 Skælmsstykket? Venner! — Hvad Manden lovede os,
 vil Manden vel holde det? Hvordan skulle vi da tage
 ham paa Ordet? Han gjør os tilsidst vore sunde fem
 Sandser stridig, og maaskee selve vor legemlige Tilvæ-
 relse, naar vi skulle have hørt og seet, hvad vi allige-
 vel ikke saa og hørte, og endnu mindre haandgribeligen
 iagttage." — Harald: „Seg holder Ord!" — Udel-
 stan: „Det være Riød eller Mand, hvad vi see, os
 er det ligemeget, naar kun et Venneherte i trofast
 Barm flaaer os imøde!"

Saalunde stæmte de Vennerne endnu længe om
 Aander og Aandsyner, og sang dybttrorte:

„Under Lindens hellige Græne
 Skulle vi os gienforene,
 I en elysæisk Lund!“

Midnat var forbi, og Enhver gik hjem, for at hilse
 de ventlige Straaler paa den unge Aarets Morgen. men
 endnu folte Enhver en hemmelig Gysen, en magist
 Luftning fra Aandevedenen, der saa nær omgrændser
 Mennekelivets snevre Kreds. Thi uden at være over-
 troisk, følet dog stundom ogsaa det tænkende Mennecke
 i sindig Anskuelse af den hemmelighedsfulde Naturs
 aandelige Kræfters forborgne Ethers samt Legems og
 Aandevedenens nære Berørelse. — Vennerne vare ad-
 skilte, og ei længe varede det, saa tonde Kamptraabet
 ind i den fredelige Kreds, at stævne Kæmperen for Fæ-
 drelandet i Skranken. Østerriges tappe Hære vare
 dragne i Leding, fuld af modig Begeistring, at værne
 om Fædrelandets Grændser, og Harald og Rebberg
 vare de første, hvis Heltearm og Sværd det truede
 Fædreland gjorde Fordring paa; de kæmpede i Epid-
 sen. Slaget ved Hohenlinden var endt. Østerriges
 Drne værnede om deres gamle Hæder og styrtede de
 fra alle Sider fremtrængende fiendtlige Hærmasser til
 Jorden; men endeligt maatte de vige for Overmagten;
 den 3die December i Aaret 1800 tegnedes med blodige

Træk i Fædrelandets Markøger. Tusinde vakke Strids-
 mænd laae henstrakte paa den dødsvangre Valplads; og
 som en rivende Biergstrøm styrtede Fienderne paa det
 tilbagevigende Hærtog. Overgangen over den rivende
 Inn og den skummende Salza blev længe forsvaret,
 men omsider tilkæmpet; nye fiendtlige Skarer fastede
 sig paa alle Kanter de vigende Hobe imøde, og Mers-
 au's frygtelige Hær trængte uopholdelig frem til Hiertet
 af Østerrige. — Modigt havde begge Vennerne fastet
 dem paa de fiendtlige Eskadroner, for at dække Tilba-
 getoget; Enhver stræbte efter at afvende Dødsbugget
 fra Vennens Hoved, til endeligen Fiendens torbnende
 Skjots fra Biergene sendte Døden til de modige Strids-
 mænd og adskilte Hæren. Endnu troede Enhver at hø-
 re Vennens Stemme og at see Blinket af hans Sværd;
 det kaldte ham til Forsvar eller Hævn: — — Da for-
 mørkede Krudtdampen Luften, og — Vennerne saae hver-
 andre ikke mere. Rehbergs Hest styrtede under ham, han
 selv blev saaret af et Streiffkud ved Brystet, og — laae
 sandsesløs iblandt de Døde. Men hans Fald und-
 drog ham hans Forfølgeres Maserie, hvilke nu vendte
 dem mod de flygtende Bagtropper, der nedfalede el-
 ler joges ud i den rivende Strøm, hvor de fandt de-
 res Grav i Bølgerne. Lynsnar satte de fiendtlige Ryt-
 tereeskadroner bort over Rehberg; men han var frelst;
 Skæbnens Haand beskyttede ham. — Dmtrent i tre
 Timer havde Rehberg ligget som død; den mørke Nat

udbredte sig alt over den øde Valplads, da han, blidt rystet af en venlig Haand, ligesom vaagnede af en Drøm. Det var Kurt, Haralds troe Diener, der efter lang forgæves Omflakken, for at finde sin tabte Herre igien, endeligt kom hid i rette Tid, for paanye at giengive sin Herres Ven Livet. — Nehberg slog Dienerne op, og raabte med svag Stemme: „Du her? — og saa allene? Hvor er Din Herre?“ — — Med vevmodigt Blik pegede Kurt hen paa den Egn, hvor han havde tabt ham af Sigte. Emerten lukkede den troe Tjeners Mund. „Lad mig fortælle siden,“ — udraabte han — nu maa vi tænke paa Deres Redning! I hiint eensomme Bondehuus seer jeg Lys; der lad os ile hen, maaskee vi der kunne faae nogen Efterretning, eller et Bud, der fører os til hiin Egn, hvor jeg tabte ham af Sigte. Thi det var mig umueligt at følge ham; vi bleve i Kampens Tummel adskildte; jeg saae ham styrte med Lovemod ind blandt Fienderne, for at dække Tilbagetoget for vore; det lykkedes ham ogsaa, og han var en af de Sidste, der satte over Strømmen til Strandsbredden paa hin Side. Jeg vilde efter ham; men i samme Diablik styrtede min Hest, truffen af en Kugle; jeg vovede ikke allene at fortroe mig til den rivende Strøm, og opgav Haabet, igien at samles med ham. Da saae jeg, — ak! min stakkels Herre falde! En af Fienderne, der sandsynligviis endnu kiendte ham, flød, forbittret ved hans fiæffe Modstand, hen-

over Strømmen, han segnede i Diebliffet. Jeg kunde nu ikke længere holde mig, jeg maatte følge ham, skulde det end koste mit Liv; jeg sprang ud i Gloden, men, for svag til at holde mig over de rasende Bølger, drog Strømmen mig uopholdelig afsted, til jeg endelig gandske havde tabt den Egn af Sigte, hvor vore Folk vare, og tilsidst bevidstløs, og næsten uden Liv og Bevægelse, og stivnet af Kulde, segnede paa en i Strømmen fremragende Landtunge, blev hængende i det tætte Krat og meifommelig kæmpede mig hen mod Strandbredden. En Tidlang stræfede jeg om, for at gienfinde den Egn, hvor jeg var kommen fra; neppe var jeg istand til at slæbe mig frem, men Kulden drog mig, og jeg ilede til Balpladsen, hvor vi havde fægtet. Da saae jeg En af mine Landsmænd, som en Kugle havde giennemboret Hjertet, ligge iblandt de Døde, tæt ved ham en Mand sel med Klæder, som jeg iførte mig istedet for mine dyngevaade, og var saaledes for det Første sikket for at fryse ihjel. Siden dette Dieblif vanker jeg omkring, for om mueligt, at forsøge Overgangen over Strømmen, og at see, hvad der er bleven af min stakkels Herre. Maaskee findes en Baad, hvori jeg kan naae til Strandbredden paa hiin Side.”

— „Lad os ile, raabte Rehberg med glad Urolighed; vore forenede Bestræbelser vil det lykkes, at gienfinde ham, og, hvis han endnu er ilive, at redde ham.” —

„Nei, naadige Herre!” — raabte Kurt — „jeg lader

Dem ikke gaae med! Anstrængelsen kunde worde farlig for Dem; De skælver af Feberkulde. Lad os gaae ind i dette lille Huus, der findes vist en venlig Siæl, der vil pleie og sørge for dem; jeg skal nok faae En til at ledsage mig og at bringe mig hen til hiin Egn, hvor jeg kan finde min gode Herre igien." — „Bliive sammen" — svarede Rehberg — „jeg følger Dig, thi dersom Du ikke kommer igien, saa er jeg gandske uden Efterretning om min Ven og uden Bistand; og hvor let er det mueligt at Fienden holder Dig tilbage, eller at han opsporer mig i mit Tilflugtssted og fører mig fangen bort. Desuden savner jeg det Nødvendigeste — Fienden har aldeles udplyndret mig." — „Her, naadige Herre!" — svarede Kurt — her er Penge! Under denne Pakke fandt jeg en fuld Pung. Og nu gaaer De ind i hiint lille Huus; for Betaling kan De faae noget at styrke Dem paa. Desuden er i dette Huus som jeg alt kiender, en underjordisk Kældre, hvorfra en forborgen Gang løber igiennem et gammelt Biergflot; er der Fare, saa drager De Dem i en Hast tilbage, og er reddet. For mig vær De ubekymret; jeg kiender nøie Terrainet; ind i Kratstoven forfølger mig ingen fiendtlig Rytter, og den enkelte Fodgænger styrter jeg til Jorden." — Rehberg vilde gjøre Indvendinger, thi en hemmelig Driwt drog ham næsten med uimodstaelig Magt hen mod hiin Egn, hvor — Antonio, hans Hiertes Elskede, boede i den fabelrige Borg,

og som han haabede at see der igien og at slutte i sine Arme. — Men — Faren var stor, hans Bens Vælg var ham dennegang mere helligt og dyrebart, end hans eget Hjertes Fornødenhed, og han fulgte den troe Tjener did, hvor en venlig Lysstraale blinkede ham imøde fra Mørket.

Her vare alt flere Flygtninge af samme Hær indtrufne, og iblandt dem fandtes snart nogle haandfaste Mænd, som havde Mod til at følge Kurt paa hans Vandring til hiin Side af Strømmen. En Baad bar dem hurtig over, og snart vare de paa det Sted, hvor Harald segnede fra Hesten. De lysnede Dalen og giennevforskede Fjeldkløfterne; men intet Spoer var der mere af den i Striden Faldne. Al Næie, hele Natten igiennem, var forgiæves; indtil de endeligen af nogle Flygtninge erfarede, at deres Kamerater havde vundet Tid til at føre de Døde og Saarede bort med dem, hvorhen? vidste de ikke. — Endnu et Forsøg vovede Kurt. Hastig ilede han afsted til den velbekjendte Borg, hvor Antonie boede, og bankede tidligt om Morgenen paa Slotsporten; men Ingen kom og lukkede ham op, indtil endelig en gammel Slotsbetjent berettede ham: den naubige Frue var igaar, da Slaget nærmede sig, flygtet med Frøkenen, han vidste ikke hvorhen; formodentlig vendte hun ikke tilbage, før Eggen var sikker.

Nehberg ventede imidlertid hele Natten med bangge Utaalmodighed paa sin troe Diener. Allerede blev den Anelse næsten til Visshed, at der var mødt ham en Ulykke; endeligt — den følgende Middag, kom han igien med sine Ledfagere til det lille Bondehuus; men hans Efterretninger kunde desværre ikke trøste Nehbergs deeltagende Hierte. Alligevel troede han, at kunne forudsætte som vist, at Harald, naar han ikke var død, hverken var vansmægtet uden Hielp, eller kommen i Fiendens Bold. — Men Antonie, — hans Antonie! hvor opholdt sig denne Hulde? Hun, hvis Minde selv i Kampens Tummel ikke havde forladt ham, men mægtigt begejstret ham til at vove Alt for Fædrelandet.

Østerriges Hære drog tilbage; men jo dybere Fienden trængte ind i Hiertet af Monarkiet, desto mere var man betænkt paa, selv med store Opoffrelser at give Fædrelandet Fred, som da og efter tvende Maanedes Forløb lykkeligen paafulgte. Nehberg, som desuden ved de erholdte Gaar, ikke var istand til, for det første at sidde tilhest, tog Permission paa nogle Uger, og reiste hjem, i det Haab, at Alt omsider vilde oplyses til hans Tilfredshed. Med Jubel modtog de tilbageblevne Venner den Reddede; men en smertelig Kærlighed blandede sig i det lydelige Glædesraab. Harald var ikke vendt tilbage, han, hvis muntre Aand saa tidt forjog de Andres Mismod. Men smerteligst beklagedes den Forsvundne af Emilie, Adelfrans Søster,

der med blid, fremspirende Kiærlighed elskede den frygige Ungling, ihvorvel hun endnu ikke vilde tilstaae sin Tilbøielighed for sig selv. Uengstlig spurgte hun om Harald, og hendes Fyngt skulde, som hun selv overtalte sig til at troe, kun yttre venlig Medlidenhed. Men det menneskelige Hjertes Kiender anede snart, hvad hendes vemodige Følelse dulgte. Inderlig rørt helligede hun den dyrebare Tabte Mindets og Sorgens stille Taarer, og Alt, hvad hun hørte om hans formodentlige Skæbne kunde ei kalde Hjertets tabte Fred tilbage.

Under smertelige Grindringer høitideligholdt Bønderne den vante Fest — det attende Aarhundredes Sølvesteraften, den store vigtige Tidspunkt, hvorto Aarhundreder berørte hinanden. Denne gang var Enhver, der stod i venstabelig Forbindelse med Bønderkredsen, indbudt dertil, og Ingen var udebleven. — „Gemme Naturer“ — sagde Honau fuld af Begeistring — „have hver Dag deres Mandetime! Vi, som have hævet os til en høiere Anskuelse af Livet, drage ikke det Mandelige og Overjordiske ned i den almindelige Menneskekreds. Derfor bliver os og Mindet om de os beslægtede Mander en isandhed hellig Eysel. Vi ville nu idag, da vi hilse denne store Mandetime, fornye Mindet om alle vore Elskede! men for Alle maae vi gienminde vor Harald, ham vi savne idag!“ — „Ja visseelig, vor Harald!“ — udraabte Adelskan vemodigt;

— „viskelig kunne vi med Liv og Siæl kalde ham ved Thi hans glødende Følelse for alt Elskent har ogsaa begeistret os til glad Virken for Menneskehedens Vel!“

— „Harald!“ — suktede Emilie, og skjulte sit glødende Ansigt i sin Barm; og Dvinderne helligede den Tabte en stille Taare af blid Medfølelse. — „Mindes I endnu hans Lofte!“ — tog Flammont Ordet: „engang at give os i en saadan Mandetime et Tegn om sin Nærværelse, hvis han var vandret heden? — Viskelig, er det mueligt, at Nander kunne meddele dem de Levende, saa maatte han i Nat vise sig iblandt os! —“

Da lyste pludseligen et Fakkelskær hen over den lange Gade, ind ad Vinduerne i Salen, hvor Bennerne sadde. De sprang iilsomt op af deres Sæder, og hen til Vinduet: og see, — — — en lang hvid Gestalt, indhyllet i en Raabe, bevægede sig langsomt og høitideligt over Torvet, nærmere og nærmere mod Gicæstgiverstedet, hvor Bennerne vare forsamlede. En lille gnomelignende Figur traadte foran de Kommende med lysflammende Fakkelt, og lysnede den Indhylledes blege Ansyn. Bennerne forskrækkedes ved Synet, det var — — Haralds Ansyn. — „Harald!“ — raakte Adelfstan; Emilie styrtede hen til Vinduet, og med et Forfærdelsens Skrig segnede hun afmægtig tilbage i en Lænestol. — Jo nærmere de underfulde Former kom Gadedøren, dest mere fordobledes deres Skridt; endelig sprang Døren op: raske Fodtrin tordnede op ad

Trappen — og ned igien; pludseligt blev det igien stille, og — — Synet var forsvundet.

„Alle gode Aander!“ — raabte Glammont; Ordet døde paa hans Læber. „Drømme vi eller ere vi blinde med seende Dine?“ — Kreg Honau bestyrtet — „saae vi ikke sammen, hvor Skikkelsen kom hen?“ — — En sagte Gysen paa kom hele Forsamlingen. — „Saae I det da Alle, hvad der foregik nede?“, — spurgte Ludolf — — Alle bejaede, og Enhver forsikkrede, han havde ogsaa hørt Godtrinnene, men ikke iagttaget noget mere.

„Hvad gælder det“ — sagde Glammont — „naar vor Ven siden sit Saar har levet endnu til idag, saa er han død i dette Dieblig, og har opfyldt sit Løfte! Lad os see og oppebie, om jeg har havt Ret!“, — „I det mindste“ — svarede Ludolf — „lader det sig heel vel tænke, at vor Aand kan have en vis Anelse om det, som møder vore Venner. Vort Gemys's sympathetiske Stemning, hele Indretningen af vore Organer er maaskee saaledes beskaffen, at vi, ogsaa uden at vorde os vort eget Jeg tydeligt bevidste, og uden at have nogen Kundskab ved udvortes Meddelelse om vore Venners Tilstand, saaledes kunne nærværendegjøre deres Hændelser og have Fornemmelser, at vi virkelig troe at see dem for os! Hvo kan tyde Naturens og dens Kræfters hemmelighedsfulde Styrelse! — “

„Det er dog sølsomt“ — sagde Ekebrecht efter en Pause — „at vor ophidsede Fantasi har kunnet spille os Alle en saadan Streg! Der er dog Ingen af os overtroisk, og vist Ingen af os Alle har endnu haft et Mandesyn, undtagen i Drømme! og dog skedte idag et saadant Mirakel! Vi ville imidlertid ikke forlade Salen før Handetimen er forbie; maaskee Gaaden opløses før det gryer ad Dag: Hvem veed, hvilken Skielm har spillet os dette Puds!“ — „Skæmten var for alvorlig,“ — svarede Flammont — „vi antage imidlertid Forslaget, og blive samlede! Aarhundredet er alt forbie, og kun eengang opleves denne Dag: Dieblikket fortiener det nok, at vi fængsle det i Flugten.

Hele Forsamlingen var af samme Mening, og søgte nu ved Samtaler at forklare hverandre Mandersgets mørke Gaader. De udtømte dette Emne, og endeligt taug de. Lyt! da foer en Susen, som af Mander, op ad Trappen; Fodtrin tonede dumpt udenfor Salsdøren; sagte Stemmer hvissede; pludseligt aabnedes Døren, og ind treen — Harald og — Antonie.

„Er det mueligt?“ — raabte Alle med een Mund; „Virkelighed eller Drøm?“ — „Harald og Antonie!“ — Rehberg og Emilie fore forfærdede op; de styrtede de Kommende med udbredte Arme imøde, og hvilede saligt ved de gienfundne Elskedes Bryst. — „Hvorlunde er det mueligt,“ spurgte Rehberg, „at Du kunde undgaae Døden? Hvilket Mirakel har frelst Dig?“ —

og Alle trængte sig om ham, og bragte ham et hjertesligt Velkommen. — — „Himlen og den deeltagende Nærlighed,“ raabte Harald, „have befriet mig. Vore Folk bære mig halvdød ind i en medlidende Landmands Hytte, hvor jeg blev forbunden; men det stærke Tab af Blod røvede mig Mod og Kraft til at sørge for min Redning. Jeg blev bragt til et fiernt Ekevslot, for at undgaae den fremtrængende Fiende — der boede just Antonie og hendes Moder, der gavede den Vansmægtede Ly, Pleie og Styrkning. Denne Hulde var min Ekte- engel.

Nehberg afbrød Bennernes Jubel og spurgte: „Men hvad skulde det Syn betyde, vi havde set? Du havde næsten forskrækket os. Var det Dit Jeg eller Din Skygge?“

„Det var mig selv,“ — svarede han — „J skulde glad overraskes paa Sylvesteraftenen idag. Jeg kørte langsomt herhid, da mit Saar endnu ikke er lægt, og Antonie vilde følge mig om faa Dage; men hendes Længsel, da hun hørte, at Du levede endnu, var for stor, og hun ilede til sin Snderligtelskede. Ført af raske Gangere, ankom hun faa Minuter efter mig i samme Gæstgivergaard, og sendte hurtigt et Bud efter mig, for ikke uden ledsager at træde ind i den ubekjendte Forsamling, hvori hun var sikker paa at finde Dig.

Bennerne skildrede ham nu den Virkning, som dette Tilfælde foranledigede; de skiemtede endnu længe

om de vennesele Wanders saa uventede Nærmelse. Alt var den mystiske Midnat forbi, og Wanderne vare forvandlede og paaflædte med Risd og Been, og vendte tilbage til det virkelige Liv. Muntert klang Glasene for Gien synet — „den Hvilende selv under Moset indviedes Bægerets Klang.“

(H. Burdach.)

Tartarflaget.

En Historie fra Aaret 1242.

Prophetisk bruste Østenvinden hen over Schlesiens Skove. Knagende brast de himmelhøie Stammer for dens mægtige Vande, og Weirhanerne paa Borgen Rothkirch dreiede sig pibende i Krets. Hylende fligrede Ugler og Ulker, tumlede af Stormen, om Klosettets Vinduer, hvori den skønne Dorothea von Rothkirch sad, flittigt kroderende paa en kostelig Waabenkappe for sin kære fraværende Egteherre. Under det Paaskud, at ville see efter den hjemventede Borgherre, var Kruko, hans polske Waabenjunker, traadt ud paa Balkonen; dog saae han ei ud i det vildtstormende Weir, men tilbage giennem Vinduesdørens Ruder i

den klare Himmel, der smilte i den hulde Frues Ansyn. Der stod han og slugte den skønne Qvinde med sine mørke graadige Blikke, og Lidenskabens Stornidrev i hans Hierte et værre Epil, end det læsladte Elements Råsen i Naturen. Længselglødende opløstede nu Dorothea det sorte Die, og foer bævendt tilbage, truffen af Krufos Lynblik. En frygtelig Anelse giennemskialv hendes Hierte, og hun stod op for at forlade Gemakket. „Hun flyer for mig!“ sagde den vilde Polak til sig selv, og, harmfuld over at see sig robet, traadte han tilbage i Klosettet — „Aftenen begynder at dæmre,“ sagde han, „og endnu er Ridderen ikke at see. Næsten tvivler jeg om, at han kommer i Dag“ lagde han blidere til, „og takker min Helgen for den Lykke, endnu en Nat at torde bestierme dette Slot og dets skønne Frue.“ — „Vel anstaaer det Eder, at ansee den Pligt, I deler med alle Eders Herres Tienere, for en Lykke,“ svarte den høie Qvinde med en Stolthed, hun tvang sig til, for at vise den dristige Yngling tilbage inden de Skranker, han syntes at ville overtræde. Men han, overbevist om, at hun havde giennemskuet ham, og derfor besluttet, at tilstorme sig sin Skæbnes Afgiørelse, han hidtil forgiæves havde sukket efter, traadte hende rask under Dinene og sagde: „vil I tilbagestrække og ydmyge mig ved det stolte Herreord, saa kiender I ikke Krufos Hierte. Prøv at gyde iisnende Vandstrømme i Smelteovnens glødende

Matalhav. I slukker Flammen ei; vred bekæmpet den det fiendtlige Element, sprænger voldsomt sit Fængsel, og forstyrrende alt omkring sig stiger den røde Ildsoile op mod den bævende Himmel!" — „I raser!" raabte Borgfruen, og vilde sige. Da greb han voldsomt hendes Haand og raabte: „Bliv! — I skal i det mindste ikke længere hyklende følge for mig, at I jo forstaaer mine Ønsker. Jeg elsker Eder. I er en Kvinde; I har altsaa mærket det for længe siden. Jeg elsker Eder med Qual og Lyk, med en Ild, som, foragtet af Eder, stille fortærer mig. Men saaledes skal det ikke blive længere! Jeg vil Giengjeldelse, om jeg end skulde kiste den med min Siæls Fortabelse!" — „Forlad mig øieblikkeligt!" raabte Dorothea med ædel Brede, „og bered Eder paa, at gjøre min Gemal, saasnart han kommer, Regnskab for den Banvidstale, en Nuus vel ikkun kunde bringe over Eders Læber."

Da skiar Kruko Tænder, saate mumlende: „Død for Rierlighed: det er Qvindetak! Din Lykke er det, stakkels forlibte Mar, at Du med et eneste Ord kan nedtordne dette Overmod, ellers var Du forloren!" Derpaa sagde han, stirrende med rullende Øie paa den martrede Kvinde, koldt og haanligt: „I vil forraade mig, Adelma?" — Pludseligt veeg al Farve fra Dorotheas Rosenkinder med Forfærdelse betragtede hun Martrereren, aabnede ængsteligt Munden, som til

et Spørgsmaal, og sank i samme Dieblig afmægtig tilbage paa Stolen.

„Vanvittige Nidding! Du har myrdet hende,“ skreg Kruko, slog Haanden rasende mod Panden, styrtede for den Afmægtiges Fødder, trykte hendes Haand mod sine Læber, og vædede den med brændende Taarer. Nu gik Døren op, og den lille Deodat, Dorotheas treaarige Søn, kom ind, og hang sig, da han saae den skionne Moder bleg og med lukkede Dine ligge paa Stolen, med et høit Jammerkrig om hendes Hals. „Hendes Barn og Hans!“ hvisttede Kruko, betragtede de Gruppen. „D, allene i denne Tanke ligger Helvede.“ Nu slog den deilige Qvinde, vakt af Sønnens Kyssse, Dine op, strøg de bølgende Ravelokker fra den høie Pande, og fæstede uendelig Moderkærligheds Blikke paa Barnet, der med sine smaae Hænder fixtegnende klappede hendes Liliefinder. Derpaa betragtede hun Kruko, som stod der, henstunken i det herlige Skuespil, med majestætisk Uvillie, og vinkede, at han skulde gaae. Han tøvede i rasende Trods, da traadte hendes Terner ind. Hun hørte den Ene melde Pater Ezelaus, at hun ventede ham i Borgkapellet i Skriftestolen, og forlod, ledsaget af den Anden, Klosettet med sin Deodat paa Armen. Længe stod Kruko i det tomme Gemak, derpaa stampede han vildt i Gulvet, truede med knyttet Haand op mod Himlen og styrtede rasende ud.

Den mørke Nat var brudt ind; fierne Torbens
 Skrald blandte sig med Stormens Hyl. I Slotsgaar-
 den stod Kruko, liig den første Morder, i stille for-
 tvivlende Raserie. Vidskede af Drkanen slagrede Haas-
 rene vildt om det fordreiede Ansigt og hans Dine stirre-
 de mod de oplyste Binduer i Borgkapellet, hvor Doro-
 thea skristede nu. Efter en Stund aabnedes Døren til
 Kapellet; ledsaget af sine Terner traadte Borgfruen ud,
 og gik med ilende ængstlige Skridt over Gaarden til-
 bage til sine Værelser. Kruko skjulte sig bag Gaards-
 brønden, og da de vare forbi, stod han længe mørkt-
 grublende. Derpaa foer han op, og gik med trodsige
 Skridt ind i Kapellet. For Altaret knælte endnu den
 ærværdige Gjeslaus, og, greben af en Gysen, han ei
 kunde vorde Herre over, blev Kruko staaende i Indgan-
 gen. Nu havde Gubben fuldendt sin Bøn, stod op
 fra Altarsoden, slukte Rierterne, gød frisk Dlie i den
 evige Lampe, og vendte sig om, for at forlade Kappel-
 let. Da traadte Kruko med frækt Mod hen imod ham;
 greb hans Haand og sagde: „Et Ord, Hr. Pater.
 Den korte Tid tillader mig ei, sirligen at indlede min
 Begiering. Jeg kiender Dorothea's farligste Hemme-
 lighed, der ei heller kan være. Eder, hendes Skriftefa-
 der, fremmed. Men til hendes og min Lykke, maa-
 skee til hele Schlesiens Frelse, er det nødvendigt, at
 jeg ogsaa lærer at kiende de Tølelser som, forborgne

i den skionne Qvindes dybeste Hierte, kan ere Gud og Eder bekiendte. Elig Underretning skal bestemme mit Daad, og af den verdenskloge Dominikaner, der vist i Stilhed ugleer den Jerdom, som nærer ham, venter jeg, at han mod rigelig Belønning vil svare mig sanddrue, naar jeg spørger, hvad Borgsruen nys be- troede ham i Skriftestolen."

Med rolig Bærdighed saae Ezeslaus paa den vilde Spørger, og svarte derpaa i alvorlig Tone: „J er meget syg, Kruko, om J end ikke er det paa Leges- met. Naar J atter er kommen til Jer selv, naar Eders bedre Jeg har seiret over de mørke Magter, da venter jeg Eder i Skriftestolen, for at paalægge Eders Frækhed den fortiente Bod." — Haanligt smilende svarte Kruko: „Troer J, at Muafesnak formaaer at rokke Mandens Forsæt? Jeg kiender min Hemmelig- heds Værd og den Almagt, den giver mig, for godt til, at lade mig skrække ved kraftløse Trudsel. Hvad Dorothea føler for mig, Kiærlighed, Had eller Foragt, hun har betroet Eder det i denne Time og ei kommer J ud af Kapellet, før J har sagt mig det." — „Ar- me Menneske," sagde Ezeslaus medlidende: „forhast Jer ikke, J naaer Afgrunden tidsnok endda! Bed og gjør Bod, det er det eneste Raad, Eders troe Sielælæ- ge formaaer at give Eder," og vandrede hen mod Døren.

„J haaner mig!" kreg Kruko og trak Dolken. „Bed den almægtige Gud! J kommer ikke levende fra

dette Sted, hvis J tier længere." — Gzeslaus taug og alt blinkede Mordstaalet i Riddingens Haand. Da oplystes pludselig Kapellet af glimtende Lyn og i sit blanke Straaleffær stod Munken der forklaret for Synderen i sin Helgengloria. I samme Øjeblik bragede Torbenen ned, Dolken faldt af Kruko's Haand og blændet og bedøvet fæstede han sit Blik paa Jorden. — „Mig er det ei beskaaret herovenfra, at falde for Din Haand," talte Gzeslaus med alvorl g Majestæt; „thi Meget vil Herren end fuldbringe ved sin Diener herneden. Dgsaa Dig har han, som selve de faldne Kander ere underdanne, udkaaert til sit Redskab, at Martyrkronen ved Dig kan worde trykt paa Tusindets Tinding. Mig lader Anden læse af Dine usalige Træk, at Du, liig den uheldige Judas, vil forraade den, der kærligt brød sit Brød med Dig. Saa skynd Dig da herfra, at fuldende Dit Bærk og forpest ei længere ved Din Nærværelse Gudstemplets rene Himmelluft." — Nu fyldte et nyt Lyn Kapellet med et graßseligt Lys, Torbenen bragede paa nye, og forfærdet, tilintetgiort, fortvivlende, og dog besluttet til det Bærste, styrtede Kruko ud i den vilde Uveirsnat.

Paa Tilbagereisen fra den hertugelige Hofborg var Ridder Hans von Rothkirch, overrasket af Uveiret, taget ind i Herberget i Neumarkt, og sad der fordybet i

alvorlige Tanker, bag det uberørte Bæger, medens nogle Borgere fra Byen, sladdrende med Barten, tømte deres Kander ved Siden af. Underholdningen, der stedse blev mere levende, vakte endelig Ridderen af hans Drømme, og han hørte nu saameget opmærksommere efter Samtalen, som dens Indhold hvert Dieblif vandt i Interesse for ham. „I slipper ikke, Fatter Jakob,“ raabte just en ung Borger utaalmodigen „I maa endelig engang fortælle os Historien om den heidenske Prindsesse ret ubførligt. Dengang var jeg just i fremmede Lande. Man har hørt saa meget derom, men intet fuldstændigt eller grundigt; ogsaa lyver man saa meget til. Fyld os Kanderne paa nye og fortæl saa Alting i tilbørlig Orden. I veed at sætte Ordene firligt som en Munk og der er Intet i Verden saa behageligt, som, naar det ret stormer og tuder udenfor, at sidde inde i den trygge Stue bag fyldte Kander og høre paa fæle Historier. Jo grueligere En bliver tilmode derved, desbedre er det.“ — „Fortæl! Fortæl!“ skreg hele Bordselskabet og Barten, saalunde smigret og bestormet, kunde ikke længere staa imod. Han fyldte Kanderne og begyndte derpaa som følger:

„Førrige Maaned var det netop fire Aar siden, at en fremmed Svend en Morgen traadte ind i min Skienkestue og tog hele mit Huus i Beslag for en høi Tartarfyrstes Gemalinde og hendes Følge. Menneskets brune Ansigt, hans underlige fremmede Dragt og hans ge-

broch'ne Lydsk, kom mig betænkeligt fore; men da han strax betalte for en Uge forud i gode ungariske Dukater, beroligede jeg mig, og traf alle Anstalter til, sømmeligen at imodtage den fremmede Dame. Solen var alt nede, da et prægtigt Tog af Heste og Vogne holdt udenfor Herberget her. En høi og rank Frue, tæt tilsløret, løftedes først af sin Ganger og gik strax op, at tage mit bedste Bærelse i Besiddelse. Hende fulgte endnu tre tilslørede Qvinder, der vel vare hendes Tøner, og en Mængde sorte, rigtflædte Uhyrer, med hæslige, fine Navnestemmer gik ogsaa op og leirede sig i Bærelset udenfor Hovedgemakket. Ind i min Skienkestue drog en rigt Smykket Hedning, der lod sig kalde Myrsa, med en Flok Evende, og Alle levede de hos mig herligt og i Glæde, og betalte Altting med deilig blankt Guld. Næste Morgen kaldte et af de sorte Uhyrer mig til Damen. Jeg adlød, og da jeg var kommen op af Trappen, førte Mohren, holdende den blanke Sabel over mit Hoved, mig ind til Fruen, der sad paa Gulvet paa kostbare Tæpper med forslagte Been. Hun talte Lydsk, som Polakkerne pleie at tale det; men Alt, haad hun sagde, lød som himmelsk Musik. Hun erkjendte sig ret omstændeligt om vort gode Schlesiens Stilling, Skikke og Bedtægter. — Hun var saa huldsalig og mild som en Engel, og da jeg fortalte hende om vore skionne Kirker og om vor Gudstieneste, da blev hun dybtbevæget og hendes Tøne bævede, som

om hun græd, hvilket jeg dog, for det tætte Slørs Skyld, ikke kunde see. Derpaa maatte jeg fortælle hende om vore Adelsmænds Færd, ikke om Polakernes, men om Tydskernes, som Hertugen, vor naadige Herre, har bragt ind i Landet, og Beretningen om deres Nidderaad og blide Udfærd mod deres Hustruer, syntes ret at fryde hende, hvorvel hun mere end een Gang udstødte ret et dybt, hierteskierende Suk. Derpaa lod hun mig huldrigt fare. En af hendes Terner rakte mig, paa hendes Befaling, en Flaske af den kosteligste Rosenolie, hvorpaa mit Uhyre ferte mig ud igien. Endnu samme Morgen toge et par Karle ind til mig, for hvis Galgefjæs jeg blev inderlig angst og bange, thi jeg vidste gandske vel, at de havde staaet i den sorte Ruperts Tjeneste, paa hvis Hoved Herrerne i Breslau havde sat hundrede Gylden. De gave sig i Lag med Hedningerne og drak dem dygtrigt til. Jeg blev stedse ængsteligere, thi det kom mig fore, som om de fremmede Ryttere blot vilde tage Leiligheden i Diesyn. Jeg havde nær anmeldt Sagen for vort Raad, men jeg var bange for den sorte Rupert. Intet foresaldt, og jeg lagde mig rolig til at sove."

„Bed Midnatstid vakke en frygtelig Larm mig. Mordskrig og Baabenflirren lød giennem hele Herberget. Hedningerne vare blevne anfaldne af en overlegen Røverflokk, og værgede sig tappert. I min Angst sprang jeg udenfor Gadedøren. Der holdt den sorte

Rupert i Spidsen for en stærk Mytterflaare og Borger-
 skabet løb sammen med Beværet i Armen, for at jage
 Rovridderen bort. Men han lod Trompeteren blæse,
 og tilraabte Borgerne, at han ikke havde med Byen at
 gjøre, men med Hedningerne, den herbergede. Bor-
 gerne skulde gaae rolige hver til Sit, saa vilde han
 paa sit ridderlige Ord drage bort uden at gjøre mind-
 ste Skade; men i modsat Fald tvang Nøden ham til,
 at stikke Byen i Brand paa alle fire Hjørner. Da li-
 stede Borgerflaabet sig gandske stille bort, og Røvere
 sadde nu for størstedelen af og trængte ind i Herberget,
 og lidt efter lidt kom den hele Bunde ud igien, belæs-
 fet med umaadeligt Bytte. Rupert og hans Underhø-
 vedsmænd toge de hedenfke Piger foran sig paa Sadel-
 knappen og hele den vilde Skare stormede ud af
 Porten."

„Nu vovede jeg mig igien ind i mit Huus, men
 lad mig ikke tale om det Syn jeg havde, da fra alle
 Kamre, hvori Røvere og Hedninger laae døde og døen-
 de iblandt hverandre, Blodet strømmeviis flød mig imø-
 de. Jeg søgte kun den stakkels Prindsesse, der havde
 talt saa huldsaligt med mig; at hun ikke var bleven
 bortført med Ternerne, vidste jeg. Jeg trøede altsaa,
 at finde hendes Liig ovenpaa i hendes Gemak; men der
 var Intet at finde, uden et par sorte Uhyrer, der sag-
 tens ere faldne i Kamp for Prindsessens Liv, og da
 jeg havde giennemført hele Huset og efterseet alle Skor-

stenene og hver Krog paa Loftet, fandt jeg endelig om en Vinduespost i Baghuset et sønderrevet og sammenknyttet Lagen, som den stakkels Fyrstinde vist har ladet sig glide ned af, for at redde sin Ære. Jeg bad et par Ave Maria for hendes Livs og hendes arme Siels Frelse, lod mit Huus skure og hvidte fra øverst til nederst og gjorde mig ret megen Umage for at glemme den gruelige Nat. Efter den Tid var den sorte Rupert som vækblæst af vort gode Schlesien, og som man hører, skal han med sin Bande have taget Tjeneste hos den polske Konge Boleslaw's og for to Aar siden være bleven i et Slag mod Tartarerne ved Krakau."

„Men for tre Aar siden havde jeg nok et sælsomt Eventyr, som jeg endnu maa fortælle Eder, fordi det hænger sammen med den bedrøvelige Historie. Det var en Nat, jeg laae i min gode Søvn, da en Fremmed, hyllet i en lang Kappe, bankede mig op og forlangte et eensomt Kammer. Da jeg havde anvist ham det, tillaaede han Døren, kastede Kappen af og jeg betragtede med Forfærdelse det brune Ansigt med de smaa vildtlynende Dine og det græsselige sorte Skæg: livagtig saa han ud som Hedningerne, der vare omkomne i mit Herberge. Den gule Silkelivkiole, som foran aaben, lod mig see det haarbedækte Bryst, sammenholdtes af et Guldbelte, hvorfra en Sabel, rigt besat med Edelstene, nedhang, og hele hans Klædnings Dragt, fra Juveelklenodiet af, der fæstede Fierbussen

til Huert, ligetil de gule, rigtbroderede Støvler med Guldsporer paa, sagde mig tydeligt, at jeg havde en høist fornem Tartarsyrste for mig. Nu tog Hedningen en blinkende Dolk op af Beltet. Jeg troede alt, han vilde hævne sine Landsmænd paa mig uskyldige Mand og sank skælvende paa mine Knæe. Men den Fremmede lagde Dolken paa Bordet, en tung Pung med Guld derhos og sagde i en stolt og truende Tone: „Sandheden lonner Guldet, Løgnen Staalet! Fortæl mig hvad der for et Aar siden mødte Tartarsyrstinden i Dit Herberg troe og omstændeligt.“ Jeg fortalte den gruelige Historie, som jeg nyligen fortalte Eder den, og paa hvis Sandfærdighed jeg kan tage Sakramentet naar det skal være. Han mumlede derpaa i sit hedenste Raubervelsk allehaande hen for sig. Derpaa sagde han til mig: „Staden er uskyldig; thi at I alle ere Kujoner, kan I ikke for; men Røverren skal jeg nok finde. Tag dette Guld til Erstatning for den Angst Du leed dengang og nu, og søns Dig til Lykke, at Din enfoldige og tro Fortælling har reddet dette Land, jeg alt havde besluttet at ødelægge i min Brede.“ — Dermed skiltes han fra mig og jeg ofrede strax næste Morgen hundrede Borslys paa vor Frues Altar, for at affinde mig hos hende og de kære Helgene for min Redning og uventede Lykke.“

„Og om den ulykkelige Syrstinde har I intet hørt siden?“ spurgte Rothkirch, der med stedse ængstligere

Spænding havde hørt paa Fortælleren. — „Det spurgte ogsaa den underlige Hedning om,“ svarte denne, „men jeg maatte svare ham nei ligesom Eder. At hun er kommen levende ud af mit Huus, torde jeg vel sværge paa, men hun maa dog vel være falden den gale Rupert i Hænderne, eller være forulykket paa Flugten, ellers var hun vel, fremmed i Landet og uden Bistand, efter Høvernes Afreise vendt tilbage til vort gode Neumarkt.“ — „Og hendes Ansigt saae I aldrig?“ spurgte Rothkirch videre. — „Nei,“ svarte Bærten. „Emuk maa vel Damen have været, sorte Lokker bølgede frem under Eløret, hvorigiennem et par saunde Sole af Dine straalte.“ — „Hendes Dragt?“ spurgte Rothkirch bævende. — „Et grønligt Silkestof, giennemflettet med gyldent Løvværk.“ — „Hellige Gud, min Ahnelse!“ raabte Rothkirch og bød sine Svende, strax føre Hestene frem. — „I det gruelige Veir vil I bort, ædle Herre?“ spurgte Bærten bestyrtet. „Hor, hvor Stormen brusser, hvor Hagelen pidsker paa Ruderne, I sætter Livet til!“ — „Goraarsaande imod Uveiret i min Siel!“ sagde Ridderen hen for sig, løb ud, og snart saae de forundrede Borgere ham jage ud med sine Svende i det vilde Veir.

Selens første Straale blinkede giennem den skyfulde Himmel, da Rothkirchs Gængere tordnede over

Borgvindebroen. Dorothea, der i ængstelig Betyrning for ham havde giennembaaget Matten, fløi ham imøde i Slotsporten, og gios ved det kolde Favntag, hvormed han hilste hende. „For den hellige Tomfrues Skyld, hvad er Eder vedfaret?“ spurgte skialvende den skionne Qvinde. — „Jeg har hørt gruelige Eventyr,“ svarte Ridderen, mørkt henkuende for sig, „om Rov og Mord og nedrigt Qvindebedrag.“ — „I har talt med Kruko?“ raabte Dorothea forfærdet. — „Med Kruko?“ spurgte Rothkirch undrende. „Jeg saae ham ikke. Er han ikke i Borgen?“ — „Hans rasende Udfærd i Aftes,“ sagde nu Borgfruen roligere, „beviste mig tydeligt, at hans Forstand er forvirret, og før jeg kunde befale, at bringe ham i sikker Forvaring, er han, som Portneren beretter, i den græsfelige Uveirsnat, uden Baret, som en Rasende reden herfra.“

„Eælsomt!“ mumlede Rothkirch, og vandrede op ad den høie Lindetrappe til Dorothea's Gemak; og da den skionne Qvinde skialvende var fulgt efter ham, traadte han hen for hende, saae hende skarpt i Øinene, og sagde: „Da jeg for fire Aar siden fandt Eder i min Skov, udgav I Eder for en polsk Frøken, der for at undgaae Valget imellem Klosteret og en forhadt Brudgom, var flygtet fra sit Fædreland. Bliver I endnu i Dag ved dette Eventyr?“ — Ved Rærlighed, Brodebevidsthed, Anger og Skienhed, en bedende Magdalene liig, stammede Dorothea et sagte Nei. „Saa er I

Tartarfyrstinden, der for fire Aar siden i Neumarkt undflyede Ruperts Kæverhænder? spurgte han igien. — „Ja,“ hvissede den arme Qvinde, grædende omfavnende den strænge Ridders Knæe. „Hellige Gud! raabte denne med rasende Smerte, „saa har en hedensk Qvinde, en alt Formælet, vanhelliget Egt. Skabets Sakrament, og besmittet min ridderlige Seng!“

Da reiste Dorothea sig op fra Jorden, og sagde med ædel Stolthed: „Ei er jeg mig nogen Brøde imod Eder bevidst, uden den, hidtil at have fortiet Eder, hvad jeg nu vil sige. Kæverfyrsten, der engang rev mig af min Moders Arme, havde ingen Ret til mig. Aldrig har jeg erkjendt ham for min Egteherre, og da den værdige Tzslaus for Altret vandt den hellige Stola om vore Hænder, havde han alt hemmeligen ved Daaben indlemmet mig i de Ch istnes Samfund. Eder dulgte jeg det, for ei ved Sandheden at støde den Mand fra mig, mit Hjerte slog imøde første Gang jeg saae ham. Men i min Skriftefaders Bryst nedlagde jeg min Hemmelighed, og er det en Forbrydelse, da er den udslettet ved Bod og Absolution, og, rensat for Gud, staaer jeg kun bævende for min Jordedømmer, hvis Kiærlighed ville tilgive, hvad inderlig Kiærlighed forbød.“ — „Men hvem er den hedenske Fyrste, der har anmasset sig en Kæverret til min Gemalinde?“ raabte nu Rothkirch, som Blodet steg i Kinderne og Bredeaaeren svulmede paa Panden. „Nævn mig ham, Dorothea, at

jeg kan fordre ham til ærlig Kamp og Sværdet dømme os imellem." — „Det, høie Herre," svarte Dorothea med elskende, frygtfuld Ydmyghed, „er en Hemmelighed, jeg har fortiet selv for min Skriftefader, og maa blive en Hemmelighed til hiin Lysets store Dag, der opklarer Alt, hvad Mørke nu bedækker." — „En tydsk Kvinde tør Intet dølge for sin Vægteherre," raabte Rothkirch med rynket Pande. „Hun, som engang skuffede mig, maa være sanddrü nu og aabenhjertig, hvis jeg skal kunne stole paa hendes Anger. Hvad hedder Hedningen?" — „Dræb mig, Herre!" sukede Dorothea, omfavnende hans Knæ paa nye; „jeg kan ei nævne ham!"

Der stod den stolte Ridder i Lidenskabernes Kamp. Brede bød ham, at støde den skionne Hemmelighedsfulde fra sig; Kiærligheden at drage hende op mod sit Hierte og saalunde vaklede han længe, bestormet af modstridende Følelser. Da gik Døren op, og den lille Deodat traadte ind, at hilse den hjemkomne Fader. Han løb hen til den knælende Moder, flængte den lille Høire om hendes Hals og strakte den Venstre ficer-tegnende op mod Faderen, hvis Brede begyndte at sagtnes. „For den hulde Drengs Skyld, jeg har givet Eder," raabte Dorothea, „tilgiv mig og aag min Taushed, hvis Kilde sandelig kun er min grændseløse Kiærlighed til Eder." — „Seg tilgiver!" sagde Rothkirch, rask opløstende Hustrue og Barn, trykkende dem

til sit Hjerte. „Jeg tilgiver og agter Eders Tausked,
hvis Næenhed Eders klare Die er mig Borgen for.“
— „Min kiære, høimodige Herre!“ jublede Oriental-
inden, favnende ham med østerlandsk-qvindeligt Glø
og Underdanighed. „Fader! Moder!“ lallede den Lille
glad, klyngede sine Smaaearme om Begges Nakke og
førte deres Læber sammen til Kiærlighedens og Forsø-
ningens hellige Kys.

Gyngende den jublende Deodat paa sine Knæe, sad
Rothkirch ved Siden af sin arbeidernde Huusfrue ved
Bægeret i behagelig Røe, da Pater Czeslaus, reise-
klædt, med Wandringsstaven i Haanden, traadte ind
i Gemakket, at tage Afsked fra Borgherskabet. For-
undret spurgte ham Ridderen, om det ikke mere beha-
gede ham paa hans Borg, siden han saa hurtigt vilde
forlade den? — „Hos gode Mennesker behager det mig
stedse,“ svarte Gubben med alvorlig Bemod; men mig
kalder Pligten tilbage til mit Kloster. Paa den østlige
Horisont optaarner sig et frygteligt Uveir, hvis Flam-
mestømme ville udgyde sig over vort arme Schlesien
og det anstaaer Hyrden vel, i Farens Stund at vaage
hos Hiorden, Herren betroede ham.“ — „Uveiret har
udraset,“ svarte Rothkirch smilende. „See Jer om:
I Osten og overalt straalet Himlen blank og blaa.“
— „For det jordiske Die,“ svarte Munken betænkeligt.

„Ond det menneskelige Kortsyns Lykke, hvorved Guds vise Godhed bevaree os fra tusinde Lidelser.“ — „Nu først vorder det mig klart, at I har talt billedligt, ærværdige Fader,“ sagde Ridderen halvt i Spot, „og forstaaer jeg Billedet ret, peger I hen paa Tartarernes nye Indfald i Polen, hvorom jeg i Gaar førstegang hørte fortælle i den hertugelige Hofseir. Da har vel den de geistlige Herrer egne Vaabenangst hentet Eder til overdrevne Forger. Om endog den kække Boleslaws Sværd hidtil troligt bevarte sin Ufkyldighed ligesom han selv, saa lever dog endnu Vladimir, Krakaus tapre Woywode. Han har i Fior vist Tyrkerne ved Turcko, at de ei ere uovervindelige. De polske Magnater ere vaagnede til Fædrelandets Forsvar og har Noverhorden vovet et nyt Angreb, vil den snart komme til at søge Hiembeien med blodig Pande.“ — „Det trodsige Overmod følger Fordærvelsen i Hælene,“ raabte Czeslaus, glemmende sig i sin Begjæring. „Som I, puffede Polens Feltherre paa jordisk Kraft, glemte, at anraabe Himlens Hielp og hans Hær blev flagen og Krakau blusser i Flamme mod Himlen og ødelæggende vælter sig Fiendebølgen over det ulykkelige Land.“ — Nu sprang Borgherren forfærdet op og stirrede Præsten i Ansigtet, der syntes at straalet af et indre Lys og blegnende foldede Dorothea Hænderne til Bøn. Da kom Czeslaus igien til sig selv, slog sig

angerfuld for Brystet og sagde: „Tilgiv, hvad jeg har talt, ædle Ridder og Lev vel! Eder kækkearme Guds stærke Engel! Til Tak for Eders Venskab modtag mit sidste Raad: Hvad Eder er kært paa Jorden, det bringe I, naar Faren nærmer sig, til Breslau's Mure. Hist tilkyder Jer Sanct Adalberts Kloster et sikkert Tilflugtsted og skulde ogsaa dette, som min Drem kundgjorde mig i dunkle Billeder, styrte sammen i flammende Ruiner, da er jeg Eder Borgen for et andet trygt Asylum og skal der troligt vaage over Eders frelste Kiære.“ Derpaa rakte Munken det ædle Par rørt sin Haand, signede den lille Deodat med Korsets Tegñ og forlod Gemakket hurtigt.

Paa Borgen Rothkirch blev det nu paa eengang ret muntert og levende. Ridderstvende rede ud paa alle Kanter, at kyde de fierne Lehnsmænd holde sig kampberedte, Vaabensmedde hamrede Rustningerne tilrette, unge Knose slebe Sværde og Hellebarder og øvede sig i Glitsbueskydning, Karle tumlede de vilde Hingster i Gaardene, fyldte Steenkurvene, befæstede Kasteskylset paa Murene og overalt gik Ridderen anordnende og opmuntrende omkring; alt for tydeligt bevidnede hans rastløse Virksomhed hans Troe paa Gzeslaus prophetiske Ord.

Saaledes var en Uge runden hen, da Clemens, Slotshovedsmanden, paa skumbedækket Ganger fra Glogou kom inridende i Borggaarden. Forundret bés

tragtede han de frigeriske Anstalter og sagde til Slots-
 herren, der hilsende traadte ham imøde: „Med Emer-
 te seer jeg Eder indviklet i en Privatfeide nu, Fædre-
 landet trænger til Jer Arm. Thi umueligen kunne
 Eders Ræstninger staae i Forkindelse med det Ludskab,
 jeg fra den Hertugelige Hofleir bringer Eder ligesaa frisk
 som det der er indløbet. „Ha, Tartarerne!“ raabte
 Rothkirch med ahnende Skræk. — „Saa veed I dog
 alt,“ tog Clemens Ordet, „at de den attende Marts
 have slaadet Vladimir ved Chmelik og stufket Krakau i
 Brand? Paa deres umenneskelige Biis hærge de Landet
 trindt omkring og true Schlesien. Hertug Micezlauß
 af Oppeln er allerede brudt op med sine Eskarer, at dæk-
 ke Dderen mod dem og vor Hær rustet sig. Hertugen
 lader Eder bede, at drage til Liegniz med alle Eders
 vaabendygtige Mænd og der at støde til Hovedhæren.
 Borgen her kan I lade tom tilbage. Vi behøve det
 Mandskab, I maatte efterlade til dens Forsvar, alt
 for meget i aaben Mark, thi utallig er Hedningernes
 Hær, og det gielder om, at stille en stærk, levende,
 staalbedækket Dæmning imod Bølgen, der brusende
 truer at styrte sig over vort Fædreland.“

„Hertugens Billie er mig Befaling,“ svarte Roth-
 kirch. „Anstalterne, I see, ere blot Virkningen af
 dunkle Rygter, der ere komne mig for Dre om de Pol-
 skes Nederlag. Disse Rygter kan jeg takke for at jeg
 alt i Overmorgen kan bryde op mod Liegniz med mit

Banner." — „Men hvor vil I gjøre af Eders Barn og Eders Gemalinde? spurgte Clemens med hiertelig Deeltagelse, pegende paa Dorothea, der just treen ud af Slotsdøren med den smilende Deodat ved Haanden. „Jeg tænker at sende Begge til Breslau, naar Faren nærmer sig," svarte Rothkirch. — „Dertil vilde jeg ikke raade; Hertug Henrik holder sin Moder og sin Gemalinde ikke engang sikke bag Liegnitz's faste Mure, men vil sende dem til Gressen." — „Kommer Tid, kommer Raad!" raabte Rothkirch ubekymret. „Endnu hufere Tartarerne i Polen, endnu veed man ikke med Nished, om deres Røvertog gielder Schlesien og da staaer Henriks og Micislaus, foreente Magt end der, den vil vel knuse deres." — „Foreente Magt?" spurgte Clemens betænkeligt: „Micislaus har tilbageviist Henriks Forslag, at lade Hærene ståe sammen. Kiender I ikke Polakkerne? De hade os Tydskere med et saa uforsonligt Had, at selv vort Folkens navn i deres Eprog er bleven til et Skældsord. Hvorledes vil, selv i Farens mørkeste Nidlik, den stolte Hertug af Oppeln overtale sig til, at adlyde vor herlige Henrik som Overfeltherre; og det maa dog skee, hvis den Eneste, der har Kraft og Wiisdom dertil, skal føre Schlesiens samtlige Vaabenmagt til Seir og Hæder!"

„I seer alt dette for mørkt, Hr. Slotskapitain" svarte Rothkirch freidig. „Følg mig i Ridder salen. Jeg vil imidlertid fylde Bægrene, og medens vi kraftigen

virke for den gode Sag, ville vi drukne utidige Sorger i ædel Ungarviin!" Han gik, og Clemens vilde følge ham, da Dorothea hastigt greb hans Haand og ængstligt spurgte ham: om han ikke vidste, hvo der anførte Tartarhæren. „Chan Batu" svarte Ridderen, overseende den Dødsbleghed, dette Navn gik over Dorotheas Kinder. „Dog skal han med sin halve Hær, have forfulgt de flygtende Polakker ind i Ungarn. Resten af Hæren blev under Peta Chan tilbage i Polen." Med et taknemmeligt Blik mod Himlen aandede Dorothea friere, takkede Ridderen for den givne Underretning, vinkede en Terne, gav hende sit Barn og gik derpaa eensom, henstunken i dybe Tanker, ned i Borghaven.

Aftenen, der just begyndte at dæmre, blev i det høie dunkle Bøgelysthuus, hvori Dorothea nederst i Haven drømmende sad, alt til Nat. Med fra Ridderhusens klartoplyste Vinduer tonte Sang og Bøgerklang, og Paukers og Trompeters Skrald forkyndte Skaalerne, der her udbragtes paa Hertug Henriks Lykke, paa Schlesiens Frelse og Hedningernes Fordærvelse. Kothkirchs Lehnsmænd vare med Mænd og Gangere dragne ind i Borgen og Ridderen var ret munter med de trofaste Vasaller, der maaskee snart skulde bløde med ham. — Dorothea stod just op, for at vende tilbage til Slotet, da raslede det grueligt ned ad den høie Borghaves

muur, og før den Forfærdede kunde fatte sig til Flugt og Raab om Hielp, stod en Mand for hende, hvori hendes af piinlig Dødsqual pludseligt grebne Hierte, trods Mørket, ahnede den vilde Polak. Skielvende traadte hun tilbage og Uhyret talte med sagte Bøst: „J er ikke bange omsonst, skionne Frue. Jeg er Kruko. Siden i Gaar Nat har jeg, rastløs som en uselig Aand, vanket om i den vilde Stov. Endnu engang maatte jeg see Eder. Dette Dieblik skal kaste Loddet over Eders og min og dette Lands Skiebne. Foragten, J hidtil viste mig, kan maaskee være qvindelig Kostebarhed, eller Folge af Kampen mellem den gamle Pligt og den nye Kiærlighed. Maaskee har dog Gløden, som redningsløst fortærer mig, i Eders Hiertes Lændom tændt en stille forborgten lille Flamme for mig, maaskee kan Farens Storm oppuste den. Derfor siger jeg Eder aabenhjertigt: Jeg veed Alt, og er vis i min Sag, thi jeg var for fem Aar siden i Bolislaws Folge, da han i Kiow underhandlede med Tartarhærsten, Eders Herre, og dengang saae jeg Eder. Fast besluttet er jeg, at opofre Alt for mine Dnsker eller min Hærn. Kan J giengielde Lid. uskaben, som forstyrer mig, da flye med mig i dette Dieblik. Vil J det ei, lader jeg mine Dæmle løs og nedstyrtter Fordærvelsen over Schlesiens Dale. Terningerne er i Eders Haand: kast nu!“

„Morder! Hielp!“ skreg Dorothea, og vilde flye, men med stærken Haand holdt Kruko hende fast, og

træende funkede hende hans Dolk imøde. „Jeg kunde have Lyst til, at gjøre Angsttraabet sandt, fnyste han, men det var en jammerlig Hævn, for de Dvaler, I lade sønderrive mit blødende Hjerte, at lønne Eder med et eneste barmhiertigt Stød. Lev, Adelman, lev for Din Fortvivlelse!“ — Han forsvandt. Som en saaret Hind, med Pilen i Brystet, vaklede den ulykkelige Dorothea hen mod Slottet, Aftenvindens Pust i Løvet syntes hende at være Forfølgerens Ande og bevingede hendes Skridt, og da Rothkirch, der havde hørt hendes Angestskrig, traadte i Haven med Folk og Fakler, styrtede hun bevidstløs i hans Arme.

Ryttersvendenes Trompeter, Fodknægtenes Trommer hilste Solen, da den paa Dpbrudsmorgenen gik op bag Borgen Rothkirch. Hobene rykkede sammen, Rothkirch svang sig i blinkende Staalmykke paa den brusende Hingst, og den blege Dorothea lod sig saa svag hun end folte sig, løfte op paa Passangerer, medens Goldammen tog den jublende Deodat foran sig paa Sadelknappen. — Da Ridderen havde ordnet Skarerne til Toget, fløi han endnu engang hen til den elskte Hustrue og saae hende med bekymret Rieerlighed ind i de forgrædte Dine. „J er meget svag, min Dorothea,“ sagde han ængsteligt, „vil I kunne taale Reisens Møie? Endnu er Faren langt borte, vil I ei heller tøve lidt paa Rothkirch og siden følge efter under sikkert Leide?“ — „Nei, nei!“ raabte Dorothea hastigt. „Ei forlader jeg Eder,

før den yderste Nød byder det; kun ved Eders Side føler jeg mig sikker." — „Gaa skee Din Willie, Du Trofaste!" sagde Rothkirch rørt, „og gid Overbeviisningen om min inderlige Kiærlighed og Haabet om en v. ulig Fremtid, liig trøstende Engle maa gyde Nølighed i Dit piinte Hierte!" Rask kastede han derpaa, mandigt bekæmpende sig selv, Hingsten om, drog sit Sværd og gav med høi Røst Befaling til Opbrud. Lystigt stralbede Trompeterne, hvirvlede Trommerne, og med Indeligt Jubelfrig drog den lille Hær henad Weien til Liegnitz, glad besluttet, for sin Gud, for sin Hertug og for sit Fædreland at indsætte det friske Liv i Dødens blodige Terningspil.

Paa Sletten udenfor Liegnitz samlede Hertugens Hær, sammenstrømmet fra hele Nedre-Schlesien, som Henrik beherskede. Sexhundrede Biergmænd fra Goldberg vare stegne op af deres Schachter, for at prøve Hændernes Kraft, der havde bearbejdet det haarde Erts, paa Ledningernes Hiernesfaller. Hertugens Hofstat, lutter Tydskere, var reden op med sit Kavallerie. Til den sluttede sig Clemens og Rothkirch og Korsfarerne, som Paven havde ophudt i hele Tydslands Rige, Boleslaws, Markgreven af Mærens Heltesøn, i Spidsen. Fra Norden tonte i det samme Trompeternes Seiersklang og en herlig Rytter-Eskadron nærmede sig Eta-

den. anført af Ridderne, hvis hvide Kapper vare smykkede med sorte Kors. Poppo, Landmester for den tydske Orden i Preussen, ved sit Løfte, mere endnu ved sit kristelige Riddermod ansporet til, at bekæmpe Christenhedens Fiender, hvor de endog maatte vise sig, førte denne Skare hid til Schlesiens Forsvar, og mønstrende den talrige, udvalgte Hær, begyndte Rothkirch alt, at holde Seiren for vis, og Czeslaus Advarsler for Følger af Alderssvaghed.

Nu aabnedes Liegnitz's Porte, og Hertugen drog ud, ledsaget af sit hele Huus. Hedwig, hans høie Moder, alt dengang ved sin himmelske Wandel og sin høie Seergave Helgeninde-Navnet værdig, som den taknemmelige Efterverden gav hende, og Anna, hans Gemalinde, og Helt-spirerne Boleslaws, Henrik, Ladislaws og Conrad, og fem blomstrende Døttre omgavde de fyrstelige Forældre. Hærens eenstemmige glade Tilraab, hilste den høitelskte Fyrste og Skarernes Høvdinger rede ham imøde, ydmygt sænkende deres Sværde. Han holdt stille midt i Hæren, hvor et Altar, bygget af Moser, smykket med Blomsterkrandse og brændende Kiærter, hævede sig, og fra det overskuede den Korsfæstedes Billed Hæren. Der stod den ærværdige Biskop af Breslau, omgiven af sine Diakoner. Her talte Henrik med høi, kraftig Stemme til Hæren, der i dyb Stilhed lyttede til hans Ord, saalunde:

„Jeg takker Eder, Venner og Vaabenbrødre, at I ere komne saa stærke og velberedne, at sægte med mig mod den fælleds Fiende. Vel havde jeg ønsket, at vor Fætter Hertug Nicolaus havde forenet sig med os, istedetfor allene at ville byde Tartarerne Spidsen. Lad os derfor holde desto fastere sammen, og gjensidig Tillid, dog endnu mere Tillid til Gud, hjælpe vor retfærdige Sag til Seieren. Det gjelder om vor hellige Religion, vor Frihed, vor stille Arne og vore Fædres Grave, vore Kvinders Ære og vore Børns Liv. Gaaes der negensinde en hellig Krig, saa er den det, hvori vi nu drage. Derfor anstaaer det os Alle vel, som Christi Stridsmænd at betegne os med det Symbol, der maa være Christnen det Helligste. Følger mit Exempel, og hver den, der elsker Christum, han gjøre som jeg, og tage sit Kors paa sig! Prangende paa vore Bannere føre os Frelserens Martyrtegn til Seier, og falde vi i Kampen, saa straaale det Trost og Haab i vort bristende Die, og smykke da vor Gravhøi som Borggen for den høie Opstandelse!“

Med lydeligt Bifaldsbrag, flaaende med Sværdene paa de klingende Skjolde, besvarede de schlesiske Riddere den opflammende Tale. Medstegen af Hesten kreds nu den fromme Hertug hen til Altræt, bøiede sit Knæ for den Evige, og Biskoppens Haand fæstede Purpurkorset paa hans Skulder. Ham fulgte Felt herrerne og Ridderne, og hele Hæren blev, ligesom

disse, indviet til Korstoget af Diaconerne, der vandrede langs med Gelejerne og uddeelte de hellige Tegn. — Endnu holdt Bispen velsignende sin Høire iveiret, da fremvæltede sig fra Osten tykke Støvskyer, der stedse kom nærmere, og snart saae man en stærk Eskadron flygtende Polakker jage frem med flappe Tøiler. Deres Anfører, Eulislauz, den tapre Vladimirs Broder, galopperede hen mod Hertugen, sænkede ydmygt Sabelen, og sagde: „For den Guds, vi udbede os af Eder, ædle Hertug, at turde, frægtende i Eders Nækker, hævne vort Fædreland paa de Bantrocende, bringe vi Eder vigtigt Nyhedskab. Det lod som Peta Chan, vor Forderver, efter det ulykkelige Slag ved melik endnu en Stund vilde busere i Polen og derpaa følge den rasende Batu. Alt vare ogsaa hans Fortropper brudte op paa Veien til Ungarn, da blev han pludseligt af andre Tænker, og Tilbud kaldte Fortropperne tilbage, der nu vendte sig mod Dvieschlesien. Som en Spion beretter mig, har Batu Chan selv overbragt Modbefalingen. Med et lidet Følge er han uventet indtruffen i Zeta's Leir, og rasende har han svoret ved sin Afgud Huchock en frygtelig Eed, at han vil gjøre hele Schlesien til en blodig, rygende Drk. Hvad der saa pludseligt har rettet Barbarens Biede mod Eders Land, er en Hæmmelighed; men hans Hidkomme er vist desværre, og lader Gud ikke Horderne ved et Underværk opsluge af Jorden eller af Oderen, vil Hertug Micislauz faae en

haard Dyst med dem." — Med Hælderolighed hørte Henrik Rædselsbudskabet, vinkede derpaa Hans von Rothkirch til sig og bød ham, med sine Folk ride til Breslau, eller videre, om han fandt for godt, indtil han havde indhentet sikker Efterretning om Hedningernes Tog og Hertugen af Sympalns Krigslykke.

Just svang Ridderen sit Sværd, for at give sin Skare Tegnet til Opbrud, da gjorde en Larm ved Bognsborgen ham opmærksom. Han gallopperede derhen og saae sin Dorothea, nedstunken af Hesten, liig en Døende ligge i sin Ternes Arme. Paa hans Spørgsmaal fortalte man ham, Fruen var, over de Efterretninger, Sulislaus bragte, bleven saa forfærdet, at hun med et Skrig var stunken ned af Hesten. Da begyndte Ridderen stedse ængsteligere at ahne, her slumrede en frygtelig Hemmelighed dybt forborgen, og ret som frygtede han for, at vække det slumrende Uhyre, bød han sig sagtelig og bange over sin elskte Hustru, som laae der med blege Kinder og fæstede de skønne Dine, hun just slog op, paa ham med Kiærlighed og fortvivlende Angst.

Hu deelttes de medlidende og nysgierrige Tilskueres Kreds, og Fyrstinderne Hedwig og Anna, der havde hørt om den ædle Frue Rothkirchs pludselige Sygdom, iulte hende til Hielp. Hedwig satte sig ved Dorotheas Hoved og aabnede det gyldne Desmercæble, for ved den stærke, flygtige Duft at kalde hende tillive igien. Under denne Forretning fæstede hun de kloge, skarpe Blikke

paa den Lidendes Ansyn og stedse betænkeligere bleve hendes Miner under den provende Beskuelse. Da sagde hun alvorlig: „J har et deiligt, ædeltformet Ansigt, Frue von Rothkirch, men Eders Træk spaae intet Godt. Det er, som om Fordærvelsen var draget med Eder ind i dette Land, der modtog Eder saa gæstevensligt. Om ved eller uden Eders Brøde, maa Han over Stierne vide. Jeg, en stakkels Dødelig, vil ei ansætte mig Demmerret over Eder. Dog, Eders Sindsforvirring synes at hentyde paa en ond Bevidsthed, og i ethvert Tilfælde vil jeg raade Eder, at betroer Jer til en værdig Skriftefader.“

Herpaa stod Fyrstinden op, og begav sig med sin Svigerdatter til Hertugen, medens Ridderen, liig en Billedstøtte, sad paa sin Hest, thi hvad der længe i mørke Ahnelser havde martret hans Bryst, havde nu Sanct Hedwig udtalt i tydelige Ord. Pludseligt foer Dorothea op, som hævet af usynlig Spændkraft, strectede hen til sin Gæsteherre, pressede hans staalpandsrede Fod mod den stormende Sneebarm, og raabte med Angestens hjerterstikkerende Toner: „Var jeg Eder nogen- sinde værd, min ædle Herre, saa før mig roff herfra!“ — „Berolig Eder!“ bad Rothkirch alvorlig. „J maa for det første blive her. Liegnis vil skjule Eder og vor Deodat sikkert inden sine Mure, medens jeg drager mod Breslau, at udspeide Hedningerne“ — „Aldrig!“ skreg Dorothea fortvivlende: „her bliver jeg ikke.

„Før mig til Breslau!“ Til Breslau?“ spurgte Rothkirch forundret: „Skal jeg da selv føre Fienden mine bedste Skatte imøde?“ — „End et Breslau frie,“ vedblev Dorothea ængsteligt bedende, „og Ezeslaus tilbød mig der et sikkert Tilflugtssted. Mindes, hvornøie hans Prophetier hidtil ere indtrufne. Jeg troer mig sikker i hans Varetægt. Udlyd blot denne ene Gæng Eders trofaste Hustrues Stemme; har hun nogensinde feilet, at, saa gjorde hun det jo af overvættes, maaskee syndig Kiærlighed til Eder. Sag mig med til Breslau, hvis I ikke vil min Død!“ — „Det er Svagbed af mig, at jeg giver efter mod min Overbeviisning,“ talte Rothkirch rørt. Men at modstaae en skøn, elskende og elsket Qvindes Bønner, er ingen tydsk Ridders Sag. Dertil var i det høieste kun en Batu Chan istand.“ — „Nævn mig ei den græsselige Hedning!“ råbte Dorothea sammengysende, taknemmeligt trykkende Ridderens Haand til sine tørre, brændende Læber. Da kom den milde Hedwig tilbage. Med et Medlidenhedsblik paa Dorothea sagde hun til Rothkirch: „Hertugen ahner, at Uvissheden om, hvor I skal gjøre af Eders Hustru og Eders Barn, endnu fængsler Eder til dette Sted. Han tilbyder Begge en Plads i mit Følge, hvor de dog, hvad enten vi blive her eller drage til Crössen, ere sikrest. Er I af samme Mening, da overgiver mig Eders Kiære, at I da desto trøstigerere kan føre Sværdet for Gud og min Søn.“

Dpmærksomt lyttede Dorothea til de blide Ord, hendes Ansigt forraadte den heftige Kamp, som raste i hendes Inderside, derpaa brast hun i Taarer, tog sin slumrende Deodat af Ternens Arme, knælte ned ham for Fyrstinden, og sagde hulkende: „Hvo betroer ikke gjerne den hellige Landsmoder sit Barn! Modtag af mine skjælvende Bænder mit dyrebareste Alenodie! Min Deodat være Eder et heligt Pant paa den Ridderskabslyst, hvormed hans Forældres Hjerte ville slaae for Eder og for Eders store Son, til de for evigt stille staae. Men mig tillade I, høie Fyrstinde, at følge min Egteherre og min Skjæbne. Jeg vover ei, at dvæle længer hos Eder. Jeg begynder at grue for mig selv; ei skulle for min Skyld saa mange Sieler forværres; styrk mig derfor tvivstig ned i Bølgefraadet fra Frelsens Ark, at min Død kan redde Andres Liv! Vil Herren redde mig, da kan han det, selv i det mørkeste Dyb.“

Nu betragtede Helgeninden Dorothea end engang med det skarpe, Hjerte og Nyret prøvende Seerlik, tog den sovende Engel med Moderomhug selv paa sine Arme, kyskede Moderen paa Panden og sagde alvorligt, dog sømt: „Dig skee, som Du har sagt, min Datter, gaa hen i Fred!“

(Sluttes i næste Hefte.)

Moritz von Kotzebue i Persien.

(See IV Binds I Hefte.)

Mirza Muidul-Behab, Schachens anden Minister, indbød os næste Dag til Middagsspisning. Ministeren havde den Opmærksomhed, at laane Stole og Dækkestoi af os, for ei at sætte Gesandten i den Forlegenhed, at spise med Fingrene. Vi satte os; Ministeren bragtes en Daase, hvoraf han tog lidt Opium, der er Perserne i Snapsens Sted. De mangfoldige Retter, søde og sure mellem hverandre, smagte os ikke synderligt, ligesaa lidet Brødet, der er en i Solen stegt Meelkage. Efter Taffelet begave vi os i et andet Telt, hvor vi drak Caffe uden Sukker, og røgede Tobak til. I Persien spille Tobakspiberne en vigtig Rolle. Gesandten var saa artig at kalde mig Astronom, et Navn, jeg ikke fortiente. Ministeren bad mig derpaa besøge ham næste Dag, da han ogsaa dyrkede Mathematiken og Astronomien. Dagen efter havde altsaa Gesandtskabsraaden, Statsraad Negri, den Godhed at ledsage mig til Ministeren, da de almindelige Tolke ikke vilde have været istand til, at oversætte Sager af den Natur. Da Perserne gjøre meget af Astrologien, troede jeg, at maatte give vort Gesandtskabs Ankomst en eller anden astrologisk Bending. Det faldt mig ind, at Jupiter just nu stod i Skorpionens Tegn, og jeg forestille

derfor før Alting Ministeren, at denne Planet i Størrelse og Glans kunde sammenlignes med Rusland, og at Europæerne i Almindelighed under Scorpionens Tegn forstode hele Asien; da nu just Begge vare forenede, var det ingen Tvivl underkastet, at begge Nationers Venskab var sluttet i Himlen, og altsaa Gud velbehagelig. Ministeren bekræftede mit Udsagn, og forsikrede, at ogsaa de persiske Astronomer havde sagt, det russiske Gesandtskab var indtruffen under det gunstigste Himmeltegn.

En tyk Perser, den Eneste, der var Medvidne til vor Samtale, sad bag ved Ministeren, havde en stor Bog foran sig, hvori han bestandig bladede, og skælede fra Tid til anden ret bistert hen til mig under store sorte Dienbryn. Ministeren anbefalte os ham som en stor Mathematiker; men jeg troer, han var en Astrolog, der skulde examinere mig. Han bladede stedse heftigere i Bogen og mumlede Ministeren noget fere, hverpaa denne spurgte mig, hvoraf Formøttelser komme. Jeg stod op og gav mig til at spadserere om en tykke Astronom, der både ærgerlig og ængstelig snæ sig omkring, og slet ikke kunde begribe, hvad jeg vilde ham. Men endnu bangere blev han, da jeg kuffede mig ned bagved ham og spurgte Ministeren, om han kunde see mig. Astrologen var tyk nok til gandske at skiule mig, og Ministeren maatte derfor svare Nei.

Derpaa stod jeg op, og bad Astrologen tilgive, at jeg havde ladet ham spille Jordens Rolle; men Ministeren sagde mig, han forestillede i dette Dieblig Solen, jeg Maanen, og den hele Procedure, hvorefter Astronomen endnu ikke kunde komme sig, en Maaneformørkelse. Derpaa traadte jeg imellem Ministeren og Jorden, og sagde ham, Astrologen havde nu ikke mere den Lykke at see Solen, der var altsaa en Soelformørkelse paa Jorden; men jeg kunde ikke forestille den totalt, fordi Astrologen var noget for forpulent. Solen loe og Jorden knurtede; saaledes kan man i Verden ikke gjøre Enhver tilpas!

Efterat begge Herrerne havde spillet saa smigrende Roller, bleve de overmodige og paastode, at Alt hvad man saae paa Himlen, var blot en Glands, thi Jupiter, Saturn og Venus vare de eneste Stierner, de erkjendte for Legemer, og disse vare langt lykkeligere end vor Jord, da de alle vare Solen langt nærmere end vi, og havde det langt varmere. „Hvad Venus angaaer, har De Ret,“ svarte jeg. Den er Solen langt nærmere end vi, ellers kunde vi vi ikke see den gaae igjennem Solen engang hver hundrede Aar; men Jupiter og Saturn ere langt længere fra Solen end vi, og kunne af samme Aarsag aldrig vise sig imellem Solen og os.“

Herr Astrologen, der alt var bange, at jeg igjen skulde begynde en Formørkelses-Ceremonie, var enig med mig i Alt, og op slog derpaa i sin Bog et stort

Blad, hvorpaa stod malet en stor Giedebuk med Hieroglypher. Efter nogle Gange venligen at have betragtet den, spurgte han mig gandske alvorlig, hvad der da, efter vor Mening, laae bag Stierneene. Jeg svarte, derom vare vore Astronomer endnu ikke enige. Men sandsynligviis var der bag de sidste Stierner endnu Stierner uden Ende, og hvis der fandt nogen Ende Sted, knyttede den sig til en Begyndelse, der dog var uden Ende!

Her faldt Giedebukken ham af Haanden, han loe som den triumpherende Viisdom, og meente, flige Sager vare dog lidt for høie for Europæerne endnu. Meget veltilfreds tog han sin store Bog op igien og sagde, idet han smilende bladede omkring deri: „Lad nu det være godt!“ Hvem var gladere end jeg, thi dette „uden Begyndelse og uden Ende“ begriber jeg ligesaa lidt som han. Hans Haand blev liggende paa en Side, der var fuld af Punkter, og Millioner Smaadiæble syntes malede derimellem. Han spurgte hvad Wind var. Jeg begyndte en Forklaring om tyndere og tættere Luftlag, der paa forskellige Steder meer eller mindre opvarmede af Solen, kunde komme i et Slags Bevægelse, der rimeligviis frembragte Winden, og at denne formodentligen blot opstod i vor Athmosphære, da der længe borte var en tyndere Luft, som vi kaldte Æther, og — —

„Hvad er det for Galimathias, De der væber?“
 Kreg han høit; saadanne ere Europæerne, de dreie sig
 altid omkring Aarsager og Grunde, og tabe derved
 Gienstanden selv af Dinene; — Wind er en Materie,
 der eksisterer i og for sig selv, der udfylder det hele Rum,
 som befinder sig imellem alle synlige og usynlige Lege-
 mer, hvorledes kunde ellers Kometer komme udflyvende?
 De ere de sande Windrenfere, de flyve omkring og svide
 Altting af, som kunde formindste eller vel endog saa for-
 styrre Windens Kraft, thi Winden er en velgiørende
 Guds Gave!“

Denne sidste Dom var i det hebe Persien, hvor
 alle Indvaanerne maatte omkomme uden Wind, meget
 naturlig. Imidlertid havde han selv faret om i sin Bog
 som en Stormvind, og dvælede med Velbehag ved et
 Blad, hvorpaa en Mængde Kugler vare maalte og oven-
 for dem en gruelig Karikatur. „Hvad mener De om
 Legemernes Bevægelser? Staaer Solen eller gaer
 den?“ — „Den staaer“ svarte jeg. — „Der har vi
 det! Kiender De ikke Naturkraftens Virkning, der i
 sit Slags er den Geneste? Naturen forleener enhver
 Ting kun een Kraft, aldrig to paa een Gang, ellers var
 den uretfærdig og det tør den ikke være. Har denne
 Kraft engang virket, saa er Intet istand til at forøge
 eller formindste Virkningen, og endnu mindre til at føie
 en anden til. Naar De antager, at Jorden dreier sig
 om sin Axl, saa er allerede dette en Kraft, folgelig

kan den ikke tillige dreie sig omkring Solen; men antager De, at Solen dreier sig omkring Jorden, da dreier Jorden sig ikke om sin Arel."

„Paa denne Maade“ sagde jeg, har altsaa Naturen blot forlenet vor Jord Kraft til at staae stille?“ — „Rigtig, det paastaae vi Persere. I paastaae det om Solen og har Arel. Til Menneskenes og Schachens Glæde er Alting skabt; vi staae med Jorden i Midtpunktet, og see taknemmeligen til.“ Derpaa lukkede han sin Bog og sagde disse Sager vare af heiere Natur, man maatte staae sin Aand ogsaa for Fremtiden; imidlertid vilde han tale om mindre hovedbrydende Ting, f. Ex. om Mathematiken. Han viste mig, hvorledes man maaler Høiden af en fiern Gienstand o. s. v. hvorpaa Ministeren forsikrede, at Schachen forleden engang havde givet ham saadan en Commisssion, som han til almindelig Forundring havde udført. Han syntes meget besyrtet da han hørte, at i Europa Smaaebdrænge begynde Geometrie dermed. Tilsidst maatte jeg fortælle det forundrede Selskab allehaande om min Reise omkring Jorden, hvorved to Ting syntes dem gandske umuelige, at jeg nemlig engang havde været deres Antipode, og at der gaves skønnere Lande i Verden end Persien! — Ministeren takkede for den behagelige Underholdning, bad mig besøge sig oftere og vi skiltes fra den gode Astrolog som gode Venner.

Schachen er en Mand paa halvhundrede Aar med en smuk lille Børneskole af 120 Personer. Fem og Tyve af hans Sønner ere employerede i Statsembeder og tolv af hans Døttre bortgiavede til Rigets Store. *) Den ældste Søn, Abbas Mirza, er En af vort Aarhundredes mærkværdigste Mænd. Man venter store Forandringer, naar han engang bestiger Persiens Throne. I Umgangen med dannede Europæere har han kultiveret sin Forstand, kiender Europas Sæder og Historie, taler færdig Fransk og Engelsk og har gjort det dristige Forsøg at indføre europæisk Krigskonst, hvilket midt inde i Orienten er en vigtig historisk Begivenhed. Abbas Mirza har sendt to af sine Sønner til Engelland for at studere, og man har Grund til at formode om ham, at han engang vil vorde det for Persien hvad Peter I. var for Rusland.

*) Den svenske Rejsende, Hr. Hasselqvist, fortæller om en ægyptisk Bey, som paa eengang havde firfjendstyve Børn i Buggen.

Magnetismens underfulde Virkning.

Ei kiende vi tilfulde denne underfulde Krafts Virkninger eller Grændser. Men, Alt viser os, at den griber dybt ind i Organismens Dybder og kan røre Nervesystemets indreste Liv, ja selv det Uandelige, og sætte samme ud af sine sædvanlige Forhold. Den dyriske Magnetisme kan vel med Føie betragtes som det første blandt vore Lægemidler, da vi, dette undtaget, endnu intet besidde, der saaledes opfylder os med Liv og staaer i saa inderlig en Forbindelse med det Uandelige i os. Herlige ere dette store Middels Virkninger, men ikkun naar de ledes ved den Forsigtiges og Erfarneres Haand, i modsat Fald vorder dets Virkninger navnløs Glendighed. —

Om trent i Midten af det forrige Aarhundrede forelskede sig i Paris en ung Mand i en formuende Borgers vakre Datter. Naagtet han erholdt Gienkierlighed, kunde han dog ikke opnaae Besiddelsen af den attraaede Gienstand, fordi den lydige Datter omsider gav efter for sin haardhiertede Faders ubøielige Villie og ægtede en anden Mand, som var hende modbydelig. Stedsvarrende Kummer over den bestandigen nærde ulykkelige Kierlighed bragte hende snart paa Sygeleiet og derfra paa Baaren. Efter daværende Skik og Brug lod man hende jorde fire og tyve Timer efter, og for sildigt an-

grebe nu Faderen sit Stivind. Dreven af heftig, uimodstaaelig Længsel, efter endnu engang at see sin Elskede, sneg den unge Mand sig den næste mørke Nat hen paa Kirkegaarden, trykkede Graveren nogle Penge i Haanden og lod Graven aabne for sig. Ved Synet af den elskte Hedenfarne, opsteg pludselig den Tanke hos ham, at hun ikke var død for ham. Skyndsomt løstede han hende ud af Kisten, tvang Graveren til atter at nedsænke denne, truede med at dræbe ham, dersom han ikke var taus, og bar den elskte Byrde hen i et nærliggende Huus. Her bragte han hende i Varmen, afklædte hende iilsomt gned med Hurtighed hendes Lemmer, og søgte, ved fyrige Kysse og tusinde hede Dimsfavnelser, paa nye at aande Liv i hende. Under disse Bestræbelser vare adskillige Timer henrundne forgæves, da pludselig et Suk blev hørligt, og med dette Suk vendte det saa længselfuldt forventede Liv tilbage. — Kort efter denne mærkværdige Begivenhed reiste dette stieldne, ved Graven foreente Par, i al Stilhed til Engelland, ægtede der hinanden, og vovede først efter nogle Aars Forløb at vende tilbage, for at gjøre deres Fordringer paa den formecntlig Dødes Formue giældende. Heraf reiste sig den snorrigste Rets sag: den første Mand paastod, at Konen tilhørte ham, og den anden, at hun var død for hiin, og blot for ham og ved hans Bestræbelser atter bleven levende. Da Parlamentet imidlertid syntes tilbøielig til at tilkiende den første

Besidder hende, oppbiede dette, ogsaa uden Rigdom
lykkelige Par, ikke Sagens Udfald, men vendte atter
tilbage til Engelland. Papirerne i denne overordentlige
Retsforhandling vare endnu kort før Statsombæltning-
gen i Parlamentets Giemme.

Maaskee flere slige Begivenheder have tildraget
sig, som ei ere vordne kundbare. Men om vort nær-
værende Old ogsaa formaacr at fremstille ligesaa paa-
faldende Exempier, som den ældre Historie meddeler,
er neppe at vente, thi der hører en baade paa Legeme
og Siæl høist kraftfuld Slægt til at sætte sig i saa in-
derlig Forbindelse med Udsøde.

(Dr. Hufeland.)

Skildring af det vestfalske Hofliv.

(Blandt Las Casas Brevskaber fandtes og en Korrespondence
fra en af hans Venner der opholdt sig i Castel paa
den Tid da Bellystlingen, Hieronymus, regierede det
hesfiske Folk. Deraf leveres her et Udtog:)

// Hvor bestandig Kongen end er i Benskab, saa usta-
dig er han i Kierlighed. Han har den Prætension at
være en Emule roué et d'esprit. Ulykkeligviis kan
en Konge, som vil spille en roué aldrig vide, om han

skulder sit Scepter eller sine personlige Egenheder Føl-
 gerne deraf. Intet er for et Monarkie, som ei har
 Engellands lykkelige Forfatning, farligere, end naar
 dets Fyrste elsker ligesom enhver anden Dødelig; da
 er Frilleherredømmet den høieste Magt. Kongen her
 behandler imidlertid Damerne saaledes som Noget
 man leger med, men ogsaa kaster bort, saasnart man
 ei længere har Lyst til at lege; aldrig lader han sig be-
 herske af nogen, og saasnart en af disse Damer, der
 beiler til hans Gunst, gjør for store Fordringer, vises
 hun uden videre Omstændigheder, tilbage inden sine
 Skranker. Kammerherinde von S**r troede, at hun
 ne gjøre Kongen i Løndom Bebreidelser over, at hun
 ikke fik saa mange Foræringer af ham, som Andre;
 men han sagde til hende: „Madame! Naar man er
 saa smuk som De, er det tilladt, at være en Smule
 bête.“ — Grevinde T**, som blot i Diamanter
 havde erholdt over 100,000 Franker, forspildte ligeledes
 Kongens Gunst derved, at hun vilde rive denne til sig.
 Kort, Kongen ligner i Elfkov en vis Hertug af Orles-
 ans, hvilken, da Grevinde Perabere, ved en munter
 Rendezvous, vilde aflukke ham en Statshemmelighed,
 førte hende for Speilet med de Ord: „Er det ikke
 Skade, at saadant uhydeligt Hoved vil pine sig med
 Statsfager.“ De tydske Damer kunne ingensinde fin-
 de sig i denne Maade at elske paa: Lykkelige Land!
 hvor man elsker for at elske, og ikke forserer for at

forføre! For de tydske Damer synes Hjertet at være deres Alt; de elske med Følelse og Sandhed. Anderledes elsker man i Frankrige, derfor undre sig de franske Damer ei det ringeste over Kongens Maade at elske paa. Madame Laflèche, gift med en forhenværende italiensk Banqueur nu Intendant de la maison du Roi, er ustridigen den skønneste Dame her ved Hoffet. Hendes ypperlige skønne Bygning, hendes fyrige italienske Dje, vilde være istand til, at gjøre en Olding ung igien. Indviet i alskens Kunster forstaaer hun ved den Ild som aander af alle hendes Bevægelser, at drage til sig hvem hun vil, og ikke tilfreds med sine Yndlingers Hylninger, synes hun ogsaa at have omkøbt sine Veninder til Forelskede.

Historisk-topographiske Misceller fra Omegnen af Paris.

Iblandt Skovenlæggene i Omegnen af Paris er Boulognesskoven, fordum Skoven ved Rouvray, den bekendteste. Her jagede Kongerne af det første Dynastie, naar de boede paa deres Borg i Slichy. I den samme Skov, der fordum var af langt betydeligere Omfang, end nu, havde Carl IX. et Slot eller Lyststed, Franz I.

sit Madrid og Greven af Artois sit Bagatelle. Før Revolutionen bestod Boulognesskoven kun af en Masse uglevede, af Alder hendsøende Træer, og det levende Grønne i den unge fældelige Deel af Skoven, var ikkun synligt endnu paa enkelte Partier, der stode paa en bedre Jordbund. Revolutionensøren havde aldeles hærget dette Anlæg. Da Napoleon havde bestegit Thronen, og valgt Saint-Cloud til sit Sommerophold, var det hans første Bestræbelse, at giengive Boulognesskoven dens forrige Skønhed. Uhyre Landstrækninger bleve paa hans Befaling opdyrkede og beplantede med Træer, saa at Anlægget, efter saa Aars Forløb, igien viser sig i fornøyet Gestalt. Pariserne fandt der et yderst behageligt og fløligt Spadserested, som de nu, da det i alle Retninger var giennemskiaaret med brede, af Træer indfattede, snorlige Gange, kunde giennemløbe, uden at befrygte, at fare vild deri, som forhen. Og saa Indfatningsmuren var bleven istandsat, og Anlægget oplivedes ved smaat Bildt. Kun saa Aar vilde have været fornødne, saa vilde Boulognesskoven være voxet til en tæt Skov ligeudenfor Hovedstadens Porte; men de fremmede Troppers Ankomst, i Begyndelsen af Juli 1815, bragte den nye og varige Nædsler. Her var det, Britterne posterede sig og opstog deres Leir. For at der kunde bygges Baraquer, jævnedes Alleerne med Jorden. Gamle Ege, fældelige Træer, ja selve Træerne langs med Indgangen, Alt maatte falde under

Krigsøren. Af Pariserne yndede Spadseregangs Ruiner, og af de endnu for nylig friske og grønne Buske, saae man pludselig reise sig af Træ og Grene en Slags Stad, hvis Gader, der af Engellænderne og Skotterne ere betegnede med hiemlige Navne, indtage hine skienne Indganges Sted, hvori ellers Pariserne pleiede at stille deres prægtige Equipager tilskue. St. Cloud-Alleen omdøptes til Engellandsgaden. I September 1815 fandtes i hele Skoven saa at sige intet ubeskadiget Træ, og et halvt Aarhundrede var neppe tilstrækkeligt til at bøde paa Skaden.

Fra Arilds Tid af var Boulognesskoven berømt for de Duelle, der fandt Sted deri. I Dueller ere flere tusinde Mennesker omkomne her. Men ei allene til disse have Træerne og Buskene været Vidne; de have ogsaa flere Gange overskygget Ricerlighedens Mysterier, og de, der yndede de saakaldte "parties fines" fandt her den fuldkomneste Tilfredsstillelse. Af Ridende og Kiørende var iblandt alle Parises offentlige Spadsereveie og Pladser ingen saa stærkt besøgte som Boulognesskoven. Der maatte man gaae hen i Sommertiden, for at faae rigtig Forestilling om Pariserne's Udseende. Hvo der saae der de lange Rader prægtige Equipager, der bevægede sig fra de elysæiske Marker til hiint fælleds Samlingssted, og hele Skarer modige af de fornemste unge Pariserer redne Heste, og de tallose Fodgængere, som hiint glimrende Skuespil fyldte med

Beundring, den kunde snart overbevise sig om, at han havde været i en af Verdens første Hovedstæder. Endelig var det endnu Boulognesskoven, hvori hiin berømte Spadserefart fra Longchamp, til Revolutionen den meest glimrende i Paris, fandt Sted, paa hvilken Hovedstadens elegante Verden, Store og Smaa, om Onsdagen, Torsdagen og Fredagen i den hellige Uge, stillede deres Luxus, Pragt og Koketteri tilskue. Selv i Udlandet var Longchamp bleven berømt, og paa de omtalte Dage i Dimmelugen saae man Engellænderne, som dengang vare mindre sparsommelige end nu, ene og allene at komme til Paris, for at kappes med Franskmændene i Pragt og Døselighed. Hine stolte Deboere dreve det saa vidt med deres Luxus, at de rebe paa Heste, der vare beslagne med Sølv, og førte i Bogne, hvis Hiul ligeledes vare beslagne med Sølvringe. Især var den aarlige Lystfart fra Longchamp en Triumphtid for det smukke Røn. Ja, de eleganteste Pariserdamer kappedes der med hverandre i Pyntebordets Kunst, strede om Skønhedens og Gratiens Palmer, og søgte, imens de fremstillede deres skønneste og meest straalende Pynt, at blænde endnu mere ved Rigdommen i deres Paaklædning, end Glandsen af deres Skønhed. I Revolutionstiden, da dens Rædsler havde fortrængt Franskmændenes muntre Lune, stode Longchamps Spadsereveie i flere Aar øde og forladte; men saasnart en mildere Constellation indtraadte, vaagnede Lysten til at

besøge hiin Spadserevei paany, og mere levende end nogenfinde. Af de Parisere, der have seet Lystfarter fra Longchamp i begge Epoker, paastodes, at disse selv under Ludvig XV. aldrig havde været mere glimrende, end dengang, da Revolutionens Lykkeriddere der stillede deres leterhvervede Rigdom og en saadan Pragt tilskue, der maatte forekomme dem selv meest uvant. Under Consulernes Regjering var Longchamp ulige stærkere besøgt, end under Keiserdømmet, og da dette engang var paa Hellingen, fordunkledes gandske dette Spadserestedes Glans, hvilket saameget lettere lader sig forklare, som tildeels Napoleon ikke var nogen Ven af Foreninger og Sammenkomster, hvor den franske Munterhed altfor stærkt kontrasterede med hans melankolske Sind, og tildeels de uophørlige Krige fjerne de rigeste og anseeligste Mænd fra Paris, og saaledes berøvede hiint Lyststed dets fortrinligste Prydelse, hvorfor da ogsaa Damerne ikke længer kunde synes om at indfinde sig i Longchamp. Siden Hovedstadens Besættelse af fremmede Dropper, er Spadserefarten fra Longchamp bleve et aldeles tomt Navn, og Franskmændene synes overalt forstørstedelen at have tabt deres Kiærlighed til Pragt og Luxus for den Sammer, der brød ud over deres Fædreland. Dog gandske for nylig lod det som om Longchamp, uagtet den allevegne herskende Glendighed, igjen vilde vinde noget af sin fordums Glans.

Washington, i Begyndelsen af Aaret 1817.

Staden Washington, Hovedstaden i de forenede nordamerikanske Fristater, har den lykkeligste Beliggenhed, man kan forestille sig. I en romantisk malerisk Egn, der er bekjendt for det sunde Klima og det fortræffelige Vand, forener den Alt, der er istand til at hæve den til det fortrinligste Sted i de forenede Stater. Den er bygget i en Firkant af fire Miles Omfang; Floderne Potamak og Anacostia gennemstrømme den, hvorved den vinder i Vnde, og kan bringe sin Handel til en fielden Høide. Paa hver Side af Floderne hæver Dalen sig til blide Høie, der lidt efter lidt høine sig til ikke ubetydelige Bierge. Staden er deelt under rette Vinkler i Gader, der løbe fra Østen mod Westen og fra Syden mod Norden; men for at undgaae Gensformigheden, anlagdes ogsaa Gader med Spadserevei, efter Diagonalen, fra en offentlig Plads til den anden, saa man fra Staden af i alle Retninger kan overskue den behagelige Omegn. Diagonalgaderne ere 130 til 160 Fod brede, og have paa hver Side en med Træer beplantet Spadserevei. De andre Gader ere 90 til 110 Fod brede. Anacostiafloden, den østligste, er formodelst sit Leies Dybde og sit Værn imod alle Storme, en af de sikreste og bekvemmeste Havne i de forenede Stater, og vil, ligesom Kanalen, der anlægges i Leiet,

og der alt næsten er færdig, fortrinligt bidrage til at hæve Hovedstaden til en betydelig Handelsplads. Capitoliet er en stor massiv Bygning af Kvaderstene, prydet med en Colonnade af corinthiske Søiler, beliggende paa en Hoi. Kun to Floie af denne skionne Bygning vare færdige, da Engellænderne i den sidste Kria tildeels ogsaa ødelagde disse igien. Der bygges dog raskt igien paa dem, og endnu skionnere, end første Gang. Ligesledes forstørres Capitoliets Plads, og forsynes med Spadsereveie. En skion Allé løber fra Capitoliet til Præsidentens Huus, en anden ikke mindre skion Bygning, opført af Kvaderstene gandske i jonisk Smag. Og aa denne Bygning leed ved Engellændernes Overfald. Saaledes vorde ogsaa Skibsværfterne igien istandsatte, og ville snart reise sig skionnere af deres Afse. Værfterne for Krigsskibene ere næsten fuldendte, og man vil snart kunne bygge paa dem alle slags Skibe til 74 Kanoners Størrelse. Der gives maaskee i samtlige nordamerikanske Stater intet Punkt, der er saa skikket til en Nationalanstalt af den Art, som Washington. Den Fethed, hvormed man der kan faae alle Materialerne og Ammunitionen; Havnens Dybde og Godhed, som dens Sikkerhed for Fiender og Storme, især naar Unsapnoke tilbørligt forsvares; alle disse Omstændigheder bidrage til, at gjøre Skibsværfterne i Washington til en væsentlig Gienstand for Regier-

ringen. Ved Indgangen til Bærsterne have Officererne opreist et Mindesmærke til Ære for Wadsmorth, Israæl o. fl. — hine heltemodige Mænd, der frivilligen ofrede deres Liv paa Fædrelandets Alter, fordi de foretrak Døden for Slaveriet. Dette Mindesmærke er forfærdiget i Italien af Marmor, og faaer nu den sidste Politur. Det bestaaer af en simpel dorisk Søile, med betegnende Eindbilleder, og en Drn, der svinger sig iveiret. Søilen hviler paa en Piedestal med Basreliefer, der forestille Tripolis, denne Stads Fæstningsværker, det middellandske Hav og den amerikanske Flaade i Forgrunden. Paa hvert Hjørne af Piedestalen staaer en Figur. Den ene af disse forestiller Columbia, der leder Opmærksomheden paa Historien; denne fortæller de amerikanske Heltes dædne og modige Daad; den tredie Figur er Fama, med en Laurbærkrands i den ene og en Pen i den anden Haand; den fjerde forestiller Mercur, Handelens Gud, med sit Overflødighedshorn og Slangestaven. Disse ere Architecturens og de dannende Kunstes fortrinligste Gienstande, hvormed Washington hidindtil er prydet. Hovedstaden eier ogsaa det skønne Bibliothek, der forhen tilhørte Hr Jefferson, der solgte det til Nationen; det er rigeligt forsynet med alle fældne og kostbare Værker.

Kembles Afsted fra den brittiske Skueplads.

I lang Tid har i den brittiske Skuepladses Annaler intet Oprin gjort saameget Epoke, som Kembles Afsted. Denne anden Garrick var Medlem af det kongelige Theater paa Coventgarden. Til den sidste Forestilling, der var bestemt til hans Benefice, havde han valgt en af sine Hovedroller, Coriolans. Neppe mindes man, at nogen lignende Begivenhed i Hovedstaden vakte en saa høi Grad af Deeltagelse. Alle Loger og lukkede Pladse vare bestilte fiorten Dage i Forveien, og allerede om Middagen Klokken tolv var Indgangen til Huset beleiret af en uhyre Mængde Mennesker. Neppe aabnedes Dørene, før der opstod en saa frygtelig Trængsel, at ulykkelige Tilfælde ikkun med største Møie kunde afværges. Aldrig gav Kemple Coriolans vanskelige Rolle med mere Energi og Storhed, og hans høie Talents uforandrede Kraftyttring forøgede Sorgen over hans nære Tab. Begjærligere greb Publicum et hvert paa sin Yndling anvendeligt Sted i Stykket, for at yde ham den meest entusiastiske Bifald. I Mellemacterne blev en Skrivelse til Hr. Kemple, aftrykt paa et Folioark, sat i Omløb i Huset. Et Exemplar heraf, trykt med gyldne Bogstaver paa hvidt Atlas, i en smagfuld guldbaldyret Indfatning, ledsa-

get af en Laurbærkrands, holdtes foran i Parterret færdig til at overleveres. Da Tæppet faldt, sattes Sedler i Dmløb med de Ord: „No farewell for ever from Kemble (Intet Farvel for bestandig fra Kemble).

Med en Misforstaaelse meente Nogle, at man herved vilde afholde Kemble fra hans Tale til Publicum, og der reiste sig derfor Uroligheder i Parterret; men snart viste det sig, at det hele Publicum kun nærede eet fælleds Dnske. Tæppet gik i Veiret; en stor Gade i Rom, en af Sørgepillens Hovedscener viste sig; og Kemble traadte frem som Coriolan. Bag ham hævede sig en af de skønneste offentlige Bygninger, der prydede den gamle Verdens Hovedstad. Ubeskriveligt var Indtrykket af det Hele. Enhver havde den Følelse, som skulde med Kemple romersk Land, romersk Storhed og Rom selv forsvinde fra Skuepladsen og efterlade en uudfyldelig Kløft. De sympathetiske Bånd der over i tredive Aar paa det inderligste havde forenet ham med alt det Store og Edle, Dramaet besidder, og der havde gjort ham dyrebare for Publikums Hjærter, skulde, som man frygtede for, paa eengang vorde løste. De, der i deres Ungdom havde seet ham betræde sin Løbebane, følte ved hans Afsked Fortidens, Nutidens og Fremtidens Interesse sammentrængt i et eneste Moment. Vedholdende Bifaldsklap gjorde det en tidlang umueligt, at man kunde høre ham. Endelig sagde han

med bævende Stemme, og ofte afbrudt ved Rørelse, følgende Ord: „Ladies og Gentlemen, for sidste Gang træder jeg idag frem for Eder.“ „Nei, nei!“ afbrød ham et lydeligt Raab fra alle Sider. „Jeg er i Begreb med,“ vedblev han, „at ende min lange Kunstnerbane.“ — „Ikke for bestandig, ingen Afsked for bestandig!“ lod det igien. — Disse gjentagne Beviser paa den offentlige Agtelse rørte Kunstneren indtil Taarer, og gjorde ham mere og mere uskicket til at samle sig. Med afbrudt Stemme og med Udtrykket af heftig Sindsbevægelse i Ansigtstrækkene vedblev han: „Ladies og Gentlemen, jeg vil ikke misbruge Eders Taalmodighed. Alt tidligere frygtede jeg for, at jeg i nærværende Dieblik vilde savne tilstrækkelig Kraft, og jeg havde ønsket, at drage mig stiltiende tilbage fra Eder, men den Tanke vilde have været trykkende for mig, at man ved Afskeden, om ogsaa kun ifølge gammel Etik, kunde have ventet nogle Ord fra mig. Den uforanderlige Godhed, hvormed De behandlede mig fra den første Aften, da jeg traadte frem som Medbeiler om det offentlige Bifald, indtil dette smertelige Dieblik, skal jeg evig taknemmelig mindes. Hvad mine Kræfter formaaede, blev altid med glad Hierte helliget Eders Tjeneste; saavel i Fremstillingen af de mig tildeelte Roller, som i mit Embed som Medbestyrer, var det stedse min inderligste Stræben, at forhøie Dramaets Glans og Anstand, og fornemmelig med Virkning at

bringe vor guddommelige Shakespears Mesterværker paa Skuepladsen; steds — jeg tør sige det — bleve alle mine Anstrængelser, Studier og Arbejder forsødede ved det Bifald og den Skaansel, hvormed Eders Godhed belønnede dem. Ladies og Gentlemen, vi maae skilles ad, og med modstræbende Hierte siger jeg Eder med dybeste Vrefrygt et langt Farer vel." Ved disse Ord vukkede han sig i heftig Bevægelse, og drog rask bort fra Skuepladsen. Nu blev det forhen omtalte Pragteremplar af Publicums Skrivelse tilligemed Laurbærkrandsen leveret til Talma, Kembles værdige Kunstbroder, der just var tilstede og havde sin Plads i Orkestret, med det Raab, at kaste begge Dele op paa Skuepladsen. Dette skedte, og en af Medbestyrerne, Hr. Fawcett, blev kaldt frem, for at levere det til Hr. Remble. Som en Forøgelse af Vresbeviisningerne for den affædtagende Yndling, frabad Publicum sig lydeligt ethvert Efterspil, og ifølge det almene Vnske, blev Aftenforestillingen sluttet.

Den anførte Skrivelse indeholdt, foruden en udførlig Værdigelse af den fortræffelige Kunstners Fortienester, den Bøn, at han, saalænge hans Helbred tillod det, aarligt vilde træde frem i nogle Vinterforestillinger.

Den amerikanske Spottefugl.

Den amerikanske Spottefugl (*Tuedus polyglottus* Lin. Le Moqueur) har ingen mærkværdige eller glindsende Fier, men er meget smuk bygt. Den Letz hed, Gratie og Hurtighed i dens Bevægelser, Ilden i dens Pine og den Forstand, som den ved at fatte og lære andre Fugles Sang, lægger for Dagen, er overordentlig og røber eiendommelige Gaver. Dertil kommer en stærk, klarlydende, musikalsk Stemme, som kan frembringe alle Modulationer fra Skovdrosselens rene Stemme til Ornens haarde og vilde Skrig. Ved tro at efterligne sine Mønsters Tone og Takt, overtræffer den dem alligevel i Udtrykkets Kraft og Blødhed. Den sætter sig paa Enden af en Qvist i sin Yndlingsbusk, og imedens Morgendaggen forfrisker Træerne og de vingede Sangeres Mængde lader sig høre i Skoven, toner dens vidunderlige Sang, der ligesom overbyder alle Medbeilere og forvandler sig til lebsagende Stemmer. Imedens den synger er den i uafbrudt Bevægelse; den udbreder Vinger og Stierte, ryder som en Piil op i Luften, naar dens Sang bliver stærkere, og naar den atter mildnes og ligesom hendsør og udslukkes, da synker den sig blidt ned paa sin Qvist, for efter nogle Dieblikke at fornøje dette Dptrin. Enhver som hører denne Fugl uden at see den, maa, formedelst Fuld,

Kommenheden af dens Efterlignelses-Konst, troe, at alle Skovens Fugle har forsamlet sig til en Veddestrid, hvori den ene søger at overgaae den anden. Ikke sielvent giækker den Jægerne, der troe at høre saadanne Fugle i Nærheden, som dog ere langt borte, hvis Sang Spottefuglen efterligner. Fuglene selv blive ikke mindre skuffede, og enten tillokkede ved deres Kammeraters forstilte Raab, eller skrækkede ind i Krattet ved Høgens Skrig, som de troe at høre.

Selv naar den sættes i Buur taber den ikke sin Efterlignelsesgave, og naar dens Sangtid kommer, kan man ikke høre sig træet paa den. Den fleiter, for at falde paa Hunden, og denne fortaber strax sit Leie, og iler med logrende Hale efter sin Herres formeentlige Roist. Den piber som en Kylling, og Hønen flyver strax til med hængende Vinger og brusende Fier, for at beskytte sin Yngel. Flux efter hverandre lyder Hundens Gisen, Rattens Miaven, og Skubfarrens Knirken. Derpaa gientager den de lærte Stykker, hvor lange de endog ere. Den efterligner Kanarifuglens Trille og den virginiske Nattergals Fleitestemme til en saadan Fuldkommenhed, at disse Fugle, som bestømmet føle sig overtrufne i deres eiendommelige Sang, forstumme og overlade Spottefuglen Sciren.

Dypøsning af de i forrige Hefte fremsatte Logogrypher:

1) A m o r. 2) G e n.

Keiser Napoleon efter Waterlooflaget.

(fortalt af en forhenværende keiserlig Kabinetssecretair.)

Det var langt ude paa Natten. Herr Wasfano sad i en Krog, Dødens Kulde i Ansigtet; Grev Regnault stod ved et Bord og gjorde Streger med en Blyant paa Papir. Keiseren gik frem og tilbage, tyggede paa Nægtene og tog hver Secund en Priis Tobak. Med eet stod han pludseligt stille: „Nu, Bulletinen?“ — „Her er den forbedret,“ sagde Ministeren. — „Lad høre!“ — (Bulletinen af 21 Juli og Bilaget ere bekendte.) Efterat omtrent Totrediedele af Bulletinen vare læste, stampede han med Foden og skreg: „Det var vundet!“ Da Regnault havde endt, sagde han med et Suk: „Det er tabt!“ og et Dieblik derefter: „og med det min Hæder!“ Da opstod følgende Samtale: Gr. R. De kan sætte halvtredstindstyve Seire mod dette ene Nederlag. Hert. af B. Dette Nederlag er afgjørende: Keiseren har Ret. Keiseren. De ere ikke vant til at seire: de vil misbruge deres Seier. Hert. af B. De, hvis Feighed Wellingtons Lykke har at takke for Seiren, ere mere deres Fiender, end Engellænderne og Preusserne. Gr. R. Republikanerne ville sukke: men de vil søge at benytte Omstændighederne. Keiseren. Deri gjøre de vel:

saa bliver dog i det mindste Fædrelandets Hæder og Frihed ukrænket, ere Royalisterne de Stærkere, saa ere de det, fordi de Fremmede understøtte dem. Hert. af B. Royalisternes Mod er i Wellingtons Hoved og i Blüchers Arm. Gr. K. Det Vigtigste er, at opholde Wellington og Blücher. Hert. af B. Hvad? Hæren er tilintetgjort og Grændserne uden Værn? Keiseren. Den samles igien af sig selv; man maae reorganisere og komplettere den. Hert. af B. Er De vis paa Marschal Soult og Grouchy? Keiseren. Grouchy er en Hædersmand, men svag; for Soult har jeg Sikkerhed. Gr. K. Hæren skal organiseres igien, men Cadrerne ere ufuldstændige. Keiseren. De maae strax kalde Ministrene sammen. Jeg vil, at Kamrene endnu i Aften skulle erfare Alt. Hert. af B. Partierne komme da i Bevægelse. Gr. K. Bevægede alt i lang Tid, skulle de da udforske hverandre, binde an med hverandre og prøve deres gjensidige Kræfter. Keiseren. Vilde de det! da skulle Maskerne falde af dem, — for Publikum, det forstaaer sig; thi for mig... Kald Ministrene! Man skal gjøre en Indberetning, overeensstemmende med Sandheden. Er ei al Patriotisme, al Vre død, saa kunne Kamrene ikke aflaae Penge og Mennesker. Hert. af B. De vil skaane Sprøiterne og Bandet, naar Huset staaer i lys Lue. Gr. K. Man har forkastet Diktaturen. Idag kunde den allene redde Alt. Keiseren. Jeg har paany be

gynndt det konstitutionelle Monarkie. De kalde Mini-
strene

Her skiltes man ad, efterat hiin Befaling var ud-
færdiget. Maret blev hos Keiseren, der, saa træt
han end var, dog endnu modtog Besøg, ved hvilke jeg
ikke var tilstede. Smidlertid erkjendte jeg fra mit Win-
due Cambaceres's, Admiral Decres's, Caulincourts
og begge Carnot'ers Karakter. Klokker halv syv lod
Keiseren mig kalde. Hertugen af Otranto, der sand-
synligviis havde indberettet ham Partiernes Forfatning,
var hos ham. Napoleon saae forknyttet ud; Fouché
tirret og vrippen. Da han havde forladt Bærelset, be-
falede Keiseren mig at tage tre Copier af et Skrift,
som han tog ud af sin Brevtaske, og lod falde de Ord:
„Røligt, Alt er røligt, saa siger han. Jeg be-
høver kun at tale, for at frelse Alt. Hvo har da nu
Ret, denne Beretning eller han? Ak, dersom jeg
maa troe denne Beretning (idet han vendte Papiret paa
alle Kanter), han har endnu aldrig skuffet mig.“

Hvad Referenten skrev, vare Skildringer af de
Forsøg, som de forskiellige Partier begyndte paa i Ho-
vedstaden. To Exemplarer deraf adresseredes til Reg-
nault og Carnot, det tredie beholdt Keiseren for sig
selv, og Originalen brændte han.

Mit Arbeid var just endt, da Prindsesse Hort-
tense traadte ind. Jeg forlod Bærelset. Af en maa-

see dabelværdig Nygierrighed, men som i disse grus-
 somme Omstændigheder var sand Deeltagelse, begav
 jeg mig igiennem Sovekammeret ind i et lidet Sidegæ-
 mak, fra hvilket et rundt af et foldet Forhæng næstent
 gandske tilhyllet Vindue, tillod mig, at — giette —
 mere, end at at see nogle Træk af det Dptrin, som jeg
 nu vil beskrive. Napoleon viste sig for mig fra Siden,
 Prindsessen forfra. Hun sad, i den ene Haand et
 Konimetørklæde, som hun ofte trykkede til sine Dine,
 i den anden en Flaske med Vællugt, som hun syntes at
 trænge meget til; thi hun var bleg og saae lidende ud.
 Keiseren stod snart foran hende, snart satte han sig hurt-
 tigt ned og talte i enkelte afbrudte Stavelser, hvoraf jeg
 ene kunde høre Tonen, men ikke Meningen. Fyrstini-
 dens bedende Bevægelser, hendes taarevaade Blik, hende
 des Suk forraadede tydeligt, at hun hønvaldt om No-
 get, som hendes Stedfader afflog. Jeg erfarede siden,
 at hun havde bestræbt sig for, at bevæge ham til Fred
 og forestillet ham Faren ved at fortsætte Krigen. Na-
 poleon besvarede alle Forestillinger ved lakoniske Taler,
 hvoraf jeg kun nu og da hørte de Ord: „Bourboner,
 Engellændere, Ekam.“ Omfider blev han utaalmodig
 over, ikke at kunne beseire denne blide Bedholdenhed
 ved sin Hestighed, han stampede med Foden, og støttede
 sig i det samme med Haanden saa fast paa en Hob Bø-
 ger paa det nær ham staaende Skrivebord, at de faldt
 vidt omkring, og een endog hen paa Prindsessens Fod,

Denne Boldsomhed fordobblede hendes Taarer. Napoleon holdt inde, traadte forig hen til hende, og paa den Munterhed, der udbredte sig over hendes Ansigt, iagttog jeg, at han maatte have tilstaaet hende en Deel af hendes Bønner. Samtalen endtes her, idet Keiseren sagde høit: „Send mig Deres Søn!“ derpaa kyssede han kærsligt hendes Haand, og hun forlod ham.

Kl. 8 kom Ministerraadet sammen, hvorved Forsættelsen ikke var tilstæde.

Imellem Kl. 3 og 5 udbredte sig fra Børsen af et Rygte over hele Staden, i alle Klasser af Samfundet. Man erfoer, at vi lede et stort Stød. Dinsider forsamledes Natten imellem den 21de og 22de de keiserlige Deputerede. Denne Forsamling bestod af: 1) de Ministre som havde et Departement, 2) Statsministrene, 3) en Commission, dannet af Pairskammerets Præsident og fire Medlemmer, 4) en Commission fra Repræsentanternes Kammer, bestaaende af Præsidenten og de fire Vicepræsidenter, 5) et Antal Statsraader, 6) Cheferne for de borgerlige og militaire Authoriteter i Paris, 7) flere Pairs og Repræsentanter, som Keiseren havde tilforordnet de Deputerede, 8) flere af ham ligeledes dertil kaldte Borgere. I denne af saa uligeartede Dele sammensatte Forsamling herskede i Begyndelsen en urolig Humlen, afbrudt af en dump og lang Tavshed, end mere ængstelig end hiin. — Flere end eet Forslag blev bragt til Forsamlingen. Men man dulgte omhygg-

geligt sin egentlige Mening; man yttrede, som af en
 Hændelse, Hensigter, der helst bleve bemærkede; man
 skulde ved Udtrykket, hvad man egentlig vilde og øns-
 ke; Enhver søgte ad Sideveie at naae sit Maal. Og
 hvad var dette Maal? det viiste denne Forsamling ikke
 tydeligt, men lod det ahne temmelig sandsynligt; det
 skulde Contramarscherne og de forskellige Maneuvrer af
 de talrige Grupper, hvori Selskabet affondrede sig, og
 som, lige til Keiserens Indtrædelse, havde fordeelt dem
 i hele Salen. Hans tre Brødre traadte ind i Forveien.
 Ved Synet af dem skiltes de partielle Deputationer ad,
 Grupperne opløstes, man forsamlede sig i den store Sal,
 hvor Stole vare stillede i tre Rader, og da Alle havde
 sat dem, vedblev de indbyrdes at samtale med en sagte
 Mumlen. En Geheime-Secretair (ikke en Huisfier) for-
 kyndte Keiseren. — Da Alt var blevet stille, tog Na-
 poleon Ordet. I Begyndelsen syntes han bevæget, var
 bleg, hans venstre paa Bordet hvilende Haand syntes
 at røre sig af kramptagtige Trækninger. Efterhaanden
 fattede han sig og talte med Rolighed. Denne hans
 piinlige Stilling fremvirkede hos Forsamlingen en In-
 teresse, som holdt Uttringen af mangt et Forslag til-
 bage, og gav Raadslagningerne en Bending, som Til-
 hørerne ikke havde ventet. Keiseren stadfæstede Alt,
 hvad Bulletinen, hvoraf der alt vare Afskrifter i Om-
 løb, indeholdt om vort Uheld. Den frie Sandhedstone,
 hvori han talte, den Noes, han gav Franskmændenes

Tapperhed, den Retfærdighed, han lod vedersæres deres
 Fiender, vandt ham selv deres Hjertes, der værst havde
 været stemte imod ham. Dmsider havde han ved Slut-
 ningen af sin Tale bragt Forsamlingen til, at bevilge
 ham Alt, hvad tre af hans Ministre siden formeligt
 fordrede. Hr. Regnault talte først: „Frankriges Hæ-
 der er i vor Hær, dets Ære i Erstatningen af vort Tab.
 Dets Frihed, dets Uafhængighed i vore Forsvareres
 Styrke; Fædrelandets Frelse er i deres Tal, deres Krigs-
 tugt, deres Daad. For store Siæle er et stort Bane-
 held ene en nyttig Lærdom. Lader os forvandle et Tab
 til en Triumph af de Grundsatninger, hvilke det, som
 det lader, synes at omstyrte. Har Seiren ophørt at
 bekrædse vore Faner; gives der da ingen andre Palmer,
 end de, der dryppe af Blod? Fredens Dliegreen kan
 endnu grønnes paa vore truede Grændser, men for at
 vore der, maa den plantes af heltmodige Hænder. Alt
 samles Hæren atter. Vilde I betænke Eder paa, at
 forsøge denne Heltehær med Helte? Naar I udvide dens
 Stammer, eller i det mindste fylder dem med hengivne
 Mænd, da opflammer I den offentlige Enthusiasme, og
 kroner Nationens Dnsker. Siern fra os er Tørsten ef-
 ter nye Erobring; vi trænge ei til andre, end Fre-
 dens; men for ikke at forlange denne knælende, maa
 Tallet staae i lige Forhold til Modet. Et besejret, men
 ingensinde ydmyget Folk, vil aldrig anderledes række
 Legnet paa Freden, end støttet paa Stridsøren, Jeg

slutter med den Anmodning, at Kamrene udstæde et
 Spraa til den franske Tapperhed, imedens Keiseren
 med Sikkerhed og Værdighed underhandler om Freden."

General de L... F... modsatte sig formeligt denne
 Forholdsregel. „Der gives kun" sagde han, „et Mid-
 del, som kan redde Fædrelandet, og hvis ei hans Mi-
 nistre raade Keiseren dette, saa vil hans store Siæl
 blotte det for ham." — Denne Slutning vakte megen
 Munnien, og syntes alligevel at finde Bifald. Napo-
 leon slog Dinene ned, men hævede dem strax igien med et
 foragteligt Smil.

Hr. de F... foreslog, at aabne et patriotisk Loan,
 for at erstatte Armeens Material og bestride nye Hver-
 vinger. Stemmerne for Krigen formeredes; Armeen
 skulde drage sig tilbage til Laons Klipper, „og hvis det
 maa saa være," raabte en Taler, „paa Parises Mure!
 Da tildækker Eders Orne med et Flor og ophyder Alt,
 som endnu har Hjerte, Arm og Siæl. Som en rivende
 Strøm vil Fienden oversvømme vor fædrelandske Grund,
 men til sin egen Fordærvelse; indeklemmet mellem vore
 tætte Phalanger og vore sammenlede Borgere, vil han
 begræde Seiren som hans Nederlag."

Forhandlingen skiltes uden at en Geneste syntes til-
 fredsstillet. Hr. L. D. sagde hoit, saa Keiseren hørte
 det: „Hr. d. l. F... har lagt Fingeren i Saaret. Jeg
 beundrer Napoleon; men for at hele Frankrige og Efa-
 terverdenen monne tænke som jeg, dertil behøves en stor

Handling. Gives der Ingen, som vor Lykke og hans Hæder er dyrebar nok til at vise ham Midlet for endnu at forstørre den!" — General Solignac opfangede de sidste Ord, og vi ville see, hvorlunde han benyttede dem.

General Solignac var den, som bestemte Keiseren til Thronfransigelsen. Men førend det lykkedes ham, havde Kamrene alt forsamlet sig. Hver ti Minuter erholdt Monarken en Bulletin angaaende deres Forhandlinger, og hans Blik oplivedes eller mærkedes, efter som Indholdet lod. Han øvertænkte, taug, besindede sig paa nye, skrev og sonderrev det atter. Ministre, Statsraader og andre Embedsmænd svævede lig Skygger giennem Salen. Nogle saa nærmede sig ham, og bleve ved nogle ubetydende Ord igien entledigede. Jeg bemærkede, at han undertegnede endel Benaadninger, og nogle Unions- og Weslegionsridderes Dphøielse. — Pludselig hertes Bognkørsel. Det var Prinds Lucian. Napoleon blegnede synligt da han saa ham, og blev derpaa umaadelig rød. „Naa!" sagde han rask. — Prindsen trak sin Broder hen med sig i en mørk Gang, jeg fulgte paa en Dmvei efter dem, og kom bag en tæt Bust, som skjulte mig for begge de Talende. Formodentlig herte jeg kun Slutningen af Samtalen, der Ord for Ord saalunde lod.*) Derpaa gik de ind i Slottet. Prindsen af Eckmühl kaldtes. En Timestid

*) Den samme som allerede læstes i III Bds I H., S. 38, 39.

efter førte Luciau bort igi'r. Keiseren havde hermetisk indelukket sig i sit Kabinet, og lod sig en heel Time ikke see. Kun en lille Dreng, som han holdt meget af, havde bragt ham Gelee, Bouillon og Kaffe. Keiseren gik derpaa ind i sit Kabinet, og fandt der L... d'S... og S.... D....., tvende af hans Secretairer, som vare beskæftigede med at aabne nogle Brevser. „Er der noget Nyt?“ spurgte Keiseren. — „Her er et Brev, hvoraf jeg kun har aabnet den yderste Konvulut. Adressen lyder: Til H. S. Majestæt Selv. — „Givhid.“ Keiseren læste det.

„Seg frastige mig Frankrigs Throne!“ raabte han med sammenbidte Læber, i det han krydtede Brevet fast imellem sine Hænder. „Hvad mener De?“ sagde han til Bassano og Regnault, der i samme Dieblik traadte ind. Den Første taug. „Seg forstaaer Dem,“ sagde Napoleon blegnende, „De er af den Ubenevntes Mening.“ Maret svarede intet. „Og De, Grev Regnault, hvad siger De?“ — „Med Penge og Mennesker kunde De have reddet Dem, uden disse er intet andet at gjøre end give efter.“ General G. S. C. meldtes. „G. S. C.“ raabte Keiseren, „i fem Aar har han ikke talt mig. Hvad vil han?“ Ministrene traadte tilbage, og Generalen blev ene med Keiseren. Denne vigtige Sammenkomst var uden alle Vidner. — Umiddelbar derpaa resignerede Keiseren.

Marſkalk Lannes, Hertug af Montebello.

Jean Lannes fødtes den 11te April 1769 i Peitoure af fattige Forældre. Hans flaatte og brusende Karakter bestemte ham tidligen til den militaire Løbbane, hvilken han sandsynligviis betraadte som gemeen Soldat, thi ved Revolutionens Udbrud stod han endnu som Underofficeer eller Sergeant i Pyrenæerarmeen. Men der udmærkede han sig ved et Mod, der ofte grændsede til Forvoventhed, ved Eiegenlydighed mod enhver Strabadse, men især ved et sikkert og hurtigt Blik, saalunde, at han i kort Tid steg fra Grad til Grad og endelig blev Chef de Brigade. Men kort efter satte en Reform ved Pyrenæerarmeen ham ud af Virksomhed; kied af det ledige Liv, gik han 1797 som Volontair til den italienske Armee, hvor hans forfums Vaabenbroder, General Kannel forestillede ham for Dvergeneralen Buonaparte. Dette var hans egentlige Hæders = Epoke.

Efter Bataillen ved Millesimo udnævnte Buonaparte ham til Chef for den 29de Halvbrigade, og efter Affairen ved Dego til Brigadegeneral og tog ham 1798 med sig til Egypten, hvor han udmærkede sig og vandt sin Chefs Tillid i den Grad, at han tog ham med sig tilbage til Frankrige. Her fik han Kommandoen over

den IX og X Militairdivision, og begav sig til Toulouse, hvor det lykkedes ham, at holde Faktionerne i Tonne og igien bringe Noligheden tilveie. Til Besønning fik han det Hverv, at bringe de to og tredive i Egypten erobrede Faner til Paris.

Smidlertid var Consulatet blevet oprettet. Et nyt Felttog i Italien aabnedes og Lannes fik Kommandoen over Avantgarden. I Slaget ved Marengo kommanderede han Centrum og blev af Førstekonsulen hædret med en Kressabel. Feldttogene i 1805 og 1806 og Slagene ved Jena og Austerlik behøve vi ei at dvæle ved. I Aaret 1807 gif Lannes som Hertug af Montebello til Spanien, hvor han indtog Saragossa og kort efter igien kaldtes han til Tydskland til Felttoget 1809, der skulde ende hans Løbebane. Han faldt i Slaget ved Eszlingen, i det Dieblik, han steg af Hesten, for til Guds at anføre sine udmattede Tropper til et nyt Angreb. En Kanonkugle knuste hans ene Laar. Det maatte sættes af. Saaret lod i Begyndelsen noget Haab, men en heftig Feber gjorde Lægernes Kunst og Flid til Intet; han døde den 31te Mai 1809. Keiseren lod sin tro Vaabenbroder stæde til Jorden med en Høitidelighed og Pomp, man endnu aldrig havde seet Mage til. Ligemeget vidnede den om den faldne Helts Værd og den Tilbagelevendes høie Agtelse for hans Minde.

Lannes's Legemsbygning var ræk og i Ordets egentlige Forstand smuk; hans Ansigtstræk havde noget vildt og den nedtrukne Mund indgød kun liden Tillid. Maaſkee er dette, efter Physiognomikens Theorie, det Træk, der betegner Dødsforagt, Rækthed, Forbovenhed, som Lannes vistnok beſad i en ſielden Potents. I ſit Privatliv var han ſteds urolig, heftig og opfarende; derfor feilede det ham heller ikke paa personlige Stridigheder, hvorved han ſædvanligen foretrak Piſtolet for Raarden.

Bed Hoffet fandt han ikke ſin Plads, og iulte gierne, naar Freden tillod det, til ſine Godſer, hvor han byggede uephørligt. Han havde kun liden videnskabelig Dannelse og tilſtod det ſelv; hans Lidenſkab var Krig. Dog var hans Hierte ogſaa tilgiængeligt for blidere Sølelſer; iſær elſkede han ſin Moder, hvis Tab han i ſit Livs meelt glimrende Periode ofte beklagede. „Hun er ikke Vidne til min Lykke!“ udbød han ofte.

I ſit huuslige Liv var han en god Familiefader. Han efterlader fem Børn af to Egteſkaber. Fra ſin første Kone havde han ladet ſig ſkille; den Anden, ſom han elſkede høit, fører Titelen Duchesse de Montebello.

Napoleons Skrivelse til Grev de Las Casas.

(Da Grev Las Casas maatte forlade St. Helena, tilskrev Keiser Napoleon ham et Brev, som blev opfanget af de engelske Agenter, og hvorfra man kun meddeelte Grevens nogle enkelte Fragmenter. Brevet samt alle Grevens Papirer blev tilsendt det engelske Ministerium, af hvem han forgiæves forlangte sammes Udlevering. Fragmenterne, som meddeeltes Grevens, har man læst i adskillige Aviser. Men her leveres denne mærkværdige Skrivelse fuldstændig:)

Min kjære Las Casas!

Mit Hierte føler dybt, hvad De lider. Siden fiorten Dage, da man rev Dem fra min Side, har man holdt Dem i simpelt Fængsel, uden at tillade Dem, at give mig Efterretning fra Dem, at tale med Noget, ja endog berøvet Dem Deres Betiente. Deres Forhold paa St. Helena var som deres Liv bodelsrit; det glæder mig, at kunne gientage Dem dette. Deres Brev til en af Deres Veninder, en Dame i London, indeholder intet strafværdigt, De udøser deri Deres Hierte i Vennekabets Barm. Underledes udtyder Kommandanten her paa Den, med en egen Omfølelse, hine Udtryk, som De anfortroede Vennekabet, og har derfor gjort Dem haarde Bebreidelser. Han truede Dem endog ogsaa med, at sende Dem bort fra Den, hvis De i Des

res Breve fremdeles vovede at klone over ham. I det han gjorde dette, overtraadte han sit Embeds første Pligt, sine Forholdsordrers første Punkt, Wrens første Følelse. Derved berettigede han Dem til at udtænke Midler, for at udnytte Deres Følelser i Deres Benners Barm, at de maae erfare Kommandantens strafværdige Fremfærd.

Da De handlede uden Snedighed og List, saa var det let at sætte en Fælde for Deres Tillid. Man søgte kun et Paaskud for at bemægtige sig Deres Papirer, thi Deres Brev til London kunde aldrig berettige til nogen Politieundersøgelse. De indeholdt hverken Sammensværgelse eller Hemmeligheder; det var et ædelt og aldeles ufordærvet Hjertes rene Følelser. — I nok saa lidet civiliserede Lande staae de Forviiste, Fangne og selve Forbryderne under Lovens og Dyrighedens Beskyttelse. Men paa denne Klippe overskrides alle Love. Man omgiver Longwood med en Hemmelighedsfuldhed, som man ønskede at gjøre uigiennemtrængelig, for at skiale et strafværdigt Forhold. Ved snedigen udsprede Rygter indtog man Officerer, Fremmede, Indvaanerne og selv Østerriges og Ruslands herværende Agenter imod mig. Uden al Tvivl har man paa samme Maade vildledt den engelske Regjering. — Deres Papirer, hvori blandt ogsaa, som man vel vidste, nogle af mine befandt sig, bleve tvertimod Lov og Ret borttagne fra mit Værelse med jublende Glæde. Jeg saae hvorlunde

man bemægtigede sig Deres Person. En talrig Efforte omringede Huset, og det forekom mig, som om jeg saae Sydhavets Wilde dansse omkring deres Fanger, som de agtede at fortære. — Deres Selskab var blevet til Nødvendighed for mig. De allene kiendte det engelske Sprog. Hvor mange Nætter tilbragte De ikke ved mit Sygeleie! Nu forlanger jeg af Dem og befaler Dem tillige, hos Kommandanten at forlange, at vorde tilbagesendt til Fastlandet. Han kan ikke nægte Dem det, da De kun ved Deres frivillig underteignede Dokument staar under hans Opsigt. Det vil være mig en stor Trøst, at vide Dem paa Veien til lykkeligere Lande. Ved Deres Ankomst til Europa, da glemme De alle de Lidelser man har forvoldet Dem, men roes Dem af Deres imod mig udviste Trost, og den Hengivenhed, jeg nærer for Dem. Skulde De nogensinde see min Kone eller Sou, saa omfavn dem fra mig. I samfulde tvende Aar har jeg hverken havt middel- eller umiddelbare Efterretninger fra hine Kiære. For omtrent sex Maaneder siden indtraf en tydsk Botaniker hertil, som nogle Maaneder før hans Afreise havde seet dem i Schönbrunn's Have; men de Grusomme ophøede Alt, for at hindre ham fra at tale med mig. — Mit Liv er i mine Fienders Magt. De glemme Intet, som kan tilfredsstille deres Hævn. Snart, ret snart imødeseer jeg Enden af denne Tilværelse, hvis sidste Dieblikke ville vorde en evig Ekamplet for den engelske Nations

Karakterer, og Europa vil engang med Afsky nævne
hine troløse og grusomme Mennesker, og ingen sand Eng-
sællænder vil erkiende dem for Albions Søner. Da jeg
har al Grund til at troe, at man ei vil tillade Dem at
see mig for Deres Afreise, saa modtage De herved min
Omfavnelse og Forsikringen om min Høiagtelse og
mit Venfkab. Lev lykkelig!

Den IIIte December 1816.

Napoleon.

Marsskalk Ney og hans Henrettelse.

(Uf Memorandums of a Residence in France 1815-1816.)

Da Marsskalk Ney droges for Domstolen, undredes
jæa høiligen over den Interesse, som de selv samme
Mennesker, der nyligen havde ønsket ham straffet paa
det haardeste, fordi han havde været Skyld i Waterloo-
slagets Tab, nu saa tilsyneladende toge Deel i hans
Stiebne. Og dog var han den første, som i Senatet
hævede sin Stemme mod en længere Modstand; den
første som erklærede, hvorlunde det var umueligt læn-
gere at lyde Erobrerne Epidfen; at Underkastelse var
det eneste Middel til at afvende en aldeles Undergang;

og at Napoleons Dethronisering var et Skridt som iforveien maatte gøres, thi uden dette vilde enhver Underhandling være forgæves. Ingen tvivlede om Sandheden af den Beskyldning som fremlagdes imod ham, at han allerede før Slaget havde indgaaet en Overenskomst med Kongen, og at han var Skyld i, at Grouchy's Korps, som allene manglede, for aldels at tilintetgjøre de allierede Hære, var bleven vpholdt. Jeg har hørt mangfoldige Soldater fortælle, at de paa en eneste Forstændsning nær allerede havde taget alle de øvrige, og vare nær ved ogsaa at erobre denne sidste, da Ney's Forræderie nødte dem til Retirade. Marskalk Ney var almindelig hadet af Nationen indtil det Tidspunkt han droges frem for Krigsretten. Men aldrig saasnart var han overbevist sit Forræderie, før Folkegunstens Strøm umiddelbar tog en modsat Retning, og nu saae man i ham kun den forvovne rebelige Mand, der uden onde Hensigter blot havde givet efter for Omstændighedernes Magt.

Jeg hørte Bøssernes Knald, da han blev skudt, uden at vide, at det var ham det galdt, thi endnu sildig ud paa Natten var hans Dom ikke fældet. Med en Følelse som jeg ingentunde kan beskrive iulte jeg ud til Pladsen — ei var det Nysgierrighed, sandelig ei heller for at være Vidne til et Medmenneskes Lidelse; kun Duffet om at overbevises, hvorlunde en Mand, der saa ofte formedelst Hæderen havde budet Døden

Trods, vilde gaae den imøde med Føllessen om sin
 Etkendsel. Ei antager jeg det just for et Divis paa
 et Menneskes sande Gemytstilstand, at han for en
 Mængde Vidner er istand til at see Døden siist i Si-
 nene. Selv den Feighiertede sætter ved saadan Leiligh-
 hed en Slags Stolthed deri, og Historien leverer os
 intet Exempel paa en større Dødsforagt, end Ludvig
 den Sættendes, om hvem selv hans bedste Venner for-
 sikre, at han var overordentlig svag og frygtfom. Som
 sagt, jeg iilte did til Pladsen, for mærkeligt endnu at
 see ham for hans Død; men det var for sildig. Man
 løftede ham op fra Jorden, og hans Blod var det
 eeneste Vidne om hans Etkæbne. Han blev skudt saa
 tæt ved Luxembourgs Havemuur, at alle Kuglerne va-
 re trængte ind i sammes Kalkstene, og det forekom mig
 som saae jeg Blodpletter rundt om Nabningen hvor de
 vare trængte ind. Jeg tog min Kniv, og forsøgte at
 drage nogle ud dermed, men den var for liden, og jeg
 maatte opgive det. Da jeg nogle Timer efter kom til-
 bage med en større Kniv, vare de alle korte; der var
 Noget kommet mig iforveien, enten af Ugtelse for den
 ulykkelige Mand's Minde, eller og fordi han havde næ-
 ret samme Følelse som jeg. Jeg spurgte de Omkring-
 staaende, hvorledes han var gaaet sin Død imøde, og
 erholdt til Svar: „comme un Soldat Francais.“ —
 En ung Mand, som stod ved Siden af mig, dadlede

bittert de Officerer som vare kommanderede til at bisvare Henrettelsen; han sagde, at de vare strax efter at Marsskallen var segnet ned, gaaet hen til ham og sagt: „Bed Gud, han var en smuk Mand, ikke sandt?“ og en anden havde svaret: „Ja, nu har han endelig faaet sin Vesperkost.“ Den Døende havde endnu engang slaaet Dinene op og et Dieblisk stirret fast paa dem, hvorpaa han uden et eneste Suk var faret heden. Denne Begivenhed var et skrækkeligt Slag for Manges Forhaabninger og i flere Dage saae man forrigfulde Ansigtet i Hospital.

Napoleon og Skuespillerinden Bourgoin.

Det er bekiendt, at Mademoiselle Bourgoin viste sig som en ivrig Fiende af Napoleon og tillod sig mangan uforsigtig, kaad Snak paa hans Regning. Han foresatte sig, at hævne sig og betiente sig dertil af Greve, dengang Minister Montalivet, som medlidende Redskab. Denne underholdt nemlig hiin Skuespillerinde, og havde den Svaghed, at være skinsyg. Napoleon, der arbejdede ligesaafuldt om Natten som om Dagen, sendte en Aften Kl. II en Page hen til Montalivet, for at bringe ham Befaling om, ufortøvet at komme paa

Slottet. Pagen finder ikke Ministeren hjemme, og gaaer hen, for at vække ham hos hans Elſte. Montalivet klæder ſig hurtigt paa, behænger ſig med ſine Ordener og iler til Thuillerierne. Neppe er han afſted, førend det atter banker paa hos Mademoiselle Bourgoin. Hun troede, at Ministeren havde glemt noget; men, man leverer hende et Brev fra Keiſeren ſelv. Hun bryder det og læſer følgende Ord, ſkrevne med Keiſerens egen Haand: „De ſkal ſtrax forføie Dem til Thuilleriernes Pallais.“ — Saa hurtigt ſom mueligt, klæder Damen ſig paa, lader ſpænde for og kører med Hjerteſklappen til Palladſet. Napoleon underholdt imidlertid ſin Miniſter om Planer, om Decretter, lader optegne Et og Andet, nedſkrive Projekter, &c. — Midt i Arbeidet træder en Page ind med de Ord: „Deres Majestæt, Hun er der!“ — „Lad hende komme herind“ — ſagde Keiſeren. Montalivet ſeer lidt op fra ſine Papirer, for at erfare, hvem dette natlige Beſøg vel monne være — og ſeer Mademoiselle Bourgoin! Pennen falder ham af Haanden; han bliver ſiddende med opspilet Mund og ſtive Dine. Den Skionne nærmer ſig Keiſeren og ſiger ærbødigt, hvorledes hun indfandt ſig iſølge hans Befaling. Napoleon, uden at værdige hende et Dietkaſt, peger paa Døren ligeoverfor og ſiger: „Gaae derind.“ — Hun forſvinder, og den ſtakkels Montalivet maae, med den kolde Sved paa Panden, holde ud endnu i tvende Timer —

for ham som et heelt Aarhundrede — og arbeide. Om-
sider vorder han frie! Nu ringer Keiseren og siger til
en indtrædende Kammerdiener: „Siga Bourgois, at
hun kan gaae hjem. Hun har spillet sin Rolle.“ —
Den næste Dag fortalte han selv dette Epsg. Mon-
talivet fandt Oplesningen meget god; men Skuespiller-
inden var dybt ydmyget, og paastod, at være bleven
dødeligen fornærmet.

Formeentlig Aarsag til Berthiers Selvmord.

Et i Frankrige nylig udkommet Skrift fortæller føl-
gende høist urimelige Eventyr desangaaende: — Na-
poleons Gemalinde skulde nemlig være bleven forløst
med en død Søn. Forberedt derpaa, eller og om et
Ligebarn var fremkommet af Moderens Skid, holdt
man en anden Drengsling paa rede Haand. Denne var
en Søn af en Drnebærer (Fændrik) i et Garderegiment,
der senere hurtigen blev forfremmet. Dette Barn skal
Berthier have bragt ind under sin Skappe, og der
fortælles nu vidt og bredt om, hvor fint Napoleon og
han have baaren sig ad derved, og at en dum Waagekone
paa et Haar nær kunde have fordærvet hele Sagen.
Efterat Berthier var falden fra Napoleon, skal ders

forrige Ornebærer, nuværende Oberst, have skrevet et grovt Brev til Napoleon, og truet ham med, at aabene hans Hemmeligheden. Dette Brev skal være fundet efter hans Død, og forklares som Uarsagen til hans Tungtsindighed, hans Banvid og hans Død. (!) —

P a r i s.

Ingen Stad i Verden have vel et Par Decennier virket saameget paa, som paa Paris. Alt det Gamle er forsvundet og med det dets Minde. Uafsladeligen sysselsat med det nærværende nydelsesrige Dieblik, ændser den letsindige Pariser ikke mere den for ham ufrugtbare Fortid. Kun det Nye hører til Dagens Orden, og kun hvad denne medfører, er ham vigtigt. Det Gamle kafter han, hvis det ikke fremtræder under en ny Skikkelse, eller i det mindste under et nyt Navn, i Glemfelses Bølge. "C'est passé!" er hans uigienfaldelige Fordømmelsesdom. Denne Kulde mod Alt, hvad der tilhører Fortiden, kan man allene tilskrive det Mørke, der svæver over Stadens og dens Mindesmærkers ældre Historie. Hvilken By i Verden kan opvise en saadan Mængde gamle Kirker, Klostre, Stiftelser o. s. v.? Og alligevel gives der kun to eller tre blandt dem alle,

hvis Sprindelse man med Visshed kan bestemme. Alt det Dyrige, selve Kathedralkirkens (Notredamekirkens) Sprindelse, hviler i dybt Mørke.

Caffé du mont Parnasse.

I mere end et halvt Sæculum var dette Kaffehus det besøgte og berømteste i Paris. Den berøgtede Danton besøgte det regelmæssigen hver Dag lige til Revolutionen, hvori han spillede saa stort en Rolle. Han var nemlig gift med Mademoiselle Charpentier, Bertens Datter. Men — den engang almægtige Danton er falden paa Skafottet, og Kaffehuset selv er forlængst død af Læring. Nu finder man der, istedetfor den før saa glimrende Sal, en ussel Stue, hvis Indgang bærer Indskriften: "Ici on jone a la poule!"

Slotskirken St. Germain Auxerrois.

Første Paaske dag 1245 holdt denne Kirkes Sognepræst fra Prædikestolen følgende Tale:

„Mine kiære Tilhørere! Paa pavelig Befaling
 „skal i alle Christenhedens Kirker offentligen for-
 „kyndes, at Keiser Frederik II. er lyst i Kirkens
 „Ban. Hvormed han egentligen har forskyldt
 „sigt, skal jeg lade være usagt; kun det veed jeg,
 „at Paven og han gaae hinanden haardt paa Klin-
 „gen. Hvo af Begge der har Ret, vil jeg lade
 „staae ved sit Værd; lyser altsaa, forsaavidt det

„staaer i min Magt, Den i Ban, som har Uret,
„og afsløverer den Anden.“ —

Frederik II., som denne ligesaa dristige som modige
Utring kom for Dre, sendte Præsten en anseelig For-
ering.

C o l i g n i .

Det var den store Klokke i denne Kirke, som den
24 August 1572 gav Signalet til Begyndelsen af Bar-
tholomæusnattens Mordscener. Strap begav Hertugen
af Guise sig med en stærk Bedækning til Admiral Co-
ligni's Hus, det Andet fra Kirken, og bankede paa
Døren. En Betient lukker op og stodes øieblikkeligen
ned. Nu stige fire Snigmordere op ad Trappen, og
finde Admiralen, siddende i en Lænestoel. „Unge Men-
neske,“ siger han til den forreste af Morderne, „mine
graae Haar skulde indgyde Dig Grefrygt! Men gjør
hvad Du vil; Du kan dog kun forkorte mit Liv et Par
Dage.“ Neppe havde han udtalt, før de styrte over
ham, og kaste ham derpaa ud af Vinduet ned i Gaar-
den, hvor Hertugen af Guise, for at see, om det ogsaa
var ham, med sit Lømmetørklæde viffede Blodet af
hans Ansigt. Derpaa traadte han ham under Fødder,
sigende til sine ledsagere: „Begyndelsen er god! Griff
op! Lad os fortsætte Værket!“ En Italiener huggede
Hovedet af Admirals Liig, og bragte det til Catha-
rina af Medicis, der lod det indbalsamere og sende til

Rom, hvor Hs. Hellighed, for at takke Himlen for denne Blodnats lykkelige Begivenheder, anordnede en høitidelig Procession. Capitain Bressault de la Nouvrain, en Hugenotte, blev derover saa opbragt, at han svøer, at fastre alle de Munke, han kunde faae fat paa. Og virkelig bar han derefter et bredt Sabelgebæng, der var sammensat af dette samvittighedsfuldt opfyldte Lovtes Resultater. Cardinalen af Lothringen belønnede Dianowis, den Første af hine Fire, der lagde Haand paa Coligni, med at give ham en af sine uægte Døttre til Kone.

Gabriele d'Etrées.

I Huset næst Kirken boede og døde Henrik IV des Elskte, den skønne Gabriele, Hertuginde af Beaufort. Hun havde tilbragt en Deel af Fastetiden 1599 i Fontainebleau, men besluttede sig til, at vende tilbage til Paris, paa Kongens indstændige Begjæring; deels bestemtes denne Reise af politiske Grunde, deels kunde Kongen ikke vel beholde hende hos sig Paassen over. I Melun, hvortil Henrik fulgte hende, foresaldt de mest rørende Optrin; det lod, som om begge de Elskende ahuede, at de ikke mere vilde faae hinanden at see. Grædende toge de Afsked fra hinanden, og talte som om de stode paa Livets Skillevei. Hertuginden anbefalte Kongen sine Børn, sit Hus, sine Folk. Med inderlig Beemød, og for svag til at indgyde hende Mod, hørte

Henrik paa hende; de sagde hinanden Lovel, kaldte hinanden nok engang tilbage, favnedes paany og kunde ikke slippe hinanden af Armene. Ved sin Ankomst til Paris steg Gabriele af hos Zamet, en Italiener, der paa allehaande Snigveie havde erhvervet sig en uhyre Formue, og i en af sine Døttres Egtteskabscontract havde betitlet sig: Uindskrænket Herre over sytten Gange hundrede tusinde Daler. Ved sit munstre oprømte Væsen gjorde han sig saa yndet af Henrik IV., at denne sædvanlig pleiede at vælge Zamets Huus til sine Smaafater og Lystpartier. Ogsaa modtog han Hertuginde med al mulig Artighed. — Men da hun Skærtorsdag bivaanede Gudstienesten, fortnede det pludselig for hendes Dine, og hun maatte forlade Kirken. Et Par Gange gik hun nu op og ned i Zamets Have og spiste en Citronskive, men folte strax en saa gruelig Skæren og Brænden i Hals og Mave, at hun skreg: „Bringer mig herfra! Jeg er forgiftet!“ Da hun kom hjem tog Smerten stedse til; hun fik de heftigste Konvulsioner, saa at man ikke uden Gru og Forfærdelse kunde betragte hendes for saa Timer siden saa underdeilige Ansiget. Hun døde Søndagmorgen. Man aandede hende, og fandt hendes Livsfrugt død.

Synderlig Dødsmaade.

Den unge Kong Philip, som hans Fader Ludvig VI., med Tilnavn den Lykke, havde sat ved sin Eide

paa Thronen og ladede Krone i Rheims, red ned ad Rue du Martois, et Sviin løb mellem Benene paa hans Hest, denne styrtede, og Kongen tøde Dagen efter af Faldet. Strax blev det forbudt, at lade Sviin løbe om paa Gaden, hvorimod Abbediet St. Antoine's Nonner heftigt protesterede, paastaende, man skyldte dog deres Klosters Skjtspatron saamegen Agtelse, at man i det mindste kunde gjøre en Undtagelse med de Abbediets tilhørende Sviin. Ansøgningen bevilgedes, og den hellige Antonius's Hiord fik Lov at spadsere frit omkring.
(Fortsættes.)

N a p' o l e o n.

(Skildret af de Pradt.)

Alf alle historiske Mennesker er maaskee Napoleon den, som meest urigtigen er bleven iagttaget og mindst troe skildret. Ingen har gjort det og vil gjøre det; hans stedse begyndte Portrait vil aldrig vorde fuldendt, og er maaskee ikke skicket til at vorde det. Aarhundrederne ville underholde sig over denne Gienstand, men aldrig udtomme den. Hvo der ei gandske nær og meget længe har nærmet sig til ham, kunde ei fatte den uendelige Forskiellighed af Nuancer, af hvilke denne Karakter

bestaaer. Havde det været nogen medgivet, at overvinde denne Vanskelighed, saa maatte denne Forret have tilkommet hiin Maler, der forenede ligesaa megen Skarpsind og Fiinhed i at fatte, som Glands i Koloriten. *) Og dog feilede hun; altid saae hun en Ophavsmand og Planer der, hvor hverken det ene eller det andet var tilstede. Napoleon er det Menneſke paa Jorden, som altermest har forenet systematiske Bedrag med den rigtigste naturlige Følelse over Tingenes sande Værd. Det foranledigede ham ofte til at foragte dem og ikke at skatte dem tilbørlig. Men, det moralske Herredømme som han udøvede, havde saaledes giennemtrængt alle Hine, at man saae ham, hvor han ikke var, hørte ham, hvor han ikke talde, at man tænkte sig ham overveieude, eftertænkende og virkende der, hvor han sov. Det første Indtryk var hos ham det stærkeste. Deraf opstode Uveir, som dannede sig i et Dieblik og ligesaa snart fordeelte sig igien. Man var blot truffen af det Udoverstes, og ikke opmærksom paa hans Kands synderlige Utlæg, der viste hans Ord i Modsigelse med hans Handlinger. Det er synderligt, vil man sige. Men, hvø vil paastaae, at Alt, hvad der hændtes i tredive Aar, ikke har været synderligt, og Napoleon været skabt li-

*) Herved menes Madame Stael-Holstein. Denne Dames Skildring af Napoleon skal i næste Hefte være meddeelt.

gesom enhver Anden. Napoleon loe selv over de Taler, de Udtryk, den Vigtighed og de Planer, man tilslagde ham. „Der gives intet nødvendigt Menneske paa Jorden“ sagde han en Dag, da Taleren var om Tidens Begivenheder. „Mig selv, for Exempel. Uden mig troer man intet at kunne foretage sig (det var i 1806). Det er Daarskab; var jeg end ikke til, vilde Naturens Løb ei derfor worde afbrudt, Solen dog endnu stedse formæle sig med Jorden, og Eæden modnes. Alexander og Cæsar ere døde, og Verden gaaer dog stedse sin Gang.“ Ved disse Ord gik han pludseligen ind i sit Kabinet. Jeg, som enhver Anden i mit Sted, ahnede ligesaalidet, at saamegen Wiisdom skulde saa mange Bedrag, som at han forudgjorde sin Historie.

Skuespillerinden, Mad. Fusil, paa Flugten
fra Moskau.

Madame Fusil kom i August 1812 tilbage fra en Reise ved Grændserne af Asien, fra Wolgas Bredder, hvor hun i Messen i Makariew havde givet Concerter. Den første Efterretning, hun fik i Moskau, var om Franskmændenes Nærmelse. Hele Adelen undveeg;

man reddede alle Skatte. Allevegne saae man hele Tog af Bogue med alskens Eiendom. Staden syntes øde. Madame Fusil vilde flygte til Petersborg; da hun var født i Stuttgardt, haabede hun, at finde Beskyttelse hos Keiserindens Moder, en Prindsesse af det württembergiske Kongehuus. Man nægtede hende Pas. Bestyrtelsen var almeen; man frygtede for Mangel paa Levnetsmidler; man talte om Mord og Mordbrand, om den Beslutning, at begrave sig under Stadens Ruiner, man reddede sig i de af Steen byggede, med Jernblik tækkede Paladser, der syntes at trodse Ilden, og som alle nu, da de stode tomme, kunde beboes af Enhver, der vilde flytte derind.

Madame Fusil havde forenet sig med en Kunstners familie og tog med den ind i Fyrsten Gallizins Pallads. Hun valgte et Opholdssted, der tilbød hende Sikkerhed baade i et Oplob af Folket og i Ildsvaade. Hun havde forladt sit Huus, og boede i dette til Franskmændenes Ankomst, uden at have Mod til, at lade sig see paa Gaden. Ingen vidste, hvad der foregik ude, om Staden var indtaget eller ei. Endelig tog Mad. Fusil Mod til sig og kørte hjem i en Troschke. Hun fandt Huset beboet af to Capitainer ved det keiserlige Gensd's armerie. Der var vendt op og ned paa Alt, hendes Papirer vare omstrøede paa Gulvet. Disse Herrer giennembladede dem uden Omstændigheder, de beskæmmedes ved at see dem overraskede ved denne Syssel, og

forfikkrede, at de havde foresundt denne Uorden; man havde i Huset ene sunset russiske Tyende, som Ingen havde forstaaet, og anseet Huset som forladt. De bandede Mad. Jusil om at vende tilbage til hendes Bolig, og forfikkrede, at hun intet havde at frygte for. Hun var ikke meget tilbøielig dertil; Ilden flammede overalt, og hun vilde ikke forlade sine Benner. Hun vendte ved Skinnets af de brændende Bygninger tilbage til dem; Vinden stormede heftig, Alt syntes at forene sig til denne ulykkelige Stads Undergang. Samfulde fire Nætter, siger Mad. Jusil, kunde vi undvære Lys formedelst Skæret af Lucerne, de lysnede som Middagslyset. De Kongresske Raketter tændte ubegribelig hurtigt. Først hørte man et lidet Knald, som ved et Flinteskud; derpaa saae man en sort, rødagtig vordende Røg, og nu stod Bygningen pludseligt der som en flammende Afgrund, der i nogle Minuter ikke levnedé noget Spor af Huset.

Den 17de Septbr. besluttede hun, at begive sig med sine Benner til Petrowsky, et Slot i Nærheden af Moskau. Napoleon beboede det, af Frygt for, at Kreml var mineret. De satte dem Alle ind i en Kalesche, og toge den vanlige Wei over Bolværket. De overalt udbredte Luer hindrede dem i at komme frem. De kiorte op ad Tveß Røye — Ilden var der endnu værre; — endelig kiorte de til det store Skuespilhuus; der kunde man ikke sige, at man saae Flamme, men

en Flammeafgrund; thi Brændeforraadet var her opstabelt og selve Stuespillhuset var af Træ. Nu drog de til højre; paa denne Side syntes Ilden mindre. Da de havde kiørt den halve Gade igiennem, drev Vinden saa heftigt Flammerne over fra den anden Side, at de naaede denne Side, og hvælvede saaledes en Ildtue over dem. De kunde ikke komme videre fremad, heller ikke tilside, og der blev ingen anden Hielp, end igien at kiøre tilbage paa deres forrige Wei. Men fra Minut til Minut tiltog Branden; Funterne fløi endog ind i Kaleschen; Heden blev saa folelig, at den begyndte at vorde Menneskerne utaalelig og Hestene farlig. Man jog dem hurtigt affted, og saaledes naaede de Bolværket igien. Det Huus, de vilde ty til, og som en Time tilforn endnu var ubeskadiget, stod nu i lys Lue paa alle Kanter. Man reddede nogle Ubetydeligheder, og her sad nu Mad. Fusil, med hendes Datters Portrait ved Siden, og takkede Gud for, at denne selv var i Sikkerhed, siert fra det rædsomme Optrin.

Hun stod i Begreb med at lade alle sine Ubetydeligheder i Stikken, og at gaae affted med det, hun kunde bære, da en fransk Officeer lod nogle af hendes Kufferter pakke paa en Kalesche, og hun paanye vankede om med sine ulykkelige Venner i Moskous Gader. Da de intetsteds kunde komme frem i en Stad, der kun var en Afkehob, og Hungeren plagede dem, saa

tog de anden Gang tilbage til deres Huus, hvor de plyndrende Soldater endnu havde levnet nogle Levnetsmidler. De holdt midt paa Gaden et Slags Middagsmaaltid. „Man tænke sig — siger Mad. Fusil — et Bord midt paa en Gade, hvor man allevegne seer brændende Bygninger eller rygende Ruiner; en Regn af Junker jages hen over os af Vinden, Mordbrændere bleve skudte, drukne Soldater stæbte deres Bytte bort, og her holdt vi vort Maaltid. Vi spiste lidet, men vore Officerer savnede hverken Madlyst eller Tørst. Disse Herrer ere vant til Alt.“ Efter Maden vandrede de endnu en Stund omkring, omfider henvendte de dem til Befalingsmanden i dette Qvarteer af Staden, der fik et ubeskadiget Huus opsogt for dem og hjalp dem saameget det var muligt.

Da Luerne endeligt vare slukkede, giennemvandrede man disse rygende Ruiner. Man leed Mangel paa Alt, selv det Nødvendigste. Soldaterne tilbøde mangen Eier igien, hvad de faa Dage tilforn havde røvet fra ham; og gierne købte man det tilbage for Penge. Man var i bestandig Frygt; man troede, at Franskmændene vilde forlade Staden og lade det, som endnu var tilovers af den, springe i Luften.

Dg alligevel — neppe skulde man troe det — san lede man midt i denne Angst alle de Skuespillere, der vare forhaanden i Staden, og befalede en Deel af dem at synge paa Kreml for Napoleon, en anden Deel at give

Skuespil. I en i Bund og Grund udplyndret Stad var dette temmelig vanskeligt. Man maatte sammensætte Alt: Garderobe, Esm til Dekorationerne, Olie til Lamperne. Man byggede en Skueplads i Krenit, fandt Baand og Blomster i Soldaternes Kaserne, og dandsede paa rygende Ruiner. Vi spillede indtil Dagen før Hiemtoget, og Napoleon var gavmild imod os.

Mad. Fusil var just sysselsat med en Klædning til en nye Forestilling, da en af de i Huset indquarteerte Officerer kom til hende og spurgte, hvad hun gjorde. „En Kiøle til imorgen,“ var Svaret. — „I fald De vil troe mig, saa pak heller Deres Kuffert til imorgen. Din to Timer bryde vi op.“ — Mad. Fusil var forfærdet, men fulgte hans Raad, og den følgende Dag ved Daggrye vare Alle isærd med Afreisen. — Hun havde ingen stor Lyst til at forlade Rusland. Hendes Interesse holdt hende der tilbage; men man forestillede hende saa skrækkeligt Alt, hvad der vilde følge den franske Hærs Hiemtog, at hun besluttede sin Afreise. Hun tiltraadte den i en Ordonants-Officers Kalesche, der havde overladt hende sin Vogn og sine Folk til hendes nærmere Bestemmelse. Neppe var hun underveis, saa blev det ene Vognhjul revet bort af en Kanonkugle, og hun stod fare for, at falde i Kosakernes Hænder. Dog de tungeste Gienvordigheder begyndte den 6te November, i Nærheden af Smolensk.

Hun havde ingen Heste mere; Rudffen bragte nogle som han holdt for stiaalne: - thi, siger hun, i hiin usalige Tid var Intet mere sædvanligt.

Man maatte fiøre over en Bro; hun kom møisommeligt men lykkeligt over, fordi man holdt hende for en Generals Gemalinde; men fire Mile for Smolensk kunde Hestene ikke aarke længere: Mad. Fusil lod sin Kalesche i Stikken og steg op i en Marketerskers Karre, i hvilken hun ogsaa ankom til Smolensk. Ved hendes Afreise derfra fandt hun en anden Kalesche, hvori en saaret Officeer reiste. Uophørligt forfulat af Kosakkerne, lod han hende blive paa Veien, udmattet af Hunger og næsten ihjelsfroesen. Da hun kom til sig selv i aien befandt hun sig i en Adjutants Kalesche. Hun erfarede siden, at dette velgiørende Mennecke, da han fandt hende i denne Tilstand, lod hende svøbe i Peltser og kaldte hende tilbage igien til Livet ved en varm Kop Kaffe. Han blev saa Dieblikke derpaa dræbt af en Kanonkugle. Mad. Fusil, der saae Kuglerne flyve omkring, var overordentlig bange og indhyllede sit Hoved i et Shawl, som om dette kunde have skjærmet hende. Endelig ankom hun i en polsk Stad. Man sagde hende, at hun vilde vorde angrebet, og at hun skulde flygte, hvordan hun end kunde. Saaledes befandt hun sig da en Nat paa Trappen til et Slot, hvor Napoleon just opholdt sig. En Marskal kiendte hende. „Hvad gjør De her?“ spurgte han. — „Jeg vens

ter paa Kosakkerne; thi jeg har ingen Styrke til at flæbe mig videre." — „Har De meget Guds med?" — „Slet intet." — „Ingen Kammerjomfrue?" — „Jeg er gandske allene." — „Godt! De er ikke tung. Hestene kan vel og trække Dem med. Lad hende stige ind i min Bogn," sagde han til en af sine Officerer. Man spurgte hende, om hun vilde spise. Det var et Forslag, som man aldrig afviste. Hun steg op i en Bogn, hvori der var noget Mundforraad, og var saaledes paa det Torre. Den usaligt berømte Bro over Beresina passerede hun en Time før de skrækkelige Tildragelser. Tallose Krigsmænd, Qvinder og Heste omkom der. Soldaterne, med Sværdet i Haanden, styrtede Alt ned foran sig, for at skaffe sig Plads. Isen var for fast, til at kunne svømme over, og for tynd, til at tilstæde Overgangen; faldt man, saa var man indknebet som i en Skruestikke, og Kisretøi, Mand og Hest styrtede hen over den Ulykkelige.

Mad. Fusil kom den niende December til Wilna. Den Marskal, der havde indrømmet hende Plads i sin Bogn, anbetroede hende sin haardt saarede Søn. Snart kom Kosakker ind i den Saaredes Stue, og udplyndrede dem. Unglingen overlevede det ikke længe; kun havde pleiet ham til hans sidste Dieblik efter bedste Evne. Staden var opfyldt med Ulykkelige uden Ly; Indvaanerne stødte dem tilbage, fordi de frygtede for Plyndring af dem. De Flygtende vare nøgne og døde af Kulde.

Tallose Uffryeligheder bleve begaaede. Denne Norden
 vedvarede til Feltmarskal Kutusows Ankomst, og selv
 ham lykkedes det ei strax, at raade God derpaa. Ikkun
 de Flygtninge, som bleve tilbage i Wilna, kunne giøre
 dem et Begreb om det Forefaldne. Der var en saadan
 Folketængsel i Staden, at en Deel af Franskmændene
 ved den ene Ende allerede ilede ud, medens de Andre ved
 den modsatte Ende endnu droge ind, og efter tre Dags
 Forløb vare de endnu hobeviis for Porten. Der
 dræbte Hunger og Kulde en stor Deel af dem, som
 vare flygtede fra Moskou, og som ei kunde trænge ind
 i Staden. De, som reddedes, siger Mad. Fusil, vare
 i den Tid af sex Uger, jeg ikke havde seet dem, saaledes
 forandrede, at jeg slet ikke mere kiendte dem, eller gjorde
 saadant Indtryk paa mig, som de Mennesker, man i
 mange Aar ikke har seet, og hvis Ansigtstræk man sø-
 ger at erindre sig. Størstedelen overlevede ikke længe
 denne Tilstand.

Midt i denne Elendighed, vedbliver Mad. Fusil,
 hørte vi dog en og anden Anekdote. Iblandt dem hører
 følgende: Da flere Franskmænd havde hørt, at de
 vare bestemte til, at tilbringe Vinteren i Wilna, saa
 havde nogle af dem indbudt deres Koner til at komme
 derhen. Lykkeligviis havde de ingen Tid dertil. Men
 en af dem, der havde slyndt sig mere, ankam nogle
 Dage efter Troppernes Giennemmarsch, uden Ahnelse
 om det Forefaldne (?). Da hører hun, at Wilna er

kersat af Russerne. Da hun ei vidste at hjælpe sig, saa
 raadede man hende, at opsøge Fyrsten Kutusow. Hun
 gjør det, skildrer ham sin hjælpeløse Forfatning, og be-
 der om et Pas til Hiemreisen. „Det staaer ikke i min
 Magt“ er Svaret; men om nogle Dage vil jeg see,
 hvad jeg kan gjøre for Dem.“ Imidlertid indrommer
 han hende et lidet Bærelse i sit Palai, og sender hende
 dagligt Mad. Hun ventede med Taalmod, da hun ef-
 ter nogle Dages Forløb fornam en stor Urolighed i hele
 Huset; man løber frem og tilbage; man bærer Huus-
 geraad fra et Sted til et andet; hun kunde ikke spørge
 om Aarsagen, thi Enhver talte kun Russisk. Klokker
 blev to, og man havde endnu ikke bragt hende Frokost.
 Da kom Folk ind, som gave hende at forstaae, at hun
 maatte forlade sit Bærelse, dog anviste de hende et min-
 dre, og betegnede, at man vilde bringe hende Mad.
 Hendes Bærelse vendte mod Palaiets Gaard; hun pass-
 fede paa, om ikke nogen Bekiendt skulde komme, for
 at faae Oplosning paa alt dette; men Ingen kom.
 Endeligt saae hun Dropper rykke ind. Skulde da Eta-
 den igien være indtagen? tænkte hun — dog det var
 ingen franske Uniformer. Omfider blev det roligere,
 hun seer Officerer i Gaarden, haaber, at En af dem
 forstaaer Fransk, og vover at forlade sit lille Bærelse.
 To Officerer tale sammen, de synes forundrede over
 at see hende, og tiltale hende. Glad over, at kunne
 gjøre sig forstaaelig, meddeler hun dem sin Forlegenhed

og sin Forundring over ikke mere at see de Personer, der hidtil havde besøgt hende. „Keiserens Ankomst er Skyld deri,“ sagde En af Officererne smilende, „Prindsen har indrommet ham dette Palat, og i den første Uroe har man nok glemt Dem.“ — „Hvordan! Keiser Alexander er her?“ — „Her i Huset.“ — „O, hvar glad jeg gierne see!“ — „Nu vel, trød ind med os i denne Sal, at drikke Thee, De skal snart see ham.“ — „Thee? men jeg har endnu ikke nydt noget hele Dagen.“ — „Godt. De skal faae Mad.“ — Den Eine af de tvende Herrer giver de fornødne Befalinger, den Anden rækker hende Haanden, for at føre hende ind i Salen; hun underholder sig med dem uden Tilbageholdenhed; hun var temmelig smuk. Endeligt blev det Aften, og hun viste sin Utaalmodighed, over endnu ikke at see Keiseren. „Imorgen skal De see ham“ sagde man. „Imidlertid skal De faae Deres forrige Bærelse igien.“ Begge Herrerne sagde Farvel, og en anden Officer førte hende til hendes Bolig. „Men hvor skal jeg da faae Keiseren at see?“ spurgte hun atter paa Veien. „De har drukket Theevand med ham og Prindsen. — Hun var ligesaa forfærdet som henrykt over den elskværdige Maade, han havde behandlet hende paa. Hun faae ham anden Dagen igien; han gav hende et Pas og Midler til igien at mødes med hendes Mand.

Skolemesteren paa Maskerade.

Inderlig gierne havde Skolemester Bunkel i Møllsdorf bivaanet en Maskerade. Tidt og mangen Gang havde han med den største Forundring hørt tale deraf om og dog var det ham ikke mueligt, at udkaste sig noget tilfredsstillende Vilde deraf. Smidlertid var han overbevist om, at en Maskerade maatte være Indbegrebet af alle optænkelige Løier, og af Løier var han, trods sin Stand og sit Kald, saa stor en Liebhaber, at han ikke sjelden desangaaende kom i Strid med sin unge Hr. Pastor, der ligesom, sin Ungdom til Trods, paastod, egentlige Forlystelser vare det høiere, ja det fornuftige Menneſke gandske uærdige, og man maatte alt heneden af alle Kræfter stræbe at løsrive sig fra det Jordiske, for blot at leve i det Himmelske. Det kunde den gode Bunkel slet ikke faae i sit Hoved. Han meente, man kunde vel være et godt Menneſke, og en god Christen og dog iblandt gjøre sig ret lystig; man kunde vel fryde sig over Jorden uden at renoncere paa Himlen. Kun Alting med Maade, Alting til sin Tid.

Han var just om Søndagen i Begreb med at lukke Kirken efter Aftensang, da Fogden rakte ham Løvedagsavisen, med et Smil pegende paa Anmeldelsen af en Maskerade, der Dagen efter — Fastelavnsmandag — skulde finde Sted i Reichensfeld. Det bares ham

livagtigt føre, som om Bogstaverne levendegiordes for hans Dine, og som om de med uimodstaaelig Magt dreve ham til, dog engang at give efter for sin længe bekæmpede Tilbøielighed. Ei, tænkte han: om Du nu ogsaa engang er et lavere og mindre fornuftigt Menneske, det kommer nok igien. Man maae prøve Alting i Verden. Men — om nu Hr. Pastoren kom efter det, han vilde maskerade dig fra din Tjeneste, saa sad du der en Kion med din unge Kone. Nei, tving dig, tving dig Johannes! — Urolig i Sindet kom han hjem; Kaffe'n vilde ikke smage ham, han satte sig i Bedstefaderstolen, ikke for at sove, men for videre at eftertænke sin Plan. Endelig besluttede han, Dagen efter at besøge sin Fætter i Reichensfeld, der af Profession var Skræder og tillige udleiede Maskeradedragter, under det Paaskud, at tale med Doktoren, da han mærkede at han havde en Sygdom i Kroppen. „Gjør det lille Mand, Du er rigtig syg, det kan jeg forsikre Dig!“ udbrod hans Kone, da han meddeelte hende sin Plan. Men, meente han, han vilde neppe kunne gaae hen og hjem paa een Dag, thi han folte gandske vel, at han blev svagere hvert Dieblik.“ — „Saa bliv Natten over hos Din Fætter, lille Mand!“ tog Konen Dødet. „Han huser Dig nok for een Nats Skyld. Jeg skal saa til at rive Fjær i Morgen, og saa beder jeg hele Huset fuldt af Piger, at jeg kan faae det fra Haanden i en Hast. Naar Du er hjemme — lagde hun spøgende til

— tør jeg ikke ret vove det. Der er altfor mange smukke Ansigter i Byen." — Bunkel smilte, kyssede sin Kone og gik hen til Forpagterens; ogsaa han havde nyelig taget sig en ung Kone, der ret var en god Vensinde af Madam Bunkel, og holdt mangen vigtig Konferents med hende om sin Pynt. Ogsaa hun talte om Mafferaden, og udkastede, velbevandret i Letsindighedens Rige, en saa levende Skildring deraf, at Bunkel, om det end havde kostet hans Liv, ikke kunde imodstaae Fristelsen. Allerede om Aftenen begyndte han at smaa-hoste, spiste Intet, sov ikke om Natten, saa Konen Morgenen efter ordentligt maatte nose ham ud af Huset. „Naar det da endelig skal være" sagde han „saa lad mig vandre i Himlens Navn." Og han vandrede afsted, efter en rørende Afsked.

Det dæmrede da han naaede Reichensfeld, hvor han fandt Fættøren i største Activitet; næppe havde han Tid at høre paa Bunkels fortroelige Meddelelse, at han var kommen til Byen for at bivaane Mafferaden, at hans Kone havde travlt hjemme med at rive Fixer, og kunde ikke komme med, ellers.... „Naa" svarte Skræderen, „lad see da, hvad vi har tilbage. Det er sagtens ikke meget, for alle Folk vil derhen, og Enhver vil gierne være saa naragtig som muligt, skal jeg sige os." Han førte Bennen ind i en Sidegæde, hvor der endnu hang nogle Dragter. Men de vare ham alle for store, og han saae sig ret bedrøvet om, da Skræ-

deren bragte en Bjørnemasse. Bunkel forfærbedes. „Den skalde jeg tage paa?“ raabte han, „et ufornuftigt Fæe skal jeg forestille?“ — „Fæe eller Menneſke, det er her et og det samme“ svarte Skræderen: „desto lettere kan Du spille Din Rolle. Som Bjørn behøver Du ikke at tale, Du brummer kun — og jeg spiller Bjørnetrækker, og tager en dygtig Knippel med — “

Bunkel fandt sig i Alt, og saaledes drog han rigtig efter nogle Timers Forløb som Bjørn ind i Maskeradesalen, der alt vrimlede af Balgiæster. Hans Forhøvelse var ut Frivellig. Alt overgik hans dristigste Forventninger. Han kiendte neppe sig selv mere. Men neppe havde han tilbragt nogle Minuter i denne Tilstand, før Maskernes Drilleri toge deres Begyndelse. En Harlekin klapsede ham, en stor Hane hakkede efter ham med sit lange Næb, en Flagermuus bevægede sig pibende omkring ham. Gandske forlegen i sin Bjørnehud skred Bunkel hen i den anden Ende af Salen. Her fængledes snart hans Opmærksomhed af to Gartnerpiager, der ledsagedes af en mandlig Maske. Den Ene, en allerkjæreste lille Figur, vovede endogſaa at drille Bjørnen; men denne svarte, ifølge sin Instruction, kun med en sagte Brummen, idet han derhos sagte bevægede sine Forlæbber. Pludselig river den sig løs af sin Lænke og udstøder et saa skrækkeligt Brøl, at Alt omkring ham kom i den største Bestyrtelse, der forvandledes til Frygt og Angst, da det ufornuftige Dyr paa eengang i den

veemodigste Tone udraabte: „det er min Kone! Jeg vil døe paa, at det er min Kone! Ak, jeg arme ulykkelige Dyr!“ — Man troede der stak en gal Mand i Biørnemasken, og snart vare Tyrker og Jøder, Skorssteensfeiere og Riddere i Bevægelse, for at skaffe Rossighedsforstyrren ud af Salen. Da kom Biørnetrækeren og førte Dyret, trods al dets Sprællen, ind i et Sideværelse. Til al Lykke var dette tomt. „Men hvad i al Verden er det for dumme Streger Du gjør“ udbrød Skræderen forbitret. „Kan Du da ikke engang spille et ufornuftigt Dyrs Rolle?“ — „Hvad Rolle?“ raabte Skolemesteren næsten grædende. „Det var jo min Kone, min fiodelige Kone! Man har sikkert hørtfort hende; jeg arme, ulykkelige Mand!“ — „Hvoraf veed Du da, at det var Din Kone? der er jo saamange Gartnerpiger her, og Skinnet bedrager.“ — „Nei, nei!“ svarte Bunkel: „jeg kunde kiende hende paa hendes Strempebaand.... de blaae Baand med mit Navn paa, som jeg forærede hende i vore Kiearestedage, tittede frem under den korte Kiøle.... Lad mig blot komme ud igien, jeg døer her af Pine — ak, var jeg dog, som Hr. Pastoren vilde, blot denne Gang bleven et høiere Menneffe, havde jeg dog i det mindste beholdt min Kone...“

Bunkel var alt i Begreb med at styrte ud igien, da traadte to Dominoer ind, hvoraf den ene var halvt demaskeret. Bunkel gienkiendte strax — sin Hr. Pastor.

Hvilken Overræffelse! Navnløse Kølletter giennemfrøds-
 f. de Bunkels Siæl. Den anden Domino greb ham ved
 det ene Dre og bad ham blive. „Hr. Skolemester, hvor
 kommer De her?“ og paa Røsten gienkiendte Bunkel
 ogsaa Provsten. Hvilket Møde! Men som det ofte
 hænder, at et Menneffe i den største Fare viser den
 største Landsnærverelse, saaledes ogsaa her. Skole-
 mesteren fattede sig strax, og spurte kiækt og raff:
 „Hvorledes? Hr. Pastoren? Deres Høiærværdighed?“
 — „Hemmeligheden er opdaget!“ svarte Provsten —
 „vi ere alle Syndere! Bliv De kun, Hr. Skolemies-
 ter“... „Seg kan ikke“ raabte denne ængstligt, „jeg
 maa først redde min Kone...“ — „Hun er i god For-
 varing, hun er her paa Mæsteraden med Forpagterens.“
 Det lettede: „Men hun vilde jo rive Fier“ svarte han
 forundret „vilde bede hele Byens Piger til sig, for at
 faae det fra Haanden i en Hast...“ — „Kan være“
 svarte Præsten, „hun er dog her, og jeg skal strax
 bringe hende hid.“

Han ilte bort, og efter faa Minuters Forløb stod
 den vakre Gartnerpige for sin Egteherre. Man kan
 let forestille sig, at de ikke opholdt sig længe her. Den
 Qual og Angst, Skolemesteren havde udstået, havde
 for stedse betaget ham Lyst til, at blive saadanne
 verbdlige Lystigheder. Hr. Pastoren havde ogsaa faaet
 en lille Skræk i Blødet; han kunde jo ligesaa let have
 mødt Superintendenten som Skolemesteren, og hvad da?

Baronesse Krüdeners.

Denne omflakkende fanatiske Prædikantinde har længe været en Gienstand for den offentlige Opmærksomhed. Hun er fød i Riga, og er en Datter af den rige Hr. v. Bitinghoff, en Mand af megen KunstsMag. Hendes fieldne Talenter bleve uddannede ved en ligesaa fortrinlig Opdragelse. Ikke saa smuk som aandriig og interessant, blev hun meget ung formælet med Baron Krüdeners, og spillede formedelst dette Givtermaal en Rolle i de anseeligste og meest glimrende Kredse; først i Petersborg og derpaa i Paris, hvor hendes Mand levede som russisk Minister ved det franske Hof. Hendes Fryghed og den store Verdens Tillokkelser forlede hende til tusinde Udskielser, hvilke hun selv tilstaaer i et Brev til sin Svigersøns Broder, den storhertugelig-badeniske Statsminister v. Berckheim. Et henreven af Mænd, der vidste at indtage hende ved deres Talenter, bleve hendes huuslige Forhold lidt efter lidt saa forstyrrede, at der paafulgte en Skilsmisse. Sagende efter Udspreddelser, forviklede hun sig i Petersborg i tusinde Forlegheder, og drog derpaa tilbage til Paris, hvor hun igien samlede en Kreds af Mænd omkring sig, og hvor den indtagende letfærdige Sanger Garat beherskede hendes Hierte. Andre fornemme Damers Exempel og hendes eget erfaringsfulde Liv bestemte hende til at

worde Skribentinde, hvorpaa hun 1798 udgav den be-
 kiendte Roman: Valérie ou Lettres de Gustave de
 Linar à Erneste de G., i hvilken hun skildrede et
 Forhold, der engang havde været hende selv dyrebart.
 Valerie er en ælfværdig ung Kone, hvori en sværmerisk
 Yngling, hendes Mandes Stægtning og Pleiesøn, er
 dødelig forelsket, og fortærer sig i denne Kamp. Denne
 Roman, som hun udgav igien 1804, er skreven af hende
 i Danmark, hvor hun opholdt sig med sin Mand, som
 daværende russisk Minister i Kjøbenhavn. Alderdom
 og Nød have gjort hende, ligesom Frue Genlis og man-
 gen af deres Forgængerinder, til en bodfærdig Magda-
 lena. Hun nærer nu den Tr. bildning, at hun er en fra
 Guddommen hidsendt Profetinde, der skal bevirke Ver-
 densbeboernes Lyksalighed. I Paris skal mange høie
 Personer have bivaanet hendes Bede- og Syngetimer.
 Hun besidder en Beltaalenhed og et Billedsprog, som
 gjør stor Virkning især paa den simple Klasse, der ogsaa
 følger hende fra Sted til Sted i Hobetal. Hendes
 Udvortes derimod er hverken imponerende eller tiltræk-
 kende. Hendes Klædedragt er simpel; sædvanligen er
 hun iført blaa Levantinertastes Kiøle og hvidt Slør over
 Hovedet. Hendes Svigerdatter, den aandrige Frue
 Berkheim, ledsager hende.

- Særlingen Suwaroff.

Iblandt de berømteste Særlinge i det forrige Aarhundrede fortjener ustridigt i meer end een Henseende den russiske Feltherre Suwaroff den øverste Plads, thi han var tillige den konsequenteste, uagtet man paastaer, det var en studeret Rolle, han har spillet. Der høret sandelig ikke liden Kraft til saaledes at udføre en Rolle, som han gjorde det.

At hans Levemaade paafaldende afveeg fra hans Samtidiges, er bekiendt. Hos ham var Alting Soldat, thi denne havde han at takke for hvad der var ham helligst — sin Hæder. Kriigerens Charakter fremgik reen og fri for alt Uvæsentligt hos Suwaroff, og allerede i den Henseende skulde han med Rette fortjene den Dømmærksomhed, som Medverdenen ydede ham og Efterverdenen aldrig vil nægte.

Den hellige Nicolaus var Suwaroffs Skytspatron; med denne holdt han vidtloftige Samtaler, og troede derved at hæve den physiske Kraft. Om Morgenen og Aftenen korsede han sig for hans Billed og bad længe og ivrigt. Sine Soldater havde han gierne bibragt den Tro, at han selv var en Helgen; han viste sig stedse for dem som en Inspireret, og som et Guds Sværd; han opflammede deres Fanatisme og — seirede.

Han havde den Grundsætning imod Fienden, aldrig at oppebie hans Angreb, men at forekomme ham deri, selv da, naar Antal og Stilling ikke understøttede hans Angreb. Da han derfor i Tyrkekrigen paatog sig Overbefalingen over den russiske Hær, lod han strax efter sin Ankomst til Armeen den østerrigiske General vide: Han var ankommen, og Tyrkerne maatte angribes om faa Timer, for at de kunde vide, han var der. Den østerrigiske Feltherre, som alt i flere Maaneder kun var gaaet forsvarsviis frem, fandt sig slet ikke forberedt paa denne Anmodning, og svarede, at han i det mindste maatte have nogle Dages Epillerum; men Ewaroff lod ham melde: det kunde han gjøre som han vilde, men han for sin Deel vilde angribe med sine Russer og flaae Tyrkerne. Dette skedte og Østerrigerne naaede først Balpladsen efterat Slaget alt var afgjort. Den østerrigiske General holdt det for sin Pligt, strax at takke den scierrige Feltherre, og begav sig hen til hans Telt. Ewaroff lod sig just forbinde et let Saar, som han havde faaet paa et Sted, som man ellers ikke pleier at frembyde, da der meldtes ham, at den østerrigiske Feltherre nærmede sig. Saarlægen vilde netop lægge Plasteret paa; men han befalede ham at bie, og spurgte, hvor langt Generalen endnu var borte. Et saadant Spørgsmaal maatte strax besvares med et bestemt Tal, og man svarede derfor: endnu hundrede Skridt. — Hvor langt nu? — 50 Skridt. — Og nu? — Tre Skridt.

— „Nu læg paa,“ raabte han til Saarløgen, idet han vendte sig med den saarede Deel lige med Indgangen til Teltet. — „General,“ sagde han til den Indtrædende: „tilgiv, at De finder mig saaledes; jeg har her faaet et lidet Saar, som jeg maa lade forbinde; De tager det vel en gammel Soldat ikke ilde op.“

Den østerrigiske Feltherre takkede ham for den ydede Hielp og lykønskede ham for Seiren; men udbad sig, at tørde gientage det imorgen ved et høitideligt Besøg. Til bestemt Tid ankom den østerrigiske Feltherre med sit hele Følge, og førtes ind til Suwaroff. Denne laae paa Jorden i sit Telt, hvor der hverken var Stol eller Bord; flere Potter med russisk Brød stode forant ham. Da Feltherren traadte ind, reiste han sig neppe, men skreg ham imøde: „De finder mig alt ved Frokosten, Hr. General; kom kun, sæt Dem ned og smag engang, det er ikke saa slemt.“ Generalen kunde nu ikke andet, end tage Plads paa Jorden og smage paa Brøden.

Hans Barber vilde engang ifærd med ham, da Suwaroff udraabte: „Sy, Du stinker jo; tag dog Sio-
len af!“ — Barberen adlød. — „Du stinker endnu,“ sagde Suwaroff; „tag Besten af.“ — Barberen gjorde saa: og saaledes blev dette ved, indtil han stod i bare Skiorte. Nu satte Fyrsten sig ned, for at lade sig barbere. Men nu vendte Barberen Legen om og sagde

til Suwaroff: „Sy, De stinker jo; tag dog Kiolen af.“ Feltherren saae paa ham og gjorde det. — „De stinker endnu,“ vedblev Barberen: „tag dog Besten af.“ — Og saaledes bød han ligeledes Suwaroff at tage alle Klæder af, til ogsaa han sad der i bare Ekiorte. Nu barberede han. Men neppe var han færdig, saa sprang Fyrsten op og sagde: „Nu skal ogsaa Fanden tage Dig!“ Barberen havde ventet dette og smurte Hæser. Suwaroff i Hælene paa ham. Omkring Feltherrens Telt vare naturligviis mange Etabsofficerer forsamlede. Man tænke sig deres Forfærdelse, da de saae denne Jagt i bare Ekiorte udenom Teltet. Endeligt fik han fat paa Barberen, og kastede ham saa dærvt omkuld, at Næsen kom til at bløde. „Der har Du det!“ raabte Suwaroff og gik tilbage til sit Telt.

Da han første Gang kaldtes til Hove fra Hæren, mødte han paa en af Gangene en Fyrbøder. Denne rakte han strax Haanden og omfavnede ham med mange Ceremonier, idet han anbefalede sig til hans Venskab. „Her er jeg til Hove,“ sagde han til de Omstaaende, i hvis Miner Forundringen var at læse, „her, har man faaet mig, kan selv den Ringeste skade En, altsaa er det godt, at have Enhver til Ven.“

Potemkin holdt den Maske, han bar, for hans sande Etkikkelse, og yttrede dette ofte for Monarkinden. Catharina vilde, at Suwaroff skulde være tilstæde ved det Møde, hvor Operationsplanen for det følgende

Felttog skulde bestemmes. Her var Suwaroffs Forhold saa besynderligt og næsten barnagtigt, at man slet ikke kunde blive klog paa ham, og Potemkin forlod Keiserindens Bærelse med de Ord: „Sagde jeg det ikke, at med den Nar kommer man ingen Wei.“ Men neppe havde han vendt dem Ryggen, før Suwaroff med den meest overraskende Grundighed og Klarhed forelagde Keiserinden sin Plan, hvilken og antoges og havde de meest udmærkede Følger. Monarkinden yttrede ham sin Forundring, hvi han ei saaledes havde talt for Fyrsten. „Jeg kiender mine Folk,“ svarede Suwaroff.

Da han faldt i Unaade hos Keiser Paul, og fik Afsked af Tienesten, fordi han vægrede sig for, at indføre den Mundering iblandt Tropperne, Keiseren havde befalet, saa trak han sig tilbage fra Verden, og begav sig hen i Nærheden af et Kloster, hvor han selv førte et heel klosterligt Liv. Da han forlod sine verdsige Herligheder, var der et saare karakteristisk Optrin. Han lagde alle sine Ordener, hvoraf han eiede en overordentlig Mængde, paa flere Stole, gik derpaa til enhver især, bukkede sig dybt for dem, kyskede mange, og tog Afsked fra dem. Ikkun Catharinas med Brillanter besatte Portraitorden tog han med sig.

Omstændighederne fordrede siden en Suwaroff, og Paul kaldte ham tilbage paa Hæderens Skueplads. — Feltjægeren, som overbragte ham Pauls egenhændige Skrivelse, indtraf just da han var paa en Spadsferetur.

Da han havde Befaling at ile, saa lod han sig strax vise hen til Fyrsten, og overrakte ham ærbødig den keiserlige Skrivelse. Suwaroff saae Udskriften, som indeholdt alle hans Titler. — „Brevet er ikke til mig,“ sagde han: „General-Feltmarskal, det er jeg ikke; Ridder af den og den Orden, det er jeg ikke;“ og saaledes afsagede han enhver Titel med den Anmærkning: „det er jeg ikke.“ Forgæves bad Feltjægeren om, at han dog vilde bryde Brevet. „Gud bevare mig,“ svarede han, „hvor kan jeg bryde et Brev fra Keiseren, som ikke er til mig.“ Den arme Fyr maatte tage Brevet uaabnet tilbage, og først da et andet Brev med en simpel Udskrift indleb, siger man, at han faldt paa Knæ, kysede Brevet ærbødigt og tiltraadte Reisen.

Da han ankom til Petersborg, lod ham Keiseren byde velkommen ved sin Yndling, Grev R*. Han blev meldt. „R*! R*!“ sagde Suwaroff, „kiender jeg dog ingen russisk Familie, der fører dette Navn; lad ham komme ind.“ Nu spurgte han endnu engang om hans Navn, og sagde derpaa: „R*! Grev R*! hvorfra er De da?“ — Forlegen svarede Greven: „Fra Tyrkiet, og at han havde Keiserens Naade at takke for sin Værdighed.“ — „Ja saa,“ svarede Fyrsten; „De har da vel sandsynligviis gjort Dem særdeles fortient; hvor har De da tient, og i hvilke Batailler har De været?“ — „Jeg har aldrig tient i Hæren.“ — „Ikke? altsaa i Civilltaget? I hvilket Departement?“ — „Heller

ikke i Civilsfaget, jeg var altid om Monarkens Person.²
 — „Gode Gud, som hvad da?“ — Greven maatte
 krumpe sig nok saa meget, det maatte ud: „Som Kam-
 mertienner!“ — „Som Kammertienner!“ gientog Sua-
 waroff, „nu det er brødt. Ivan! Ivan!“ raabte
 han paa sin Kammertienner, „kom hid; see engang!
 denne Herre har været det, Du er, vistnok hos vor
 allernaadigste Keiser, men see kun, hvad der er blevet
 af ham. Nu er han Greve, og som Du seer, har han
 ogsaa en Orden. Dø for Dig godt; hvem veed hvad der
 endnu kan vorde af Dig, Ivan!“ Og først nu hørte
 han af den bestyrkede Greve Monarkens Grinde.

Med sin Gemalinde levede han ikke paa den bedste
 Fod, og tilsidst gandske skilt fra hende, men undlod dog
 aldrig i de første Aar, at vise hende sin Opmærksomhed.
 Saaledes var han engang over hundrede Werster borte
 fra hende, da hendes Navnedag indtraf. Han begav
 sig paa Veien og kom tidligt om Morgenens til hendes
 Bolig. Her hørte han, at hans Gemalinde sov endnu.
 Hendes Damer vilde vække hende, men han forbød det
 udtrykkeligt, og befalede kun, at sige hende, naar hun
 vaagnede, at han havde været der, for at gratulere til
 hendes Navnedag. Derpaa satte han sig strax igien i
 Vognen og kørte sin Wei. Man kan let tænke sig hans
 Gemalindes Forundring, da hun fik dette sølsomme
 Besøg at høre. — Sin Datter elskede han paa det sm-
 meste, og virkelig var hun hver Faders Rieglighed

værdig. Hele Timer kunde den Gamle kysse hendes Hænder og opfordre Enhver til at ikenne, at hun var et gandske fortræffeligt Barn, hvorved han da mangengang heppede barnagtigt omkring i Bærelset.

Med Suwaroffs sidste Hjemkomst fra Felten til Petersborg bleve Bærelser tilberedte for ham paa Slottet og store Anstalter gjorde til hans Modtagelse; men endnu før hans Ankomst forandrede Høfligheden sig, og istedenfor den forventede Triumph, fandt han en kold Modtagelse. Han tog ind i et Privathuus, og knap bemærkede man, at han var der. Ved denne Klingeagt brast hans Hjerte, han blev syg og døde.

Ogsaa denne Mand havde saa mange berømte Mænds Skæbne; han overlevede den rette Tidspunkt at døe i. — I Alexander-Newsky, Ruslands Pantheon, viser en simpel Tavle af Bronze med Suwaroffs Navn, hvorover en Lampe brænder, Stedet, hvor Helstgen ligger begravet.

Tartarflaget.

(sluttet.)

Klokkestorm, Trommehvirvel, Trompetkrald, Baabengny, Hovdingernes Raab, Rytteriets Hovslag, Fodfolkets Marsch, Dvindernes og Børnernes hvirvende Skrig, de Saaredes Jammerhyl, led i skærende Toneblanding Hans von Rothkirch imøde, da han med sin Eskadron red ind i det mangetaarnede Breslau. Just giennemstormede Hertug Micislaus, slagen af Tartarernerne, Byen med sine flygtende Skarer, for nu ved Liegnitz at støde til Hertug Henrik med Levingerne af sin Hær; og fra deres Baabenpladser droge bag de vaiende Stadsbannere Borgerne velbevæbnede, for ved Hedningernes truende Komme at besætte Murene og Taarnene. Med Møie fremtrængte Rothkirch sig med sin Hob til Sanct Adalberts Kloster, og blev, da han spurgte efter Pater Gzeslaus, vist ind i Kirken, hvor han just læste en stille Messe. Med sin Hustrue traadte Ridderen ind i det mørke, høithvælvede, menneffetomme Tempel, hvis hellige Taushed paa en sølsom gyselig Maade staa af mod Ydreverdens Lummel. Hiertets Trang drog det ædle Par ind i et Sidekapel, for ved det hellige Alters Fod at lette det ængstelige Bryst i inderlig Bøn. Tause stode de derpaa op, og rask greb Rothkirch nu Dorotheas Arm, saae forskende paa hende og sagde als

vorligt: „Faren svæver nu saa frygteligt over vore Hosteder, at der imellem os ikke maa være nogen Hemmelighed mere. Naar jeg nu forlader Eder, rider jeg maaskee min Død imøde. Derfor affordrer jeg Eder i Guds Tempel den hellige Sandheds Ord. Ved Eders og mit Liv, ved vor Fremtids Salighed, bekiend nu for mig, Dorothea, hvad I hidtil har troet at maatte dølge for mig. Jeg ahner den frygtelige Bægt, Eders Hednings Navn maa have for vor og Landets Skæbne, og skrækkeligere end Vissheden pincer mig den vaklende Frygt. Banhellig derfor ei ved Falskhed Skilsmisens hellige Stund. Nævnt mig det forhadte Navn.“

Ræmpende med Rierlighed og Angst saae Dorothea paa Ridderen, og alt aabnedes hendes Læber, for at udtale Rædselsnavnet, da styrtede talrige Folkehobe jammerfregende ind i Kirken, og Gzeslaus traadte hen til Parket, sigende: „Alt afbrænde Hedningerne Byen. Til tappert Modværge ere Borgerne besluttede, men for svage ere vore Mure, for udstrakt Rummet, vi have at forsvare, til at vi længe skulde kunne holde os. Derfor har Raadet besluttet, at bringe Qvinder, Børn og det bedste Gods til det faste Slot paa Dohmsen, og naar Fienden har nedstormet Murene, at stikke Byen i Brand og tye derover tilligemed Borgerne. Dog overgiver mig trøstigen Eders Gemalinde, Hr. von Kotha Kirch. Jeg skal selv bringe hende over paa Dohmsen tilligemed vort Klosters Helligdomme, og er Eder Bors

gen for hendes Sikkerhed, saalænge disse Hænder ere stærke nok til, bedende at opløste sig mod Hærskarernes Herre. Men I maae rask forlade Byen med Eders Folk, at I ei falder i Hedningernes Hænder og unddrager Eders Herre og den hellige Kirke en tapper Stridsmand, den saa høilig trænger til. Gaae med Gud og sving Sværdet for hans Sag med freidigt Mod. Vel er det ei beskaaret Eder, i denne Strid at tilkæmpe Eder den hellige Martyrkrone, men store Ting vil Herren virke ved Eder, og I vil ved Maalet bytte det blodige Jordlaurbær og den yppige Myrthe bort mod Fræsiggelsens himmelske Palme. Udodeligt vil Eders Navn leve i Historiens Aarbøger og efter Aarhundreder begejstre beslægtede Siæle til modig Kamp for Gud og Fyrste og Fædreland." — Endnu engang trykte Rothkirch Dorothea op mod sit Hjerte, rakte Gubben sin Høire, styrtede ud af Kirken og stormede derpaa med sin Eskadron giennem de menneskevrimplende Gader, og, medens alt de stormende Tartarers Lummel og Brøl slog mod hans Dre, igiennem Porten, som vender ud mod Schweidnitz, i det Frie.

Frygteligt raste Hedningernes Storm om Breslaus Mure, forgæves gjorde de vakre Borgere Underværker af Tapperhed. Den frygtelige Batu, der efter sin Ahnherres, Verdenstormeren Genghis Exempel, bes

tragtede Menneskene som Tal, hvormed han regnede sine Kæmpeexempler, drev uden Forbarmelse sine Tartarer frem i uhyre Masser, at deres Liig fyldte Boldgravene og, optaarnede udenfor Murene, tiente de nye Skarer til Stiger, hvorpaa de klattrede op til Tindene. Derhos udøste Hedningernes frygtelige Krigsmaskiner, kaldede Schepau og Hepau, en Regn af Stene og Brandkugler over den ulykkelige Stad, der alt hist og her begyndte at brænde. Smidlertid vandrede i et langt Tog. Breslaus Qvinder og Børn, Oldinger og Enge, bærende det Kosteligste de eiede, hoitgrædende over den med Begkrandsse behængte Broe til Dohmsen. Dem fulgte, Psalmer syngende, Munkene og Nonnerne, reddende Helgenbilleder og Reliquier, Altarbægere og Monstranzer fra Tartarernes vanhelligende Hævesyge. Til dem fluttede sig Dorothea, som, støttende sig paa sine Terner, vaklede frem i stum Fortvivlelse. Neppe vare de Flygtende i Sikkerhed, før Tartarerne seirende besteg Stadens Mure. Rast trak de forsvarende Borgere sig tilbage, stødte Faklerne i det sammendyngede Brandstofforraad, og medens overalt den tykke Damp bølgede mod Skyerne, ilte de ligeledes til den bestiermende Dohmsøe og stak Broen i Brand efter sig, for at hindre Hedningerne i at forfølge dem.

Smidlertid havde Muurstormerne indenfra sprængt Byens uforsvarte Porte og i tætte Hobe drog nu Batu's vilde Horder mordfnyssende ind i Byen, der just

Klusfede mod Himlen i sin præffelige Flammebrand, Hedningerne raste, da de istedetfor Kjøstbarhederne, de vilde røve eller tilintetgjøre, istedetfor værgeløse Mennesker, de vilde mishandle og myrde, Intet fandt uden Flammens frygtelige Element, der med glødende Svøber jog dem fra Gade til Gade. Tusinder qualtes i Røg og Damp, Tusinder begroves under indstyrtende Huse, indtil endelig Feltherrerne, for ei at lade hele Hæren fordærvs i Flammegraven, gave Tegn til Tilbagetog. Til Odebredden, ligeoverfor Dohnsen, droge nu Reversværmene. Paa den modsatte Bred stode Breslaus modige Borgere, fast besluttede, til den sidste Mand at forsvare det sidste Tilflugtssted. Bag dem knælte deres Qvinder og Børn i stille, inderlig Bøn omkring en Høi, hvorpaa Czeslaus rakte sine Hænder op mod Hjælperen over Skyerne for den bestrængte Hiord. Alt rustede Tartarerne, der forgæves havde speidet efter et Overgangssted, sig til, paa deres Heste at svømme giennem Strømmen, alt blev de hielpløse Qvindes Bøn til Angstens Hyl, og de karapberedte Mænd rystede tause og alvorlige hverandres Hænder til Afsked for dette Liv. Da drev pludselig den susende Storm tykke Skyer frem paa Horisonten; vred opløstede Tordenen sin frygtelige Rost, entelte Lyn giennemblinkede med deres hvidgule Lys den mørke Uveirsnat, og pidsket af Stormen slog Strømmen Bølger, liig det oprørte Hav.

Nu stod Gzeslaus op og raabte: „Vor Pøn er hørt! Forsager ikke i Lidettroende! I Torden og Lyn kommer Jehova, for paa os at vise sin Herlighed og Magt!“ I dette Dieblik satte Batu selv i Spidsen for de første Rækker ud i den skummende Strøm, da bragede Tordenen i stærken Slag, og foran Batu's Ganger sloge Himmelflammerne ned i Bølgerne, at de brusende og skummende sprubede iveiret. Forfærdet kastede Uhyret sit Blik mod Dohmoen, da nedstraalte fra Høien Gzeslaus's majestætiske Skikkelse ham imøde giennem Lynens vedholdende Blinken, omgiven af en Straalegloria. Den i Stormen flagrende Dødensdragt gav ham et overjordisk Udseende, truende opløftede han sin Arm mod Hedningerne, og over hans Hoved svævede, roligt flammende, en eneste stor, stærkt lysende Lue.

Forfærdet slog Batu Haanden for Dinene og vendte den steilende Hest. „Tilbage!“ tilbrolte han Tartzarerne. „Seer I den frygtelige Skikkelse paa Høien hist? Selv vil Christenguden her fægte for sit Folk!“ Stærke Lyn og Tordenlag syntes at bekræfte dette Udraabs Sandhed. Skælvende fulgte Tartarerne deres Chans Exempel. Hylende flyede den hele Hær tilbage fra Flodbredden og paa den anden Side sank de Frelste takkende paa deres Knæ, og, anstemt af Gzeslaus, kante giennem Storm og Torden, stærkt og majestætisk, ligt en Seiers Mæran, deres begeistrede Te Deum.

J sit af en Begfakkel oplyste Telt laae paa en Tieggerhud dybtgrublende den mørke Batu. Trindt om Hersterens Telt flumrede, liig vagtsomme Dogger, hans nironiske Livdrabanter, men hans Leie flyede den vederqvægende Sovn, forjaget af Griindringen og Forventningen, der i dette Hjerte kun kunde virke som marstrende Furier. Da traadte Chan Peta ind i Teltet, indførende en Ungling, fra hvis blege, forstyrrede Hoved Haaret reiste sig vildt, og hvis forrevne Dragt vidnede om lang, rastløs Omflakken. Taus rakte den Fremmede Batu et afrevet Stykke Papiir. Denne rev en Pergamentrolle af Beltet, passede det modtagne Stykke i et Hul deri, maalte Overbringeren med skærende Blikk, gav Feltherren et Vink at gaae, og sagde derpaa med foragtende Stolthed: „Du er Polakken, hvis Fortæderie jeg skylder Efterretningen om min Gemalindes Troløshed. Din Handlings Drivefiær være hvilken den vil. Batu Chan veed at belønne hver Tieneste, man viser ham. Tag derfor af Dyngen hist hundrede Punge Guld, og pak Dig dermed bort fra mine Dine.“ — „Jeg bryder mig lidt om Eders Guld,“ svarte Kruko — thi han var den Fremmede — med rolig, skæffelig Kulde. „Jeg har ikke handlet for nogen Løn, har ikke heller villet tiene Eder, men blot min Hævn, og kommer ogsaa nu blot for at sige Eder, hvad J maae vide, for fremdeles at fremme mine

Hensigter, som Pest og Jordskælv maae fremme den store Fordærvers hist oppe."

Forundret over, her for første Gang at see den egne Stolthed overtruffen, traadte Batu tilbage og Krisko vedblev: „Eders Gemalinde var paa Dohmeen ved Breslau, hvorfra I lod Eder tilbageskrække ved en Haandsfuld Lyn og en Klerks Boglerie. Nu er hun ikke mere der. Hvorthen? har min Dæmon endnu ei tilhviſtet mig, men hendes anden Egtemand staaer i Marken mod Jer i Hertug Henriks Hær. Tilintetgjør Christenhæren, da vil vel ogsaa Eders Sværd stæde ham til Hvile. Nu gaaer jeg til Hertug Nicislaus. Maa see vil I alt i næste Slag bemærke min stille Birken. Farvel! Lykkes det mig at finde Eders Gemalinde, vil jeg ikke nægte mig den Glæde, selv at levere hende i Eders Hænder, hvis ikke, da sees vi først igien hist nede, hvor vi Begge here hiemme." — Ubevægelig stod Batu der, greben af Forundring over den Frækhed, hvormed en usjet Polak vorde at tiltale ham, og da han endelig greb efter Sværdet, for at klove den Forsvornes Hoved, var denne alt forsvunden.

Det var om Morgenens den niende April i Aaret 1242, Tirsdagen efter Quasimodogeniti, da Hans von Rothkirch traadte ind i Hertugens Gemak, meldende, at Hestene stode beredte, der skulde føre ham til Hæren

og hans Moder og Gemalinde til Groffen. I fuld
 Ånning alt, rev den fromme Henrik sig ud af sin
 grædende Gemalindes Arme, trykte sine Børn tilbage,
 der jamrende omflængede hans Fødder, og bøjede nu
 Knæet for sin ædle Moder, bedende om hendes Velsig-
 nelse. Med Rieklighed og Smerte saae Hedewig ned
 paa ham og lagde indviende sine Hænder paa Sønnens
 Heltehed; dog da han taknemmelig saae op til hende,
 da giennemlynte det hende som en Stråale ovenfra, og
 hun raabte i Begeistringens Tone: „Hvi begiærer Du
 den jordiske Moders Velsignelse, min Henrik? Dig
 har alt den himmelske Fader herligen velsignet og be-
 naadet saa høit, som han formaar at benaade nogen
 Dødelig. Alt seer jeg Martyrglorien stråle om Dit
 Hoved. Saa drag da hen, kæmp, blød og døe for
 Din Gud og Dit Land, og hielp, idet Du falder, Dine
 til Seir og til Frelse. Enart følger Dig Din lykkelige
 Moder til Himlens evige Glæder.“

Amen! svarte Hertugen mândigt fattat, og skred
 med faste, klingende Fied ud af Gemakket. Ham fulgte
 Rothkirch. Ved Slotsporten holdt Fyrstens øvrige
 Ledsagere, Sulistaus, Hædedsmanden Clemens og
 hans Livpage Conrad, samt Hertuginernes Vogner.
 Frygteligt skønnede Henriks Slaghengst, da dens Herre
 vilde sidde op, og steilede; men kraftigt svang denne
 sig op og trykte den urolige Ganger saaledes sammen

med de staalpandsrede Knæe, at den pustende ablød den styrende Tøile og i rolig Stridtgang bar Rytteren bort. Veien førte ham forbi Mariekirken, da styrtede pludseligt en Steen fra det høie Kirketag ned paa Gaden, springende sønder lige foran den hertugelige Ganger. Rolig saae Henrik op mod Taget, da galopperede Sulislaus frem til ham og sagde bekymret: „Stenen varskler Eder intet Godt, ædle Herre, og giælder mit troe Raad noget hos Eder, da vorder Slaget ikke holdt i Dag.“ — Smilende svarte Henrik: „Det gjør mig ondt, hos en saa klar og freidig Krigshelt at finde saa mørk en Dvertroe. Kunde en nedfaldende Tagsteen overhovedet betyde Noget, var det vel rimeligere, at dens uskadelige Sønderspringen paa Steenbroen spaaer Tartarernes sønderbrudte Magt. Rid derfor trøstlig foran, Sulislaus, og bring Hæren min Befaling til, strax at træde i Slagorden. Hove'rystende fløi den ædle Polak foran, og da Henrik kom efter, stode alt de kristelige Skarer slagfærdige.

To Mile fra Liegnitz vare de paa Smaahøie opstillede i fem Batailler. Den Første dannede, under Boleslavs Anførsel, de udenlandske Korsfarere, samt de sex hundrede Biergmænd fra Goldberg. I den Anden de af Slaget ved Chmelik reddede Polakker, anførte af Sulislaus. Hertug Micislaus med sine Dver-

Schlesiere holdt i den Tredie. Den preussiske Landmester Poppo anførte sine Ordensriddere i den Fierde og over den Femte, Kiernen af de schlesiske og tydske Tropper, havde Hertug Henrik selv forbeholdt sig Overbefalingen.

Saa stod Hæren i rolig Forberedning og skuede ud over Egnen, som alt, liig mørke Græshoppesværme, de grønne Bucharer, de blaae Basker, de graae pidske bærende Chazarer, de peltseklædte Kumaner, Ogorerne, Uzjerne, Akazirerne og Gozjerne vrimglende begyndte at fylde. Bagest holdt Batu selv med sine Nironer, udmærkede ved de gule Livkioleer og gyldne Belter. — Alt havde ogsaa Hedninghæren deelt sig i fem kolossale Hobe, da overskuede Hertug Micislaus blegnende den uhyre Mængde; stærkt bankede hans Bryst mod Staalpanseret. Han red hen til Henrik og stammede: „Vil I altsaa virkelig, at Feltslaget skal holdes, min Fætter? Betragt Hedningernes Masse! De kunne jo knuse os, om de end aldrig bruge deres Baaben. Vor Hær tæller i det høieste tredive tusinde Stridsmænd. Enhver af de fem Hobe, der staae ligeoverfor os, er allene saa stærk, som vor hele Magt. Her vorder et hvert Seiershaab til Daarskab, og et klogt Tilbagetog kan allene redde.“

„I glemmer to Ting, Hertug,“ svarte med mørken Panden den tappre Henrik. „At jeg som Christens

Hærens Overfeltherre har befalet Slaget, og vore mægtige Forbundne. Vistnok seer I dem ikke med Eders legemlige Dine," vedblev han, da Micislaus saae sig tvivlende om. „Men vee Jer, hvis I ei i Eders Hierte føler deres Nærhed. Vor retfærdige Sag er det, og den sande Gud hist oppe, der ei kan lade sin guddommelige Søns Stridsmænd vorde tilskamme for Hedningernes Aasyn. Det bliver ved mine tidligere Befalinger. I gjør med Culuslaus det andet Angreb;" og nu, vendende sig til Rothkirch, bød han: „Rid til Boleslaus, at han med sin Hob kan begynde Træfningsen!" Hen fløi Ridderen, og med Feltskriget: Gud med os! styrtede sig den unge Mæhrersyrste med Biergmandene og Korsfarerne rask mod de fiendtlige Horder, der ei formaaede at modstaae hans stormende Tapperhed. Men Udfaldet viste destoværre, at Kæmpemod, uden Sindigheds og Krig-tugts Tømme, er en vild, ustyrlig Ganger, som, farende frem ad ubanede Veie, ustandselig fremrafer, til den med sin Rytter knuses i Fieldekloften. — For hidstigt trængte de Christne frem. Pludseligt vendte sig de flygtende Tartarer, og den halvmaaneformede Slagorden, de hastigt dannede, overøste Forsølgernes lille Skare med en frygtelig Pilehagel, der gandske tilintetgjorde den. Med tre Pile i Brystet sank Boleslaus ned af Hesten, og Hedningernes høie Jubelraab ledsagede den første christelige Feltherres Fald.

Blødende af ædel Brede saae Sulislaus Waabensbrødrenes Banheld. Med Sværdfæstet slog han sin Staalhue fast, svang derpaa Damascenerklingen pibende over Hovedet og jog frem til Angreb. Piilsnar fulgte ham hans lette Polakker, langsomt fulgte Micislaus med sine Overschlesiere. Hine fægtede liig tirrede Bjørne i Polens Skove. Deres Exempel opflammede Overschlesiernes Mod, og mod hans Villie reve de deres feige Hertug med sig ind i Slagets Mordlarm. Alt var Hedningernes første Hob fastet paa den Anden; ogsaa denne begyndte vigende at opløses. Utrætteligt brugende det blodige Sværd var Sulislaus altid i Hælene paa dem, og hans Exempel gav hans Tilraab: „Zabiescze, flaaer ned!“ hvormed han opmuntrede Polakkerne, frygteligt Eftertryk. Zabiescze! brølte Hovedsmændene efter ham, og, lystrende det blodige Bud, trængte de Christne frem med stedse stigende Raserie, og stedse svagere Modstand gjorde de fiendtlige Horder.

Da tonte pludseligt bag de overschlesiske Krigere en ængstelig Efterklang til det modige Feltraab. Wiescze! Flyer! lød det snart hist, snart her, og Rothkirch, der nu igien holdt ved Henriks Side, gjorde denne opmærksom paa en eneste polsk Rytter, med lukket Stormhue, der paa sin lette Kleppert jog op og ned bag Overschlesierne og i eet væk af fuld Hals skreg hiint Middingsord. „Det er Forræderie!“ raabte Ridderen: „Tilla-

der J det, Hertug, rider jeg hen og støder Skurken ned." Da gallopperede en Junker frem af den nederschlesiske Skare og raabte med huul, forstilt Stemme: „Sparer Eder for en bedre Daad, Hr. von Rothkirch, og overlad det til mig, at straffe Forræderen, som jeg troer at kiende ret vel." Forundret saae Rothkirch paa Ynglingen, hvis Stemme, trods Forstillelsen, syntes ham bekiendt. Men før han i det mørke, forstørstedelen tildækkede, Ansigt kunde opdage nogen Liigheb, havde Henrik tilvinket den kiække Frivillige Bifald, og denne foer ind i Slagvrimlen. Her havde Krigslykken alt begyndt at vende sig; Overschlesierne havde, forvirrede ved Flugtraabet bag sig, gjort Holdt, og selv de raske Polakker begyndte at standse. Og stedse høiere og ængsteligere tonte bagved det ulykkelige Biesøze, som nogle Feige i den overschlesiske Hær alt begyndte at gientage. Nu vorte med hvert Dieblik Skræk og Forvirring i stigende Forhold. Engang vaagnede af Seiersrusen, begyndte Krigerne at holde Slaget for tabt, og selv Høvdingernes opmuntrende Sabiesøze klang i deres Øren som et Flugtraab.

Allt vaklede de christelige Skarer, og Tartarernes Kraftløse Forsvar forvandledes til modigt Angreb. Da saae Ulykkestifteren fra Henriks Hær Junkeren gallopere sig imøde med sænket Spyd, og ahnende, at det gialdt ham, jog han omkring Overschlesierne lige ind i deres Midte og tilraabte den bange Micislaus, der her

holdt sig skjult: „Flye Hertug, Tydskerne have forraadt os og Alt er tabt!“ Saa skrækkeligt dette Tilraab i sig selv var den feige Feltherre, et saa velkomment Paaskud var det ham til den længe ønskede Flugt. Selv bød han sine Skarer hastigt Tilbage, og sporede derpaa, velbetænkt paa, for Alting at redde sit eget dyrebare Liv, sin ædle Ganger til strakt Carriere. Langt foran ham jog den polske Forræder, heftig forfulgt af dertyske Junker, der ikke havde ladet ham af Sigte.

Forladte af deres Høvding og forførte ved hans Exempel, begyndte nu ogsaa Enkelte blandt de vakkre Overschlesiere at vise Tartarernes Ryggen; snart blev Flugten almindelig, og ogsaa Polakkerne begyndte at vige, da de saae Bagtropperne forsvinde. Med fornyet Kaserie brøde Tartarerne nu frem, og saa fik end Helten Sulislaus bød dem Spidsen, trykte dog snart den uforholdsmæssige Overmagt ham aldeles tilbage, og der blev ham intet tilovers, uden, forbandende den elendige Medfeltherre, med sine Skarers sorgelige Levningsger at støde til Henriks Hær. Med en skion Skamrødme paa sine Kinder red han hen til Hertugen, for at retfærdiggjøre sig i hans Dine. Men denne talte med huldrig Værdighed: „Ei behøver I at undskylde Eder, Sulislaus, hos den, der var Dievidne til Eders Heltebedrift. Havde Micislaus fægtet som I, da sang vi maaskee alt paa den vundne Balplads et jublende Te Deum.“ Derpaa hilste han den ædle Poppo, der just,

paa Rothkirchs Begjæring, var skødt til ham med sine Skarer, og tiltalte nu Begge: „Vi Tre staae nu allene og ville tro forenede udholde hele Tartarmagtens Angreb. Bar ved vor hellige Sag nogen jordist Spore fornøden, da vilde jeg endnu sige, at hele Tydskland, som hvis Jo. nuur vi her staae, vøxter paa os, og at det i den sildigste Eftertid maa prise Kæmperne, som paa Schlesiens hellige Grund med deres blodige Lija byggede en Vold mod Hedningerne, og saaledes afvendte Ulykker fra Riget. Derfor gjælte det Død eller Seier! Maa skee kendaader os Gud med Død og Seier. Modtager, hvordan det end gaar, min Tak for trofast Baabenbroderskab, som vi vel snart glade vilte fornøye hilt øppe.“

— Dg vendende sig mod sine Skarer raabte han kraftig: „Fienden er os overlegen i Mængde, men vi have vor Staalpansere, vor Orden og vor Krigstugt forud for dem. Mindes, hvad vi kæmpe for, og følger mig med freidigt Mod. Gud er med os!“

Gud med os! jublede Skarerne, som, skælende af Stridslyst, hidtil forgæves havde ventet paa Kampbudet; sluttede Staalrækkerne tættere sammen og sænkede Spydene, for ridderligen at imodtage Hedningehæren, der, liig en Kæmpedrage, med vilde Hyltraak, pilsnart valtede sig imod dem.

Medens saaledes for sidste Gang Krigsflaævnens blodfyldte Vægstkaal vakkede op og ned mellem de kæmpende Folk, naaede endelig den ubekjendte Forræder den trygge Skov, Junkeren efter ham. Stedse dybere fløiden Forfulgte ind i dens Mørke, stedse hidsigere jog Forfølgeren efter ham, indtil pludseligt Hiin paa en lille Græsplet rask vendte Hesten mod sin Fiende. „Hid vilde jeg have Jer, min unge Laabe,“ skreg Polakken, slog med Klingea Junkerens Spyd tilside, hvormed denne satte mod hans Bryst, var i et Nu ved hans Side og greb ham med rasende Magt i Skuldrene, for at rive ham ned fra Hesten.

„Hielp mig, Du Himlens Dronning!“ sukke Junkeren sagte, forsvarende sig med udtømt Kraft, og i samme Dieblik sank Polakkens Hest stønnende under ham, og den medfaldende Nytter trak sin Fiende, han havde grebet som med Glentektær, med sig til Jorden. Men Polakkens Fod laae brækket under Hesten og røvede ham hans Styrkes fulde Brug. Derved lykkedes det nu Junkeren, at rive sig løs fra den Liggende, at overmande ham og vriste Sværdet fra ham. Derpaa slog han Stormhuen af hans Hoved og raabte efter det første Blik i det fordreiede Døgningsansigt, vred og forfærdet: „Ha, min Ahnelse, Kruko!“ og rev Sværdet af Skeden. „Diævel, det er hendes Røst!“ brølte den betvungne Nidding, og gjorde Forsøg paa, at trække Foden under Hesten til sig, men hylende sank

han tilbage, og Junkeren raabte nu, blottende sit Ansigt: „vel har Din Dæmon ret forkyndt Dig, hvem Din Gane er.“ — „Adelma!“ skreg Kruso rænderstikende. — „Bed!“ raabte den skionne Kvinde, der i den mandlige Vaabendragt med det høitsvungne Sværd, lig en høvnende Engel stod for ham. „Jeg kan og vil ikke bede!“ trodsede Uhyret med synkende Kraft: „skynd Jer og lad det faae en Ende med mig.“ — „Bed!“ gientog Dorothea, blidt formanende. „Jeg vil ikke fordærve Din Siæl. Maaskee kan en kort, angerfuld Erindring om den tusindfoldige Jammer, Din Ondskab har forvoldet, engang aabne Dig Naadens Porte.“ Da rev Uhyret bandende en skiult Dolk op af Barmen, og kastede den efter Dorotheas Hierte. Men Bredesraseriet og Dødsangsten havde omtaaget det sikke Blik og lammet den øvede Haand. Hvinende fløi Mordjernet forbi Dorotheas Side, og i samme Dieblik lyste hendes Klinge ned, fløvende hans Vandebraff. Rallende sank han tilbage. Sorgfuld stod der den høie Kvinde, støttet paa det blodige Sværd. „Voldsomt har Du overilet Din Skæbne, Ulykkelige! Jeg kunde ikke andet.“ hviskede hun, lyttede derpaa med spændt Opmærksomhed efter den fjerne Vaabenlarm, raabte i from Begeistring: „Nu til Opfyldelsen af mine helligste Pligter!“ svang sig rask paa sin tro Gangerlik og galkopperede tilbage til Slagtummelen.

Mandigt havde imidlertid Christenhæren maalt sig med Hedningerne; dens tætfluttede, pandserklædte Rækker havde brudt de fiendtlige Horder. Hylende adspittedes de til alle Sider, og ned fra Høiene tordnede Rytteriet mod Fiendernes Centrum, der nu, uden mindste Epoer af Slagorden, bestod af Krigere fra alle Høje, i broget Blanding vrimgende mellem hverandre. Riddernes og Ryttersvendenes Landser og Sværd brøbe sig rask igiennem de forvildede Skarer en lige, blodig Bane lige hen til Bagtropperne, hvor den gruelige Batu holdt i Spidsen for sine Nironer. „Gud med os!“ raabte Henrik og sprængte imod Chanen, men denne løftede spodsk smilende Sværdet, ei til Modværge, men til Signal, og i Dieblikket hævede sig bagved ham paa en høi Stang et græsselige Kæmpehoved, sprudende Flammer og stinkende Røg fra det vidt opspilede Gab. Forfærdet gjorde Christenhæren Holdt, og Hertugens Ganger veeg sky tilbage. Nu aabnede sig Nironernes forreste Linier, og en Række underlige, de Christne ubefiendte Figurer bleve synlige. Størstedelen lignede de meest store Kobberflanger, som, liggende paa høje Stelladser, opsperrede deres aabne Gab mod Christenhæren. Nu vaklede det rygende Kæmpehoved hid og did, og pludseligt lynede smaae Slanger frem bag Kobberflangerne, der nu med Tordenbrag udsprede Ild og Damp mod Christensfæren. Almindelig blev Forfærdelsen, langt hen tonte de Christnes Angstraab, og

Mange vendte sig til hastig Flugt. Endnu holdt den ædle Henrik med Poppo, Sulislaus, Clemens, Rothkirch og Conrad uforfærdet ligeoverfor de ildspnende Drager, og tilraabte sine modløse Krigere: „Gud er med os, Baabenbrødre, hvad kan Diævelen skade os? Hvor kunne I, betegnede med det hellige Kors, frygte den Døde? Fremad med Gud!“ Og med høitfvungen Sværd galopperede han lige mod Ildsvælgene; ham fulgte hans trofaste Stridsmænd. Da bevægede Kampbilledet sig igien i Luften, og atter lynte det, og en ny Ladning Ild og Røg bølgede fra Slangesvælgene de modige Angribere imøde. Hertugens Hengst, som en Ildfugle brændte paa Brystet, vendte sig rasende af Smerte, og bar ham i strakt Løb giennem de christelige Skarer, hvis Flugt alt var almindelig. Besluttede, for enhver Priis at redde Feltherren, fore, efterat Poppo var falden, de fire andre Ledsaagere efter Hertugen. Nu styrtede hans Hengst, og med frydefuld Jubel strømte Hedningerne til. Huggende sig igiennem dem, naaede Rothkirch først Hertugen, sprang ned af Hesten, befvoer ham at bestige den, nedstodte, for igien at komme til Hest, en fræk Tartar, der just svang Sværdet over Hertugens Hoved, og nedmeiede derpaa igien fra den høie Ganger Tartarerne med sit lange Ridder-sværd. „Vi ville hugge os igiennem, min ædle Herre!“ tilraabte han Fyrsten. „Rid efter mig, jeg bærer Eder Bei; Sulislaus, Clemens og Conrad dække

Eder Røggen." Men i samme Dieblig sank de Nævnte
 giennemborede af Spyd og Pile, af Hesten. Alt greb
 en Hedning med fræk Haand efter Hørsten, for at tage
 ham fangen, men Henriks Sværd lyste blot eengang,
 og Ungriberens Hoved fløi fra de blodige Skuldre. Men
 nu hug en Anden Hertugen i den venstre Haand, og me-
 dens denne hævede den staalvæbnede Høire, stak en Tre-
 die ham med Landsen under Skulderpandsferet. Da
 faldt den ridderlige Helt i sin Rustnings Kobberklang
 ned paa det saa fiækt forsvarte Fædrelands blodige Jord.
 „Gud beskyerme mit Schlesien, sukkede han med bris-
 stende Døie, medens de indstormende Hedningers tallose
 Sværde rask flettede ham den Martyrkrone, som alt
 før Slaget, kun synlig for hans hellige Moder, pro-
 phetisk havde omstraalt hans Døiding. Blødende af
 mangen Wunde trykte Rothkirch sig fast i Sadelen, fast
 besluttet, dyrt at sælge Hedningerne sit Liv. Det havde
 været ude med ham, hvis ikke i dette Dødsfarens Die-
 blig hiin tyske Junker med nogle Ryttere var kommen
 ham til Hielp. Rask greb han Hestens Tøile og drog
 Ridderen bort med sig i flyvende Til, og snart skulde
 Skovens Mørke dem for deres Forsølgeres Døine. Med
 om Omhue løftede Junkeren Ridderen af Hesten, løs-
 nede hans Pandsfer, og forbandt med kunstfærdig Haand
 de tolv Saar, Helten som Hædersmærker havde faaet
 i det frygtelige Slag. „Gud være lovet!" raabte der-
 paa den tro Saarløge, henrykt løftende Døinene og de

foldede Hænder mod Himlen: „Ingen af Saarene ere farligel!“ — „Hvilken Stemme!“ skreg Ridderen, betragtende sin Frelser. „Saa fiender Du dog endnu Din arme Kones Stemme?“ spurgte Junkeren, fastende Stormhuen af, og trykkende de bløde, varme Læber fast paa hans.

„Dorothea!“ raabte Rothkirch glad; men snart lagde han mismodig til: „D, havde Du ladet mig døe i Slaget! Mit Liv har tabt sit Værd for mig, thi jeg har ikke kunnet redde Hertugen.“ — „Rothkirch!“ hvisttede dybtkrænket den elskende Kvinde med blid Besbreidelse: „Er da Livet Dig ei kjær for min Skyld? for Dit Værns?“ — „D mit Fædreland!“ sukede Rothkirch, og sank udmattet tilbage. Veiende sig over ham, hvisttede Dorothea med bitter Veemod: „Du forsagter mine Tjenester og min Kiærlighed, haarde Mand, dog, det sidste Offer, jeg bringer Dig, det vil Du ei forsmaae!“

I det høithvælvede Gemak i Crossen sad tungsin- dig Hertuginde Anna, fæstende det taarefulde Blik paa sine tre yngste Døttre, der sorgløse legede med den lille Deodat ved hendes Fodder. I hendes Arm laae Harpen, hun ellers slog kunstfærdigen og gierne. Idag afstokkede hun den kun enkelte dybe Akkorder, og da den lille Anna venligt bad hende spille en smuk Sang, greb

hun bevidstløs en Begravelsesmelodie, for hvis vemodige Toner hun selv begyndte at grue, og som hun dog ikke trættedes ved, at fremkalde af Strengene, fordi den stemte overens med hendes Hjertes Kummer. Da traadte den høie Hedewig ind i Gemakket, og da hun hørte Sørgetonen, truede hun den elskte Svigerdatter med Fingeren og sagde: „Ei, Hertuginde, hvad skal den bange Klagemelodie i denne alvorlige, haarde Tid? Nu gielder det ei om at smelte Hjertet, men om at staalhærde det, at det kan udholde den fiendtlige Skiebnes Slag. Om vor Henrik vaage Guds hellige Engle, og skulde han ogsaa falde for sin gode Sag, saa skilles han dog som Seierherre fra denne Jord. Tørrer derfor Ederes Dine, og lad en høi Triumphsang giennemløbe Strengene, at vort Hjerte kan vorde stærkt og varmt.“

Mørkt saae den hulde, kummerfulde Frue paa Trøsterinden, men lydig greb hun rask og stærkt i Strengene til en Jubelmelodie, medens de klare Tænder rullede ned over hendes Hænder. Men ved det første kraftige Fuldgreb sprang skrigende en Streng, og som fiern Barnegraad gienlød Tammerstonen i Harpens Resonants. Forfærdede fore Børnene ibevret, gruende lod Anna Harpen falde og brast, greben af græsselige Ahnelser, i lydelig Graad. Da traadte Brunold, den gamle Kammervend, langsomt ind, og mens han med Haanden foer over de graanende Bryn,

med sølsomt bævende Røst meldte Ridder Hans von Rothkirch, der bragte Efterretninger fra Slaget. — Ind traadte Rothkirch, den høire Arm og Hovedet forbundet. Hastigt styrtede Anna ham imøde, saae ham fast og spørgende i det blege Ansigt, og da hans Dine ved Synet af den hertugelige Enke, sank mod Jorden, stortede hun ned med det Sammerskrig: „Min Gemal er død!“ Med heltmodig Fatning gav Hedewig Kammerkvinden et Bink, at hidkalde Hertugindeus Fruer, men Ridderen bad hun følge sig ind i et Sidekabinet, og her spurgte hun: „Slaget er tabt?“ — „Bed Hertug Micislaus's forræderiske Feighed og Hedningernes diævelske Troldom,“ svarte Rothkirch. — „Og min Søn?“ spurgte Hedewig videre og, ventende Dødsvarsret, holdt hun sig ved en Stool, for ei at synke om, hvis Smerten skulde være stærkere end hendes Sielskraft. — „Hertug Henrik er falden som en Helt,“ svarte Ridderen. — „Vel ham!“ raabte Helgeninden med himmelvendte Blikke. „Jeg takker Gud, at jeg har født en Søn, der stedse har adlydt ham, stedse elsket mig, og nu er død den skionne Død for Fædrelandet!“ Derpaa spurgte hun rolig videre, om Martorens Liig var hierget? — „Endnu have Hedningerne Valpladsen inde,“ sagde Rothkirch mørk, „og Christenhæren er tilintetgjort. Fienderne have afbrændt Staden Liegnitz og omringet Slottet, som endnu holder sig. Kommandanten lader forhøre hos Eder, hvad

han skal gjøre, hvis de opfordre ham, da de fire Prindsers Liv svæver i Fare, hvis Slottet skulde tages med Storm." — „Svare skal han, at Schlessien istredt for den faldne Hertug har fire Andre," raabte Hedewig med ædel Hæft, „og i det værste Tilfælde begrave sig under Slottets Ruiner med mine Sønesøner! Tillader Eders Saar Jer det, Hr. Ridder, ønskede jeg gjerne, at I selv overbragte Ordren, og vaagede over dens Guldbyrkelse. De rette Riddersmænd synes at vorde fiendne, jeg maa bruge de Faa, vi endnu have tilbage, saa godt jeg kan. I Morgen følger jeg efter, hvis Enkehertugindens Helbred tillader Reisen." — „Streng Frue!" sagde Rothkirch alvorligt, „det sidste byder mig min Pligt at fraraade. I glemmer Tartarsværrene, der hærjende gennemstreife hele Landet." — „Jeg glemmer dem ikke," svarte Hedewig, „men jeg glemmer ikke heller, at det blot koster den almægtige Gud et Wink, og hine Horder ere for stedse udbrevne af vort velsignede Schlessien. Han kan, før Natten kommer, gjøre det anderledes end det var om Morgen. Stoel I kun paa ham og mig, og gjør som jeg siger." Ei uden inderlig Bæven kysede Rothkirch ærbødigen Fyrstindens Haand, og forlod Gemakket.

Natten havde udbredt sin mørke Binge over Balpladsen. Paa Horisonten flammede endnu det ulykkes

lige Liegnitz's sidste Ildtegn. Krager og Ravensværme flagrede over Balpladsens talløse Liig og gyseligt lød deres Ekfrig til Hedningernes Snorken, som med den gode Samvittigheds Roe, efter troe Pligtopfyldelse, flumrede blandt de Dræbte. Udenfor Overfeltherrens Telt hævede sig en Høi af Sække, som, fyldte med de faldne Christnes Dren, skulde tages med fra Balpladsen som Seierstegn. Inde i Teltet sad Chan Batu med Peta og sin Hærs fornemste Myrsa'er, og raadslog just formeligt og koldblodigt med dem, om man ikke med Sværdet skulde udrydde alle Schlesiens Indvaanere og lade Landet ligge til Græsning? Da traadte støvbedækket et Jilkud ind i Teltet overbringende en Ordre fra Stor-Chanen Dktai, der dengang svang Erobrerens Skorpionsvæbe over det ulykkelige China. Batu rev Silkeomslaget af, læste, rynkede Panden stærkt, og sagde ærgerlig til de Omstaaende: „Min Morfaer, behøver mig til Opretholdelsen af sin nye Throne og kalder mig tilbage midt i min Seiers Lob. Jeg haabede endnu at fuldbringe meget i dette Land; dog tre Dage vil og tør jeg endnu hellige min Hævn, og jeg vil bruge dem saaledes, at Christenhundene endnu om tusind Aar skulle tale om Batu Chan. I Morgen tage vi Schlesier-Chanens Elot med Storm. Gaaer og træffer Eders Anstalter.“ Tilbedende bortsefiernede Hovdingerne sig. Han blev allene tilbage, og betragtede triumpherende den ædle Henriks blege Høi

ved, der som en vancerende Seierstrophæ, fald paa en Landse i Teltet. Da bares det ham fore, som om Hovedet fæstede det aabentstaaende mobige Die vreds-
truende paa ham, og ude af Stand til at taale dette Syn, styrtede han udaf Teltet i den gruelige Dæmring.

Dg videre og stedse videre gik han hen mellem Li-
gene og blev endelig staaende der, hvor Henrik og hans
Helte sidst havde fægtet, ved en Vold af faldne Tartar-
er. Støttende sin Arm paa de Døde stod han der
længe stille og taus og de smaa Dine fløde funklende
Lyn hen over den uhyre Slagterbank, som saamange
Tusinde Hedninger skulde som Forsoningsbøffre for de
faldne Christenhelte. „Endnu en saadan Seir, og jeg
er forloren!“ brummede han mørkt hen for sig, og
gikk tilbage, da tæt foran ham en høi Qvindeskikkelse
steg op af Ligdyngerne, truende ham med opløfret
Haand. Alt greb han til Sværdet, da faldt giennem
en sønderreden Skye en Maanestraale ned paa dens An-
sigt, og: Adelma! raabte han, kæmpende med Hævn-
torst og Kierlighedsraserie. Men Skikkelsen vinkede,
at han skulde klive, hvor han var, og sagde: „Gi til-
høre Dig de Døde, Batu, og fort er endnu min Vir-
ken paa derne Jord. Uretfærdigen har Du hærjet det-
te ulykkelige Land, opoffret Tusinder af dets uskyldige
Lindbyggere, taaenge saa mange af Dine Underaatter
for ubillig Hævn, thi selv min Egteherre kiendte mig

ei som Batu's Gemalinde. Misbrug derfor ei længere Himlens Langmodighed, flye herfra, før den Eviges Bredestraale knuser Dig. Mødende for sin Dømer forlader Dine Ugierningers ulykkelige Dphav denne Jord, og aldrig sees vi mere!"

Sagte stønnende sank Skikkelsen tilbage blandt Ligene, og som pidsket af Helvedes Aander, fløi Batu, hylende af Smerte og Forsærdelse, dybt ind paa den dampende Blodmark.

Dødningsklokkerne, der begyndte at rølge fra Breslaus heie Domkirke, og Folketummelen paa Gaderne vakte Hans von Rothkirch af den sildige Morgenflummer. Hans Saar, hans Smerte over Henriks Fald og Dorotheas Forsvinden, havde i Breslau kastet Helten paa Sygeleiet. Ufortrøden havde den værdige Ezeaslaus, som imidlertid Brødrenes eenstemmige Valg havde hævet til Abbedværdigheden i Sanct Adalberts Kloster, pleiet ham i mange Dage og traadte nu ind i Sygestuen. „Alt seer man Toget langt fra" sagde han med mørk Alvorlighed: „Toget, som fra Liegnitz bringer os den fromme Henriks Levninger, og de Trofastes, der ere faldne med ham og for ham. Hertugen skal tilligemed dem, der deelte hans Død og hans Hæder, begraves i St. Jacobs Klosterkirke, som han selv har stiftet. Føler I Eder stærk nok, Hr. Ridder, saa

ville vi ogsaa derhen, for med et taknemmeligt, trøstløst Folk at feire den hellige Sørgesest for vore kiære Hedenfarne."

Billig adlød den næsten alt Helbredte det fromme Kald, og snart saae Begge fra Jacobsklostret det sig nærmende Tog, hvis dybe Sørgemarsch ledsagedes af hele Landets Dødringflokkers Toner. Foran drog en Deel af Hæren med sænkede Faner. De nærmede sig langsomt i det grædende Folks Brimmel. Hertugens Kiste, ledsaget af elleve sorte, flortilhyllede Skikkelser: Moderen, Enken og ni hulkende Faderløse, og Czeslaus betegnede den sørgende Nothkirch de følgende Kister: den preussiske Poppo's, den ædle Eulislau's, Hovedsmanden Clemens's og den troe Conrads. „Den sidste Kiste," blev han ved, betragtede Ridderen med en Medlidenhed, denne ikke vidste at forklare sig, „den sidste Kiste tilhører en Ubekiendt. Samme Dags Aften, Batu Chan saa uventet hastigt opkævede Liegnik's Beleiring, med sine Horder brød op fra Balpladsen og dens Omegn, og i Silmarscher drog til Mæhren, søgte Hertuginde Anna Fyrstens Liig paa Kamppladsen. Hun fandt ham ved hans Heltes Side, men ikke langt derfra fandtes en deilig paa tartarisk Wiis rigtklædt Qvinde. Hendes Høire fastholdt endnu Grebet af Dolken, hun havde trykt sig i Hiertet, og i hendes Barm stak dette Pergament." Med betydningsfuld Langsomhed tog Czeslaus det frem af sin Ordensdragt og betragtede med

mild, smertelig Deeltagelse Ridderen, der, greben af en græsselig Værelse, stirrede paa ham, og derpaa hastigt greb efter det hemmelighedsfulde Blad. Nølede holdt Ezeslaus det tilbage og sagde med faderlig Rierlighed: „I er Mand og Helt, min Son, det har I hæderligt beviist paa Kampens Mark; men at I er mere, at I er en Christen, det skal I nu bevise, og uden syndig Fortvivlelse ydmygt bøje Eder under den Faders Haand, der ofte tugter sine kæreste Børn hardest, for alt herveden at rense dem, og da hist oppe i sin Herlighed rigeligen at giengielde dem.“ — Nu rakte han Ridderen Pergamentet. Denne læste, og det blege Ansigt blev til et Dødningsansigt og hans Pine rullede vildt omkring. „Barmhiertige Gud, min Dorothea!“ skreg han smerteligt og sank til Jorden. Taus stod Ezeslaus hos ham, og sagde endelig med kærligt trostende Stemme: „Ja for Eders Fædreland er Eders ædle Gemalinde død: Hun vilde frelse det, og det er lykkedes hende, da, efter hvad hvad her staaer skrevet, Batus raske Vortmarsch aabenbart staaer i Forbindelse med hendes frivillige Dfferdød. Biskop gjør det mig ondt, at mit Skriftebarn ingensteds fandt Frelse uden i det hedenske Selvmord. Dog, hun elskte meget, derfor vil ogsaa meget vorde hende forladt, og jeg vil inderligt anraabe den Høieste om, at hun, naar ogsaa I har kæmpet Eder frem mod Eders Maal, forklaret maa svæve Eder imøde.“

„Det haaber jeg til Gud og Forløserens Naade!“ sagde Rothkirch, reisende sig med mandig Fatning: „Før mig nu til Dorotheas Kiste, at jeg endnu engang kan kysse den trofaste Kvinde.“ — „J er endnu meget svag, min Søn, jeg gjør det ikke gierne,“ svarte Ezeas laus betænkeligt; dog for svag til at modstaae Ridderens inderlige Bøn, ledsagede han ham ned til Sørgetoget. Heltene's Kister vare alt indbaarne i Kirken, og just løftedes den sidste Kiste af Bognen, da Rothkirch vaklede frem. „Åbn Kisten!“ bad han Bærerne; de adløde, og hvidklædt, et Kristusbillede paa det troe Hjerte, laae Adelma-Dorothea med foldede Hænder, med det milde Ansigt, for sin Egteherre, der med stille Smerte saae ned paa hende, og derpaa sagte sank paa Knæ, berørende de blege Læber med sine.

„Ja, Fader, væk Moder, hun har nu sovet saa længe, ak, saa grumme længe!“ bad, da han vilde staae op, bag ham en Børnestemme, og, nedholdt af den grædende Terne, omslyngede den lille Deodat, som paa den første Forsoningsdag, hans Nakke, og stræbte, med den anden Arm at løfte Moderens Hoved op, for, som dengang, at forene Forældrenes Læber. „Lad hende slumre“ sagde Rothkirch smilende, „hun sover sødt,“ og, kysfende Børnet paa Panden, blev han ved: „Bliv et godt Menneske, og bed Hertuginde'n være den Moderløses Moder.“ Derpaa gav han Terne'n Drengen tilbage, vinkede til Bærerne, at de skulde

lukke og borthære Kisten, og gik med Abbeden tilbage til Klosteret. Her knælte han for ham og sagde: „Jeg beder Eder, ærværdige fære Fader! at optage mig som en ydmyg Broder i Eders hellige Orden!“ — Forundret saae Gzeslaus paa ham, og svarte blidt advarende: „En tapper Ridder som J, i Manddomsalderens bedste Aar, har intet Kald til Munkestanden. Naar engang Tiden fløver Eders Smertes Braad, og det blomstrende, kraftige Jordeliv varmt og lokkende straaler ind i Eders Celle, da vilde Angeren gribe Eder, og alle Eders Tanker og Husker vilde vorde Synder imod den overiulte Gød.“ — „Mit Liv vorder i dette Dødelik nedfænkt i Graven!“ svarte Rothkirch fast, „og min Kraft er for evigt senderbrudt. Jeg kan nu kun virke og gavne ved, taalmodigen at lide og varmt at bede for min arme Hustru, indtil Guds Naade giver Dødsengelen et Wink, for stedse at forene mig med hende.“ — „Dig skee, som Du troer!“ raabte Gzeslaus rørt, og lagde indviende og velsignende sine Hænder paa Rothkirchs Hoved.

Ved Flid, Lydighed, Kierlighed og stille Andagt blev den tappre Rothkirch, ellers Hedningernes Skræk og Død, under Klofternavnet Theodor, Abbedens Indling og Ordensbrødrenes Stoltthed og Mønster, medens hans Son, opdragen ved det hertugelige Hof med Omhu og Kierlighed, lystigt opblomstrede. Men med hver Maaned svandt Faderens Kræfter mere og mere; snart sneg han sig, liig en Skygge, omkring i Kors-

gangene, og da Ezeslaus, Marsmorgenen efter Begravelsesfesten, traadte ind i Kirken, fandt han ved Høialteret, ved hvis Fod Theodor hver Nat pleiede at bede, Korsdrageren livløs knælende paa Alterfodens Trin: paa de øverste af disse var hans Hoved sunken som i Slummer. Gud havde hørt hans Bøn.

(van der Welde.)

Udalbero's Løfte.

(Et nordisk Sagn.)

I den ældgamle hedenske Tid førtes engang en blodig Krig mellem Sachserne og de Danske. Udalbero hedte Sachsefyrsten som stod i Spidsen for sit Folk. Men Sachserne kom tilfört i hvert et Angreb, og vare alt drevne saa langt tilbage, at kun Indtagelsen af en steil Høi kunde redde Hæren og Landet. Men forgæves foer Udalbero paa sin guldbrunne Ganger foran Eskadronerne, forgæves raabte han de hellige Ord: Frihed og Fædreland! Hæren veeg tilbage og Fienden jublede. Andengang skreg Udalbero: „Fremad! — Jeg lover Eder, I Guder, saafremt vi seire, at antænde min Borg til Eders Ære paa dens fire Hjørner, at den som

et blussende Baal kan betegne Eder's Seir og vor Frelse!" Atter fornyet Angreb, atter Sachsernes Flugt og Fiendens Jubelkrig. Da raabte Adalbero høit for hele Hærens Ansyn: „I Guder, seire vi i dette Uanfald, lever jeg, at offre Eder mig selv!" Gysende fulgte Krigerne ham, men Lykken var dem atter imod. Da ordnede Adalbero i skærende Smerte de giensamlede Skarer. Men disse samlede om ham og raabte: „Du er vor Fordærvelse, thi Du raadte til denne Krig." Da blottede han sit Bryst, og bad den stærke Tordengud om en Kile deri og om Seir for Hæren. Men der kom intet Slag fra Himlen og Skarerne stode forsagte og fulgte ikke hans Raab. Da sagde han endelig i uendelig Fortvivlelse: „Nu saa har jeg da intet tilbage, uden mit Allerdyrebareste paa Jorden. Kone og Barn offerer jeg Dig, Du Gudehær, for Seiren! De tilhøre Eder, I vældige Styrere i Asgaard, jeg offerer Eder dem med egen Haand, men skaf mig Seiren; jeg siger Eder, skaf mig Seiren!" — Og neppe vare Ordene over hans Læber, da tordnede det frygteligt over Balpladsen og Skyer trak op over de Kæmpende, og i gruelige Toner frege Sachserne som med een Mund: „Guderne ere med os!" I ubetvingeligt Raserie styrtede Skarerne fremad, Høien indtoges med Storm, gysende saae Adalbero Fiendens Ryg; Flygtende skulde han den vide Blodmark.

Som en Banlyst drog Scierherren hjem. I alle Sachselands Dale fremilte Hustruer og Børn, og hilste Mandene og Fædrene. Men Adalbero vidste, hvad der ventede ham, og hver yndig Kones Smil, hvert blomstrende Barns Jubel skiar ham smertefuldt i Hjertet. Da någede de endelig hans prægtige Borg. Den deilige Similde modtog ham i Porten med sin Datterlil ved Haanden. Han vilde see sig om efter sin Ekare for at fatte sig; ogsaa der nåbte han blinkende Dielaag og Taarer derved, thi af Krigerne havde Nogle hørt hans forfærdelige Løfte. Han bød dem fare hjem til deres Arnesteder, vel følende, hvor lykkelige Menneſker han, den Ulykkelige, hjemsendte, og derpaa reed han ind i Borgen, sendte alt Dyndet ud i mangfoldige Vrinder, sprang af Hesten, slog Portene tordnende i, tillaaſede dem omhyggeligt, og kærtregnede Hustrue og Barn med et Hav af overstrømmende Taarer. „Hvad har Du for, min elſkte Husbond?“ spurgte Similde forundret. „Hvorfor græder den stærke Fader?“ stammede den Lille. — „Først ville vi beære Guderne et Dffer,“ svarte Adalbero; „da vil jeg fortælle Eder Alt. Følg mig til Arnestedet. Jeg tænker paa Glammen an.“ — „Og jeg vil imidlertid hente Dfferredskaberne,“ sagde den blide Similde, og den Lille sang, klappende i sine Smaahænder: „ogsaa hielp med! ogsaa hielp med!“ og hoppede efter Moderen. — „Ja, ogsaa hielp med!“ gientog den i Jammer osv.

ste Helt, staaende ved den flammende Urne med det dragne Sværd i den skjælvende Haand. Han havde kunnet hyle høit over Barnets uskyldige Munterhed og Moderens søde Lydighed, da Begge ivrigt løbe frem og tilbage og bragte Kar og Krukker og Pander og Kierter til Dffret. Vel vandt det ham i Sinde, hans Løfte kunde ikke gielde; en saadan Sommer kunde ikke opslaae sin Bolig i menneskelige Hjertes. Men som til Evar tordnede det frygteligt bragende ned fra den sommerhede Himmel. „Jeg veed det jo ret vel,“ sagde han tungt aandede: „Eders Torden har hiulpet, og nu minder I mig om min Gield, I Skrækkelige!“ Og Similde bævede, ahnende det Værste; med milde Taarer sagde hun: „Åh, Du har vel gjort et Løfte? Kiære Husbond, jeg seer intet Dfferdyr?“ Udalbero skjulte sit Ansyn med begge Hænder og sukede saa frygteligt, at det gientød i Hallen.

Similde havde ofte hørt fortælle om flige skrækkelige Løfter. Sedende betragtede hun sin Egteherre og Udalbero mumlede: „Begge, Begge! Jeg maa!“ Med voldsom Anstrængelse holdt Similde sine frembristende Taarer tilbage og sagde til den Lille: „rask, Alvilde, mit Silkeklæde for Dinene. Fader har bragt Noget hjem til Dig og vil nu give Dig det.“ Men neppe laae Klædet for Barnets Die, før Moderens Dine løb over af ustandselige Taarer. Nu blottede den hulde Moder sin saeehvilde Barm og vinkede, knælende for

Differeren, Staalet først med den. Adalbero svang det skrækkelige Differstaal. Da bragede en Jordenstraale i flammende Brede giennem Borgen. Maallose sank alle Tre til Jorden.

Men da Astenen fuste ind giennem de sønderbrudte Linduer, da løftede den Lille vaagnende af sin Afmagt sit Hoved, som Tørklædet i Faldet var gledet af, og sagde: „Moder, hvad vil da Fader forære mig?“ Dg ved den søde Stemmes Tone vaagnede Fader og Moder, og de levede Alle, og Intet var beskadiget, uden Adalberos Sværd, som Dommerstraalen havde smeltet. „Guderne have talt!“ raabte den benaadede Fader, og i usigelig Kierlighed græd de tre Frelste i hverandres Arme.

(de la Motte Fouqué.)

En Studenterhistorie.

Den afbøde Botaniker Murray var som Professor i Göttingen ikke synderligen yndet af Studenterne. Under sit første Prorektorat havde han gjort sig forhadet ved usædvanlig Strengbed. Han selv vidste dette ret godt, og trøstede sig, liig Keiser Caligula, med de Ord: oderint dum metuunt.

Ved de tydske Academier tør, ifølge Politielov, ingen Studerende gaae med brændende Fakler paa Gaden. Den nye Prorektor havde ved en offentlig Plakat fornyet dette Forbud med særlig Forkærlighed og i de strengeste Udtryk. Kort derefter foranstaltedes af flere Studenter en stor Kanefart. Selskabet var kiørt til en Naboby, og vendte tilbage om Aftenen, da det alt var blevet mørkt, under Belysning af talrige Fakler, til Gøttingen. Man havde aftalt, at slukke disse, ifølge Loven, udenfor Porten; men da en ung Dame i den forreste Kane flygtig beklagede sig derover, saa befalede hendes artige ledsager Forriderne, at lade deres Fakler brænde. De øvrige Kaner gjorde nu det samme. Efterat Damerne vare satte af udenfor deres Boepæle, kiorte hver Kane over Tøvet, hvor, som det pleiede at skee, Bægfaklerne sammenhebedes og udbændte som en dampende Tidstøtte til Løier for Gadedrengene.

Prorectoren, der tilfældigvis var Dievidne til denne Uorden, var ude af sig selv for Uergrelse. Han besluttede, at tage Overtriderne af hans Befaling i strengeste Forhør. En ung Engellænder, som dengang studerede i Gøttingen, var bekiendt som en af Deeltagerne i Kanefarten, og maatte, tillige med nogle af de andre Studenter, møde i den academiske Ret.

I Prorectorens Ansigt viste sig, da de Skjældige traadde ind, Bredens Rodme, dog tvang han sig til et Skin af Rolighed.

„Min Herre!“ begyndte han til Engellænderen,
 „De var i et Selskab, sem sidste Tirsdags Aften kom
 i Kaner tilbage fra Nö.ten. Tilstaaer De det?“

„Ja, Deres Magnificenz!“

„Kanerne kom ind i Staden med brændende Fakler,
 og udbrændtes siden efter paa Torvet. Tilstaaer De
 ogsaa det?“

„Ja, Deres Magnificenz!“

„Men der var jo først for tre Dage siden, ved of-
 fentlig Plakat, bekiendtgjort en Lov, som ubetinget og
 under streng Straf forbyder den farlige Brug af bræn-
 dende Fakler i Staden. Var Dem og de øvrige Deel-
 tagere i Kanefarten denne Lov bekiendt?“

„Ja, Deres Magnificenz!“

„Hvorledes? De kiendte mit Forbud, og dog hand-
 lede De derimod? (heftigere) Hvorfor gjorde De det?“

„Fordi Damerne vilde det.“

Prorectoren, ikke længer Mester over sin Harne,
 sprang op fra Stolen, og traadte tæt hen til den unge
 Mand, hvis rolige og beskedne Holding maaskee endnu
 mere havde ophidset hans Galde. „Hvad?“ spreg han
 opbragt, „Damerne, Damerne... Er det en Und-
 skyldning? For Pokker, unge Herre! hvi gjør De,
 hvad Damerne forlange, og ikke, hvad jeg befaler?“

„Fordi Damerne ere os langt kiere, end Deres
 Magnificenz.“

Hele Forsamlingen udbrød i en uophørlig Latter; ikkun den unge Britte blev alvorlig, og syntes ei at kunne begribe, hvad Latterligt man fandt i hans fornuftige og ærlige Svar. Ligesaa lidet loe Prorectoren, der næsten havde tabt al Fatning. Han sørgede imidlertid for, at den academiske Justits fyldestjordes. Som Repræsentant for Studenteilsøerne maatte Engelskmanden, paa Grund af at Loven var overtraadt, bøde med et betydeligt Antal Guineer. De øvrige Deeltagere tilbøde sig vel, at yde hvad dem tilkom; men Britten -afflog det venstabeligst. Fortælleren af denne Anekdot tilføier, at han ei kan sætte stor Priis paa denne rige og elskværdige Unglings Edelmødighed; thi han antager — og vistnok ei uden Grund — at de gøttingiske Damer's Bevængenhed fuldeligen har holdt ham kadesløs for den idømte Pengestraf.

Kunsten, at flyve:

Da man i de senere Tider vil have opfundet Kunsten at flyve, og det mueligen engang vorder bragt saa vidt, at Flyvekunsten bliver en almindelig Skik og Brug, saa meddeles følgende Udtog af et Brev, der i saa Fald kunde være skrevet:

Kjøbenhavn den 1ste April 2440.

Tilgiv, kære Ven, at jeg imorges ikke kom til Dig, Du kender min sædvanlige Udspredelse. Jeg maa fortælle Dig, at jeg igaar fløi ganske let henover Palæstina, til jeg kom til at støde paa et Cedertæ, der saaledes rev min venstre Vinge itu, at jeg med Nød og Neppe kom hjem igaar Aftes. Men jeg vil lade mig gjøre flere Par, thi Pokker gaae tilførs! og stem er det, at tilbringe en heel Dag i et og samme Kængertje! Til al Uheld have alle mine Kiendinge hienhne i de meest affides liggende Kroge af Verden og mine bedste Venner i Japan, Peru og paa de magellandske Der. Mine fleste Forretninger har jeg eppr ved Nordpolen, og jeg kender næsten slet Ingen i Danmark og det nordlige Lydsland.

I forrige Uge aflagde jeg et lidet Besøg hos en Familie *** paa Den Madagaskar; jeg vilde saa gjerne tage min Kone med, men hun er nu siden halvniende Maaned i velsignede Omstændigheder, og jeg var bange for, hun skulde tage Skade paa Flugten. Dog haaber jeg, hun om en 6 Ugers Tid vil være istand til, at giennemflyve Luften med mig.

Min ældste Søn, som jeg for kort Tid siden tog hjem fra et Institut, og som følger mig paa alle mine Reiser, er en bandsat Karl til at flyve; jeg har tidt min Plage med at indhente ham. Sidst havde jeg næsten

tabt ham i Luften. Han vil immer op til Saturn, men især til Venus. Men jeg vil paa ingen Maade, at han skal flyve høiere, end jeg, og maa vel sagtens til at stække hans Vinger.

Min Broder, Doctoren i Philosophien, kom sidst hæsligt afsted. Af Bidebegiærlighed reiste han forleden fra Wien, for at drage til det gode Haabs Forbjerg og derfra til Hottentotterne. Da han nu, som vore fleste Lærde, flyver med gamle forslidte Vinger, saa beskædigede en stærk Bind hans høire Vinge, og hertil kom, at en Fæjer — da Flyvekunsten endnu ikke er ret i Gang paa nævnte Forbjerg — holdt ham for en fremmed Fugl og skød efter ham; min lærde Hr. Broder drattede nu ned som en Bogfinke. Man bemærkede snart Uilfarelsen, sørgede for ham og fik den giennemskudte Vinge sat istand. Han er nu i Bedring, og tænker med det tørste at gaae tilbage igien til Wien; thi Lysten til at reise videre, har han tabt:

Du veed, jeg boer om Sommeren paa Vesterbroe. Der har jeg faaet adskillige smukke Indretninger. Jeg har ladet en lille Loge bygge ovenpaa Taget, hvor min Portner har faaet sin Post. Som Professoreen paa Mundetaarn stirrer efter Sirius, saaledes stirrer han nu efter mig, naar jeg er ude at flyve. Naar jeg nu kommer tilbage, slipper jeg nemmere ind, end om jeg dalede paa Venus. Lyssal min Sal har jeg nu faaet i

allerøverste Stage; jeg modtager mine Fremmede igiennem Dagvinduet.

Har Du hørt Historien med Madam F. . . .? hun er nemlig fløjet bort med et ungt Menneske. Den forpulente Egteheire vilde flyve efter hende, men hans Vinger vare altfor matte. Kjærlighedens Vingeslag vare mere kraftige.

Det er en Feil, at Forældrene saa tidligt give Ungdommen Vinger; de skulde vie dermed til en modenere Alder. Det er utroligt, hvilken Mængde Misbrug der opstaae deraf. Man kan ikke helde Døttrene hjemme. Inden man veed af det, ere de fløine deres Vei, Gud veed, hvorhen! s. Ex. op paa Kirkeetaarne, hvor der for nærværende Tid skal holdes en skionne Hob Elfkovsmøder. Til Lykke ere Klokkerne deroppe i den Punkt tause, thi ellers — — o Lider, o Cæder!

I nærværende Karneval gav jeg et smukt Maskeradebal, hvortil jeg havde indbudt mine Venner og Veninder fra alle Verdensdele. Det var et lystigt Syn, at see dem komme flyvende. De fleste havde Caricaturdragter. Det gjør mig ondt, Du ikke var med. Du kan troe, det surrede i Luften af de mangfoldige Skjorter.

Dusinde Hilsener, til jeg engang selv flyver i Dine Arme.

Din

E.

F o r a a r e t.

(Idylle af Bonstetten.)

Lad ikke af at risle, Kilde! Dine sagterindende Bover
 bugge Stormen i mit Bryst til Roe. Gensomme Egne,
 som indbyde til søde Billeder, tager mig i eders Skyg-
 ger! Hulde Foraar, kom, lad din Glæde strømme i
 min Siæl! Lad dem flyde, de rene Belyst-Taarer,
 som din steds nye Skønhed hvert Aar afløkker mine
 Dine — at min Vand, fri for Tvang og Kiedsomhed,
 maa svæve paa Tankens lette Binger, og i salig Hens-
 rykkelse, hæve sig til him Verden, som bedre end denne
 passer for mit Hierte.

Unge Plante, som nu den lune Zephyr vækker;
 hæv dit Hoved over det bløde Grønsvær. See, snart
 staae mange af dine Legesøstre her, udfolde deres spæde
 Blade, og smykke sig til Floras brogede Fest. Smaa
 Knoppe, aabner nu eders Bøgere, og gøder i duftende
 Strømme Vederqvægelse i min saarede Siæl; snart
 afløser sig blidt eders Dække, og iders Bryst aander
 den varmere Soel Belyst imøde. Og snart — hvilken
 Bladepragt paa hine Bøge! I deres Skygger synger
 da Nattergalen sin Rørelighed, og lader udstrømme
 Toner af høiere Fryd, som den saa længe gicmte i sit
 varme Bryst.

Unge Plante, spæde Skabning, som visner ved et Mandedrag, hvo var det, som atter gav dig Tilværelse? Og hvem bød denne knortede Stamme, paany at klæde sig med en saadan Pragt? — Lyksalige Væsener, I opvove nu sorgfrie til et nyt Liv — og jeg ligger endnu under Vinterens Dække! O, naar vil ogsaa mit Foraar frembryde? Hvilken Vestenvind vil vække mig til nyt Liv, og til Beskuelse af nye Sole? — Han vil gjøre det, som nu bedækker disse bruunlige Grene med fislende Løv, og beklæder disse eensomme Egne med herlige Smykker, for at Mennesket skal føle hine store Sandheder, som Naturen forkynnder hvert følende Hjerter. Ja, jeg hører den, hiin mægtige Harmonie, denne ubedragelige Stemme; den taler til mit Hjerter, og den blide Bedøvelse, som den søde Genklang af dens mangfoldige Toner tryller over mig, bebuder skønnere Verden. Jeg hører din Sang, du lille Beboer af disse Qviste! Kom nærmere; thi kun din Stemme er værdig at tone i denne Ensomheds høitidelige Stille; din blide Sang henfører mig gandske til hiin Uskylds-Verden, som du beboer. Smedens hist den sorgløse Stillits paa gngende Grene gientager sine muntre Triller, og synger Skovens Beboere sin lykkelige Kiærlighed, udtoner du, søde Nattergal, i de grønne Blades Dunkle, din Omheds rørende Kløiteslag, og hvirvler din indre Lue dybt ind i Lundens høitidelige Stille.

Lykkelige Beboere af disse labrynthiske Luftpallader, saa dristig og livlig af Lys og Skygge sammenvævede i Luften. I love, misforstaaede af de kortsynede Mennesker, der ikke kunne begribe Eders Væsen; I ere bedre end de. — Eller, skulde den Daare, der med sin Sladdren er sin Nabo's Plage, paa Ekabningens Trappevin staae over Eder?

Arme Mennesker, hører en sand Tildragelse, som engang en Skyggebeboers hellige Sang meddeelte mit lyttende Ore:

I Verdens første Tider, da Alle vare lykkelige, herskede almindelig Glæde og Fornuft hos alle følende Væsener. Menneskeslægten var den første, som begyndte at fordærves, de byggede faste Baaninger, og snart forkyndte de alle deres Medskabninger en evig Krig. De paa Jorden værende Guder unddroge Menneskene snart deres Selskab, og levede dybt inde i Skovens hellige Skygger, som i Naturens Tempel. Ofte vandrede Hynderne derhen, anraabende dem om deres Bistand, og ofte hørte de den Ton, som kom fra et redeligt Hjerte. „Hellige Beboere af denne ubesmittede høitidelige Gensommelighed, o I Guder!“ saa bad engang en retskaffen Ungling, „o red min Uskyld! Snart er hver Dyd mine Medmennesker fremmed, og daglig finder jeg dem ogsaa i mit Hjerte at hendse. Som brusende Floder, oversvømme Lasterne Dal og Bierg, og true

hele Menneffeslægten med Glendighed og Død; neppe bliver et Fristed i disse Lunde for den Redelige, som ærer Guderne. O, red! red mig fra den almindelige Undergang! Eller, har intet af de Væsener, som I have dannet, beholdt deres oprindelige Uskyldighed? gives der Nogle, o, saa forund mig, at leve med disse i salig Uskyld! saa blive mine Dffere end renere og mine Bønner Eder værdigere!" Neppe havde han udtalt, førend hans menneffelige Skabning var forvandlet til en af Lundens skønneste fiedrede Sangere. — Siden den Tid slagre endnu flere sømme Siæle i en Eisgens eller Nattergals spæde Kroppe omkring i de hellige Skjager, og blive til evig Tid lykkelig forborgne i Lundens vide Templer. Deres himmelske Følelser udsstrømme i harmoniske Toner, som er blevet deres sædvanlige Sprog, og kun forstaaes af dem.

Lyksalige Væsener, som hver kommende Morgen bringer Glæde, og hver nærmende Nat Fryd! Saa snart Morgensolen med sine første Straaler opliver det matte Purpur, tilraabe I den lykkelige Mage eders Siærlighed, og hemmelighedsfuldere Toner vækker sød Grindring om behagelige Dremme. Naar da Solen staaer op, og den stællese Stad endnu søvnbetyngt sukker, og alle Blomster sig bøie paa synkende Stængel, saa svæve I sorgfrie med Zephyrerne giennem de kielige Skove. Nærmer sig endelig Aftenen med mildere

Glands, da hoppe I fra Green paa Green hjem i eders
 affiolede Boliger, stedse parrede og stedse elskende; og
 eders forenede Aftensang forkynder mig Dyds og Uffylts
 uudtalelige Lykke.

Nattergalens Tonemaal.

Hvilken henrivende Fryd er det ikke i en Foraarsnat,
 naar Himlen er klar, Luften stille og den hele Natur
 hviler i dyb Taushed, at belure en af disse herlige
 Smaasangere, der i den meest levende Begeistring
 istemmer Naturens hoitidsfulde Hymner. Blandt alle
 siederdækte Sangvirtuoser fortjener Nattergalen ustri-
 dig den første Rang for sin Sangs skionne Harmonie
 og dens mangehaande behagelige Afvejlinger. Man
 har beluret dens Sang og fundet, at den, foruden
 smaae Variationer, bestaaer af over fire og tyve for-
 skjellige Strofer, hvilke man ved artikulerede Stavelses-
 og Ord, naturligtviis i Nattergalsproget, saalunde kan
 udtrykke:

Tiuu tiuu tiuu tiuu

Spe tiu zqua

Tio tio tio tio tio tio tio tix

Qutio qutio qutio qutio

— — — —

Zquo zquo zquo zquo;

Tzü tzü tzü tzü tzü tzü tzü tzü tzi

Quorior, tiu zqua pipiqui.

Zozozozozozozozozozozozoz Zirrhading!

Tsisisi tsisisisisisisisi

Zorre zorre zorre zorre hi;

Tzatn tzatn tzatn tzatn tzatn tzatn tzatn zi.

Dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo;

Quio tr rrrrrrrr itz

Lü lü lü lü ly ly ly ly li li li li

Quio didl li lülyli

Ga gürr gürr quipio!

Qui qui qui qui qi qi qi qi gi gi gi gi

Gollgollgollgoll gia badadoi

Quigi horr da diadiadillsi!

Hezezezezezezezezezezezezezezeze quarrhozehoi:

Quia quia quia quia quia quia quia quia ti:

Qi qi qi io io io ioioioio qi —

Lü ly li le lä la lö lo didl io quia,

Higaigaigaigaigaigaigai gaigaigaigi

Quior ziozio pi.

Saa umueligt som det er, fuldkommen at efterligne denne Sang paa nogenlags Instrument, saa behageligt lyder det, at lade disse Fugle accompagnere sig paa et godt Klaveer.

(C. Breitfeld.)

D e h l e n s k l å g e r .

Erin Hakon, Tofe, Stærkod, for Guds Throne,
 I diærve Kæmper fra det stolte Nord!
 Erin frem og bed, at Adams Digterkrone
 Maa evig straale paa den dunkle Jord.

Erin Valborg med din Arel for Guds Altar,
 Og bed, at Adams skionne Eva maa,
 Til Dækket over alt det Skabte falder,
 De liljehvide Arme om ham flaae!

Og Du, Coreggio! mal Du hist i Himlen
 Vor store Adam ved hans Evas Bryst,
 Og fæst Dit Billede i Stjernevrimlen,
 Til alle Wanders aanderige Lyst!

(A. Disen.)

T h o r v a l d s e n .

Blandt Nordføens Bover sig hæver en De,
 Med ildkrandsset Top,
 Hvor uhyre Hvale blandt Tisbierge døe,
 Med blødende Krop;

Da Den nu Island man kaldet har,
 Der under sit Hjerte en Moder har
 En Søn, som paa Havet hun fødte,
 Mens grunt Elementerne brøde.

Dg Sønnen det var ret en fyrig Mand,
 Saa skarv, som en Lee;
 Han havde saa herlig en kunstfærdig Haand,
 Som Nooen vil see;
 Han skiar sig de skønneste Billeder ud,
 Smaadrenge og mangen en Bondebrud;
 Paa Borde og Bænke og Stole
 Stod' Heste og Hopper og Fole.

Om Aftenen sad han i Arnenes Braa
 Med Bog udi Haand,
 Dg alt som han læste om Kunstnernes Daad,
 Da brændte hans Mand;
 Paa Bogen rystede hvert et Blad,
 Snart var han bedrøvet og snart var han glad!
 Han læser, og arubler, og tænker
 Sig langt fra Dngivelsens Lænker.

I Landen han danned sig mangen Gud
 Af Oldtidens Nor;
 Af Strandens Isblokke han hugged sig ud
 En Odin og Thor;
 Af Sneen han formed sig Qvinder og Mænd,
 Men alt som han formed, de smeltede hen;
 Fortræden til Stenen han springer,
 For Hammeren Meiselen klinger.

I Norden falde kun Skjggerne af
 Hvad Eviq og Stort,
 I Syden den bildende Kunsts Straaler gød
 Den studsende Jord;
 Og Kunstmonstres Armod er Kunstaandens Grav;
 Thi rakke ham Norden en Vandringsstav,
 At følge den raabende Stemme,
 Og vandre hvor Aanden har hjemme.

Nu staaer han i Kunstens udkaarne Hiem,
 Med forstønde Aand,
 Hvor Oldtids Mønstre er' stillede frem
 I broderligt Baand;
 Der staaer han, som fængslet til Kunsternes Skjød;
 Høit luer i Barmen den ulmende Blød;
 Han seer paa sit Marmor og sukker,
 Han seer paa sin Meisel og hugger.

Paa Seraphvinger sig hæver hans Siæl
 Til Himmelen hen,
 At flytte olympiske Guders Capel
 Til Jorden igien;
 Og modig i Gudernes Hal han fremstaaer;
 Og ei fra Guldhallen forfærdet han gaaer,
 Før henover Skjernes Bølger
 Til Jorden halm Guderne følger.

Hans Bæksted søger hver Kvinde og Mand
 Med rynkede Brøn,
 Men knap de af Stedet sig røre kan,
 Som slagne af Lyn:

Dg Thorvaldsen hugger og Thorvaldsen slaaer;
 De Store kommer, og fisker, og gaaer;
 Den Ene fortæller den Anden,
 Praxiteles nu er opstanden.

Sa bryst Dig, o Norden! din Roes er stor,
 Fra Island han kom;
 Ryst flammende Nordlys dit straalende Flor
 Dvbt ud over Rom!

Uk! under din Gis ligger meer, end een Glød,
 Som Evigheds Porte med Lethed opbrød;
 Læg Phosphor paa Eneen, som flammer!
 Glux staaer den i luende Flammer.

(U. Olsen.)

Riærlighedens tre høieste Momenter.

I.

Synet af den Elskte.

Kold Unglingen vil gaae ad Livets Bue,
 Og nu paa eengang staaer hun for ham der,
 Som ofte han i Drømmes Trolleskier
 Med Hjertets indre Blikke monne skue.

Han stirrer, studser og er Himlen nær,
 Hvad Tordenskye kan nu hans Stierne true?
 Nu tolker han sit Hjertes stille Lue,
 Nu veed han, hvem i Løn det havde kuer.

Han neppe kan dets Flammelængsler følge;
 Oprørt han føler det i Barmen banke
 Ved Synet af den Hulde, Liljerene:

Imøde stormer hende Bladets Bølge:
 „Det hende er! det hende er!“ En Tanke
 Hans Siel ei fatter; uden denne Ene:

 II:

Tilstaaelsen:

I Ord opløser sig den vilde Glød;
 Sin Dæmning Luehavet giennembrøder;
 Udi een Strøm det oprørt sig udgyder;
 Og atter smiler Solen morgenrød:

„Seg elsker Dig!“ sødt det fra Læben lyder:
 „I Livet Dig, og Dig i mørken Død!“
 Med Smil hun hører paa den Elstes Skjød;
 Hvor Honningtalen fra hans Læbe flyder.

Nu brudt er Hjertets Segl: paa Tungen svæved
 Det klatt; hun kiender nu dets Dængsler hede;
 Nu kan hun tolke sig, hvorfor det bæved.

I Skye det glimter: ned slog Lynets Flamme,
 Den draber ei, skiondt dybt dens Straaler ramme
 I Sielens hende nu han tør tilbede:

III.

Det første Kyk.

Henad en Bro af glødende Koraller
 Han Livets Salighed imøde gaaer:
 I perlomkrandste Purpurbaad han naaer
 Igiennem Smilets Rif de gyldne Haller.

Han slynger Myrthen i det bløde Haar —
 Hil ham i Kiærlighedens Rosenalder! —
 Paa Brevet, som huldt vinkende ham kalder
 Til Himlens Fryd, det røde Segl alt staaer.

O, Himmelbillede! naar rene Siele
 Til Pagt for Evigheder sig indvie,
 Og i et Flammetryk sig ømt formæle.

Ut male slikt, forgiæves Skialden stræber,
 Hen Ordet døer paa dødelige Læber,
 Her toner Hiertet, her maa Harpen tie.

(S. F. Castelli.)

Eftersnielse og Gienforening.

Hvi er i Jorden der saa stille;
 paa Jorden saa uroligt?

Ben!

Paa Jorden Alt sig maae adskille;
 I Jorden samles Alt igien. —

M a i b l o m s t e r .

Kiærlighed, din Funke er over Tiden, du hænger ikke ved Rosenkinder, undertrykkes aldrig, hverken under tusindfold Taarer, eller under Alderens Sne, ei heller under Asken af dine Elskte. Du udslættes aldrig. Naar der ingen evig Kiærlighed gives, saa gives der jo slet ingen.

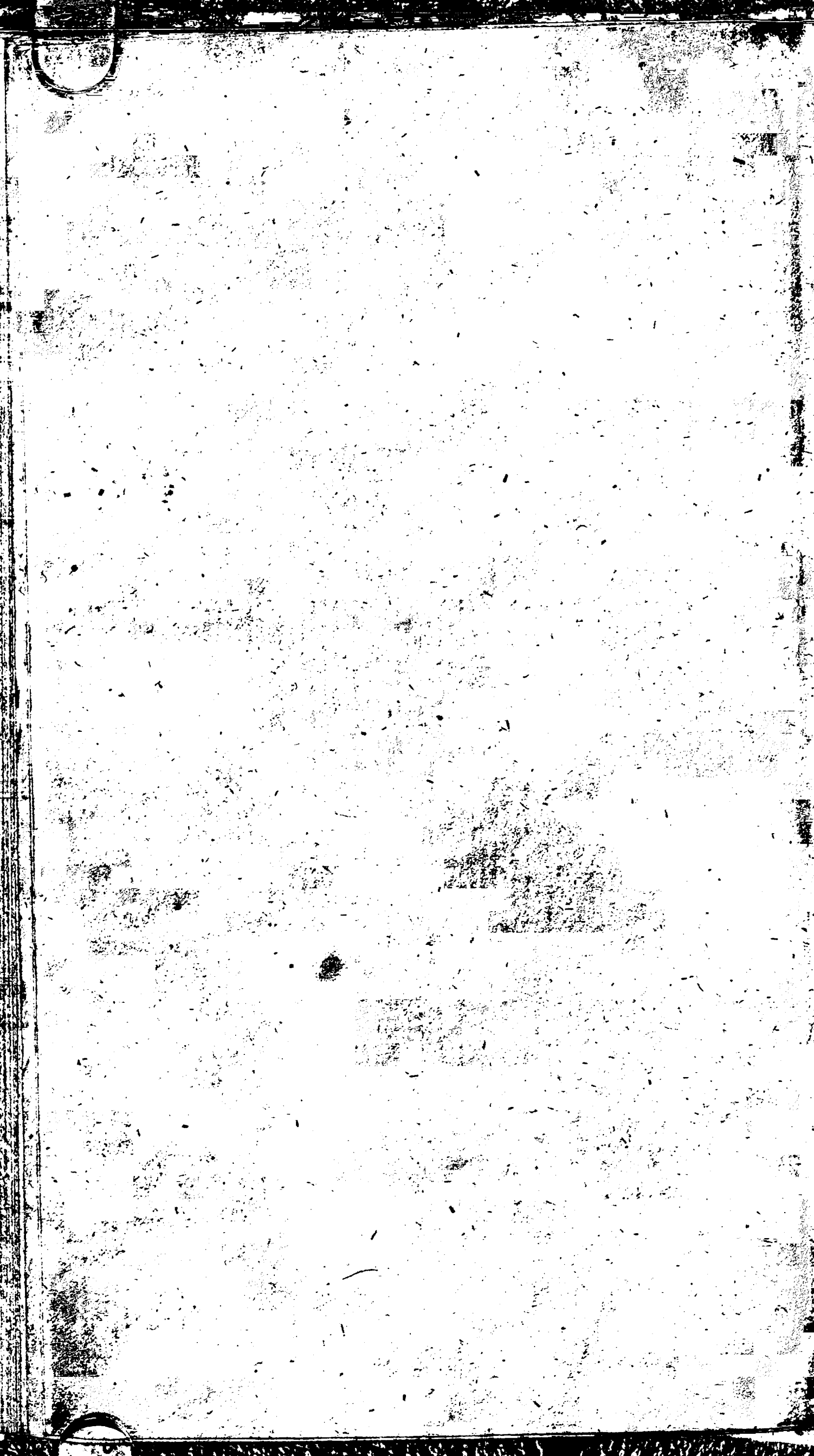
„Elsker Du mig,“ spurgte Unglingen hver Morgen hans Elskte; men hun saae rødmende ned og taug. Hun blev blegere og han spurgte atter, men hun rødmede og taug. Endelig da hun laae ved Dødens Bryst, kom han atter og spurgte, men kun af Smerte: „elsker Du mig da ikke?“ — og hun sagde Jo, og døde.

Hvor flyve I hen, Natteergale, I søde Foraars-toner? Søge I Myrthen til Elsker, søge I Laurbær til Sangen? Forlange I evige Blomster og gyldene Stjerner? Saa flyver kun videre under vore Skyer uden Storme og besynger de skønneste Lande, men slagter da elskovsvarme tilbage i vort Foraar, og forespyger Hierterne i smægtende Toner Hiemveen efter de guddommelige Lande.

(Jean Paul.)

L

11

13

L

